

КИЙРА КАС СИРЕНАТА

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2016

chitanka.info

На Лиз, защото тя е от онези момичета, за които трябва да бъдат писани песни и стихове и на които трябва да бъдат посвещавани книги.

ПЪРВА ГЛАВА

Странно е какво съхраняваме в душата си, какво помним, след като всичко свърши. Все още виждам в мислите си дървената ламперия, с която бяха облицовани стените на каютата ни, и си спомням колко мек беше килимът. Не съм забравила аромата на солената вода, който изпълваше въздуха и полепваше по кожата ми, нито звънкия смях на брат ми в съседната каюта, сякаш бурята беше вълнуващо приключение, а не същински кошмар.

Страхът и тревогата обаче бяха засенчени от раздразнението, което се усещаше в обстановката. Бурята осуетяваше плановете ни за вечерта — никой нямаше да танцува на горната палуба. Такива бяха злочестините на тогавашния ми живот: толкова незначителни, че ме е срам дори да мисля за тях. Но така беше едно време, в дните, когато имах чувството, че живея във вълшебна приказка.

— Ако това клатене не спре скоро, няма да ми остана време да си оправя косата за вечеря — оплака се мама. Погледнах я от пода, където лежах в отчаян опит да не повърна. Майка ми блестеше като кинозвезда, а изкусно оформените вълни на косата ѝ изглеждаха съвършено. Но тя никога не беше доволна. — Ставай — нареди ми тя, свеждайки поглед към мен. — Ами ако някой от прислужниците влезе?

Завлякох се до най-близкия шезлонг, както винаги изпълнителна, макар че и това положение не беше кой знае колко подобаващо за дама. До онзи съдбовен ден ваканцията ни не се открояваше с нищо необичайно — най-обикновено семейно пътуване от точка А до точка Б. Вече дори не си спомням накъде плавахме. Спомням си единствено, че го правехме, както винаги, в лукс. Бяхме едно от малкото семейства, чието състояние бе оцеляло сред Депресията — и мама обичаше да парадирва с това пред хората. Затова и се намирахме в красив апартамент с големи прозорци и лична прислуга. Точно в онзи момент обмислях дали да не извикам някой от тях да ми донесе кофа.

И точно в онзи момент през мъглявината на отпадналостта до ушите ми долетя странен звук. Беше като далечна приспивна песен,

която някак събуди и любопитството, и жаждата ми. Вдигнах замаяна глава и видях, че мама също гледа към прозореца, търсейки източника на звука. Очите ни се срещнаха за момент, сякаш и двете искахме да се уверим, че наистина го чуваме. След като получихме нужното потвърждение една от друга, отново насочихме погледи към прозореца. Музиката се лееше опияняващо красива, като благоговееен химн.

Татко надникна в стаята с лепенка на врата — явно се беше порязал, опитвайки да се обръсне по време на бурята.

— Това оркестърът ли е? — попита той. Гласът му беше спокоен, но отчаянието в очите му ме уплаши.

— Вероятно. Но звучи сякаш идва отвън, не смяташ ли? — отвърна напрегнато мама, внезапно останала без дъх и неспокойна, после преглътна развълнувано с ръка на врата си. — Да проверим.

Скочи от стола и грабна пуловера си. Смях се. Тя ненавиждаше дъжда.

— Но, мамо, гримът ти. Току-що каза...

— О, не го мисли това — махна небрежно с ръка и наметна раменете си с кремава жилетка. — Няма да се бавим. Ще го оправя, като се върнем.

— Аз май ще остана тук.

Музиката привличаше и мен също толкова силно, но студената пот по лицето ми ми напомни, че може всеки момент да повърна. Едва ли беше добра идея да напускам стаята ни в това състояние, затова се свих още повече на шезлонга, устоявайки на мощния импулс да стана и да ги последвам.

Мама се обърна и ме погледна в очите.

— Ще съм по-спокойна, ако ти си до мен — пророни с усмивка.

Това бяха последните думи, които я чух да казва.

Въпреки че отворих уста да възразя, нещо ме накара да стана и да прекося каютата. Този път не просто се подчинявах на майка си. Изпитвах потребност да се кача на горната палуба. Да се доближа до песента. Ако бях останала в каютата, навярно щях да се окажа в капан и да потъна заедно с кораба. Така поне щях да съм със семейството си. В рая или ада, или никъде, ако всичко се окажеше просто лъжа. Но не.

Тръгнахме нагоре по стълбите, където вече се трупаха десетки други пасажери. В този момент проумях, че нещо не е наред. Някои

препусаха, пробиваха си път през тълпите, а други приличаха на сомнамбули.

Излязох под поройния дъжд и спрях да се огледам. Запуших си ушите с длани, за да заглуша жестокия грохот и хипнотичната песен и опитах да се ориентирам какво става. Двама мъже профучаха край мен и скочиха зад борда, без дори да се замислят. Но бурята не беше толкова унищожителна, че да се налага евакуация, нали така?

Погледнах към най-малкия си брат и го видях да поглъща дъжда като дива котка сурово месо. Когато един човек до него опита да стори същото, двамата се скараха за дъждовните капки. Заотстъпвах назад и потърсих с поглед средния ми брат. Така и не го намерих. Беше се слял с тълпата, устремена към парапета. Всички скочиха зад борда, преди да осъзная какво виждат очите ми.

Тогавя зърнах родителите си — както се държаха за ръце, облежнати с гръб на парапета, просто се прехвърлиха отвъд него. С усмивки на лицата. Изпищях от ужас.

Какво се случваше? Светът се беше побъркал ли?

Една нота ме заплени и ме накара да отпусна ръце до тялото си. Песента внезапно завладя целия ми свят. Тревогите ми избледняха. Нещо ми подсказваше, че наистина щях да се почувствам по-добре във водата — в прегръдката на вълните, вместо под шибация дъжд. Струваше ми се превъзходна. Изпитвах нужда да отпия от нея. Да напълня стомаха, сърцето, белите си дробове с нея.

Завладяна от това помитащо желание, запристъпвах към парапета. С такова удоволствие щях да утоля дълбоката си жажда. Дори не усетих как се изкачвам по перилата, не усетих нищо, докато силният сблъсък с водата не ми върна разсъдъка.

Всеки момент щях да умра.

„Не! — мислех си, докато се мъчех да изплувам до повърхността. — Не съм готова още! Искам да живея!“ Деветнайсет години не стигаха. Толкова много храни не бях опитала, толкова много места не бях посетила. Искях да имам съпруг, семейство. Но сега щях да загубя всичко само за миг.

„Наистина ли?“

Нямах време да се съмнявам в гласа, който чувах.

„Да!“

„Какво би дала, за да оцелееш?“

„Всичко!“

Тогава усетих нещо сред бушуващите води. Сякаш нечия ръка ме бе обвила през кръста и ме теглеше умело нагоре, през купища тела, докато не изплувах. След секунда вече лежах по гръб на твърда повърхност и се взирах в очите на три нечовешки красиви момичета.

За момент забравих и ужаса, и недоумението. Забравих бурята, семейството си, страха. Съществуваха единствено тези прелестни, съвършени лица. Огледах ги с присвити очи и направих единственото предположение, което ми се струваше логично в онзи момент.

— Вие ангели ли сте? — попитах ги. — Мъртва ли съм?

Момичето с очи, зелени като смарагдите в обиците на мама, и развята искрящо червена коса се приведе към мен.

— Не. Напълно жива си — увери ме тя с мелодичен британски акцент.

Вперих поглед в нея. Щом още бях жива, защо не усещах солената вода в гърлото си? Защо очите ми не горяха? Защо не усещах паренето по лицето си от сблъсъка с вълните? Всъщност се чувствах прекрасно, като нова. Или сънувах, или бях мъртва. Друго обяснение нямаше.

В далечината се чуваха писъци. Повдигнах глава и видях задната част на кораба ни точно над вълните. Поклащаше се над водата като в сън.

Поех си няколко насечени глътки въздух, чудейки се как така все още дишах, докато други се давеха навсякъде около мен.

— Какво си спомняш? — попита червенокосата.

Поклатих глава.

— Килима. — Разрових паметта си, но тя като че ли беше потънала в мъгла. — И косата на майка ми — добавих с пресипнал глас. — После се озовах във водата.

— Поиска ли да живееш?

— Да — изломотих и се зачудих дали не чете мислите ми, или просто всички останали си бяха помислили същото. — Кой сте вие?

— Аз съм Мерилин — отвърна любезно тя. — Това е Ейслинг. — Посочи русото момиче, което ми се усмихна сърдечно. — А това е Номбеко. — Кожата на Номбеко беше тъмна като нощното небе и като че ли нямаше никаква коса.

— Ние сме певици. Сирени. Слугини на Океана — обясни Мерилин. — Тук сме, за да ѝ помагаме. Да Я... храним.

Присвих очи.

— С какво се храни Океана?

Мерилин извърна очи към потъващия кораб и аз проследих погледа ѝ. Вече почти всички гласове бяха стихнали.

Ясно.

— Такъв е дългът ни. Скоро може да стане и твой. Ако ѝ отдадеш времето си, Тя ще ти върне живота. От днес нататък, през следващите сто години, няма да боледуваш, нито да страдаш, и няма да остарееш нито с ден. Когато времето ти изтече, ще си върнеш гласа и свободата. Ще можеш отново да живееш постарому.

— Аз... съжалявам — заекнах. — Не ви разбирам.

Момичетата се усмихнаха, но в очите им се четеше тъга.

— Едва ли е възможно да разбереш още сега — увери ме Мерилин. Прокара пръсти през косата ми, сякаш вече бях една от тях. — Повярвай ми, на никоя от нас не ѝ беше лесно да го приеме. Но рано или късно ще успееш.

Изправих се внимателно и за моя огромна изненада установих, че стоя на повърхността на водата. В далечината се виждаха още няколко души, борещи се с вълните, сякаш си мислеха, че имат шанс да се спасят.

— Майка ми е там някъде — казах умолително.

Номбеко въздъхна с горестен поглед.

Мерилин праметна ръка през раменете ми, отправила взор към разрухата.

— Имаш избор — прошепна в ухото ми. — Да останеш с нас или да си отидеш с нея. Да си отидеш с нея. Не да я спасиш.

Замълчах. Истината ли говореше? Нима можех да избира смъртта?

— Каза, че си готова да дадеш всичко, за да оцелееш — напомни ми тя. — И наистина се моля да е така.

Разпознах надеждата в очите ѝ. Не искаше да се разделя с мен. Навярно беше видяла достатъчно смърт за един ден.

Кимнах. Щях да остана с тях.

Тя ме придърпа в обятията си и прошепна в ухото ми:

— Добре дошла в сестринството на сирените.

Неусетно се озовах под вода и нещо студено нахлу във вените ми. Но макар че ме уплаши, не изпитах почти никаква болка.

ВТОРА ГЛАВА

ОСЕМДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

— Защо? — попита тя с подпухнало след удавянето лице.

Вдигнах ръце, за да я предупредя да не се доближава повече, да ѝ дам да разбере без думи, че съм смъртоносна. Но беше очевидно, че не се бои от мен. Искаше отмъщение. И щеше да си го набави независимо от всичко.

— Защо? — повтори настоятелно. Около единия ѝ крак се беше усукало водорасло и се влачеше по пода след нея с глух, влажен звук.

Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги възпра.

— Бях длъжна.

Тя дори не потрепна от гласа ми, а продължи да крачи към мен. Дотук бях. Най-сетне щях да си платя за стореното.

— Имах три деца.

Отстъпвах назад в търсене на изход.

— Не знаех! Кълна се, не знаех!

Спря едва на сантиметри от мен. Зачаках да ме удари или да ме стисне за гушата, да отмъсти някак за живота, който ѝ бяхме отнели без време. Но тя просто стоеше на мястото си с килната настрани глава, изцъклени очи и посиняла кожа.

Докато не ми се нахвърли.

Събудих се с ням писък, размахвайки ръце в празния въздух пред себе си.

Накрая осъзнах — било е сън. Просто сън. Долепих длан до гърдите си, за да усмиря подивялото си сърце. Но вместо кожа, ръката намери гърба на албума ми с изрезки. Вдигнах го пред лицето си, оглеждайки старателно подредените страници, пълни с изрязани от вестниците статии. Така ми се падаше, щом се бях занимавала с него точно преди сън.

Тъкмо преди да заспя бях довършила страницата за Кери Страус. Тя беше една от последните жертви, които ми се наложи да намеря от най-скорошното ни корабокрушение. Оставаха ми само още двама

пасажери и щях да имам информация за всички изгубени души. „Аркатия“ можеше да се окаже първият ми напълно разкрит кораб.

Ярките очи на Кери ме гледаха от снимката, която бях взела от уебсайта, създаден в нейна памет. Навярно го поддържаше овдовелият ѝ съпруг, стараяйки се междувременно да сготви нещо по-интересно от обикновени спагети за трите си осиротели деца и да смогва с ежедневната си работа. Кери изглеждаше пълна с амбиции, излъчваше стремителност, която я обгръщаше като сияние.

А аз ѝ отнех всичко това. Откраднах го и го хвърлих на Океана.

— Поне си имала някого — казах на снимката ѝ. — Поне е имало кой да плаче за теб, когато си си отишла.

Искаше ми се да можех да ѝ обясня с какво стойностният живот, прекъснат ненавременно, е за предпочитане пред празния живот, продължаващ сякаш цяла вечност. Затворих албума и го прибрах в сандъка при другите, всеки посветен на различно корабокрушение. Едва шепа хора можеха да разберат как се чувствам, а имах чувството, че невинаги успявах.

С тежка въздишка се отправих към всекидневната, където гласовете на Елизабет и Миака ехтяха по-силно от допустимото.

— Кален! — поздрави ме Елизабет. Аз минах с тихи стъпки покрай всички прозорци, за да се уверя, че са затворени. И двете знаеха колко важно е никой да не ни чуе, но така и не се научиха на необходимата предпазливост. — На Миака току-що ѝ хрумна поредната идея за бъдещето ѝ.

Обърнах очи към Миака. Дребничка и тъмна във всяко едно отношение, освен по душа, тя бе успяла да спечели симпатиите ми още от първите минути на познанството ни.

— Е, слушам — отвърнах и седнах на стола в ъгъла.

Миака ми се усмихна широко.

— Дойде ми наум да си купя галерия.

— Наистина? — Вдигнах учудено вежди. — Значи искаш да притежаваш изкуство, вместо да го създаваш?

— Не мисля, че някога ще спреш да рисуваш — заяви замислено Елизабет.

Кимнах с глава.

— Твърде талантлива си.

Миака продаваше творбите си в интернет от години. Дори сега, докато разговаряхме, пишеше нещо на телефона си и бях сигурна, че урежда поредната голяма продажба. Фактът, че дори една от нас притежаваше телефон, ми се струваше абсурден — сякаш имаше на кого да се обаждаме, — но на нея ѝ харесваше да поддържа връзка със света.

— Сигурно е забавно да отговаряш за нещо важно.

— Разбирам те — отвърнах аз. — Идеята да разполагаш с твоя лична собственост звучи примамливо.

— Именно! — Миака пишеше и говореше едновременно. — Ангажираност, самостоятелност. В момента и двете ми липсват, така че може да си наваксам, като му дойде времето.

Тъкмо се канех да изтъкна, че и сега имаме доста ангажименти, но Елизабет ми отне думата.

— На мен също ми хрумна нова идея — изчурулика тя.

— Да чуем. — Миака остави телефона си и седна в скута ѝ, сякаш бяха невръстни кутрета.

— Реших, че много обичам пеенето. Мисля да го използвам по различен начин.

— Ще си прекрасна вокалистка в някоя група.

Елизабет изопна гръб и едва не събори Миака на пода.

— Точно това си мислех!

Наблюдавах ги, удивлявайки се от факта, че три толкова различни момичета, родени в различни части на света и в различни епохи, се допълваха взаимно така добре. Дори Ейслинг, когато поне за малко се откажеше от отшелничеството, което сама си бе наложила, и дойдеше да поживее с нас, пасваше като парче от пъзел в групичката ни.

— Ами ти, Кален?

— Какво аз?

Миака се повдигна.

— Случайно да имаш нови големи мечти?

Бяхме играли тази игра стотици пъти, за да се разведряваме. През годините имах десетки хрумвания. Искаше ми се да стана лекар, за да се реванширам някак за всички отнети животи. Танцърка, за да се науча да контролирам изцяло тялото си. Писателка, за да намеря начин да използвам гласа си дори без да говоря. Астронавт, в случай че

ми се приискаше да се отдалеча възможно най-много от Океана. Вече бях изчерпала почти всички варианти.

Но дълбоко в себе си знаех, че копнея за едно-единствено нещо, твърде болезнено дори да си го помисля.

Отправих поглед към огромния учебник по история до любимото ми кресло — книгата, с която бях възнамерявала да се уединя в стаята си миналата нощ, — за да се уверя, че списанието за булчински рокли е добре скрито между страниците му.

Свих рамене с усмивка.

— Все същото.

* * *

Преглътнах сухо и влязох в университетския двор. Колкото и да копнеех за живот, възможно най-обикновен и безгрижен като този на нормалните хора, не си позволявах да се отпусна твърде много. Човешките същества — и фактът, че трябваше да мълча, за да ги предпазя — ме държаха под постоянно напрежение. Но дори в този момент чувах гласа на Елизабет в главата си: „Не е нужно да се заточваме вътре. Аз нямам намерение да живея така“. Беше заявила това около две седмици след началото на новия си живот с нас. И наистина удържа на думата си — дори се стараеше да осигури и на нас малко по-нормално съществуване. Но дръзвах да се покажа навън, колкото за да ѝ угодя, толкова и заради самата себе си.

Настоящият ни дом се намираше в съседство с един университет, което ме устройваше идеално. Купища хора кръстосваха откритите ливади и седяха по масите за пикник. Аз самата не изпитвах нужда да ходя по концерти и клубове, по партита като Елизабет и Миака. Стигаше ми просто да се навъртам край хората. Е, да, стилът ми на обличане беше малко по-различен — оставах вярна на кройката на полите и роклите от петдесетте, — но седнех ли под някое дърво, можех да се преструвам на една от тях с часове.

Наблюдавах минавачите, доволна, че живеехме в толкова добросъседски квартал, където често непознати ми махваха за поздрав. Ако можех да им казвам „здравейте“ — само тази малка, невинна дума, — илюзията щеше да е съвършена.

— ... щом тя не иска. Така де, защо просто не каже нещо? — попита едно момиче приятелите си, струпани около нея. Представях си я като пчелата майка, а останалите — като нищожни търтеи.

— Напълно права си. Трябвало е да каже на теб, че не иска да идва, вместо да разгласява на всички останали.

Пчелата майка отметна драматично коса.

— Е, приключих с нея. Вече няма да играя игричките ѝ.

Присвих очи, убедена, че и тя самата играе игра, и то такава, която несъмнено щеше да спечели.

— Казвам ти, човече, можем сами до го проектираме. — Момче с къса коса размахваше ентузиазирано ръце пред приятеля си.

— Не знам.

Събеседникът му, леко пълен негов връстник, който се чешеше по врата, крачеше забързано. Като че ли се опитваше да му се изплъзне, но другият беше толкова пъргав, така запален, че навярно можеше да настигне и ракета.

— Съвсем малка инвестиция е, човече. Като нищо ще направим големия удар! След десетина години хората може да говорят за онези двама загубеняци от Флорида, променили света им!

Потиснах усмивката си.

Следобед тълпата се разпръсна и аз се отправих към библиотеката. Откакто се бяхме нанесли в Маями, я посещавах веднъж-два пъти седмично. Не обичах да правя проучванията за албума си с изрезки в къщата. Вече бях допуснала тази грешка и Елизабет не спираше да ме обвинява в черногледство.

— Защо просто не тръгнеш да издирваш труповете им? — беше ме попитала. — Може и да попиташ Океана за сетните им мисли. И това ли ти се иска да узнаеш?

Разбирах отвращението ѝ. Възприемаше албумите ми с изрезки като вредно обсебване от мисълта за жертвите ни. Искаше ми се да разбере колко ме измъчваха образите на всички тези хора, как писъците им оставаха в паметта ми дълго, след като корабът потънеше. Знанието, че Мелинда Бернард е имала огромна колекция от кукли, а Джордан Кемърс е бил първокурсник в медицинска академия, някак облекчаваше болката ми. Сякаш това, че знаех повече за живота им, отколкото за смъртта им, донякъде им помагаше.

Обектът на днешното ми разследване беше Уорнър Томас, предпоследният човек от списъка с пасажери на „Аркития“. Уорнър се оказа що-годе лесен за проучване. Имаше множество хора със същото име, но сред наличните профили в социални мрежи само в един не беше публикувано нищо от шест месеца и така разбрах, че съм го открила. Уорнър беше върлинест мъж, който изглеждаше твърде срамежлив, за да контактува лично с околните. Във всички сайтове беше посочил, че е необвързан. „Нищо чудно“, помислих си с гузна съвест.

От последната публикация в блога му ми се сви сърцето.

„Извинете, че съм толкова лаконичен, но пиша от самолета. Погледнете само този залез!“

Под тези изречения слънцето сякаш потъваше в далечния край на Океана.

„Толкова много красота има по света! Кара ме да си мисля, че идват само хубави дни!“

Едва не се разсмях. Съдейки по изражението му на всяка снимка, допусках, че никога през живота си не беше възкликвал. Но ми се струваше, че нещо му се е случило точно преди съдбовното корабоплаване. Дали не е имал причина да вярва, че нещата се променят към добро? А може би просто е използвал една от онези лъжи, които сипем, когато се намираме на сигурно в стаите си и никой не може да видим колко изопачаваме истината?

Принтирах най-добрата му снимка, един анекдот, който беше публикувал в профила си, и малко информация за семейството му. Не обичах да нося албумите си на публични места, затова прибрах листовите в чантата, която бях взела.

„Извинявай, Уорнър. Кълна се, не умря заради мен.“

След като приключих мисията си за деня, можех да насоча мислите си към нещо по-забавно. През годините се бях научила да компенсирам всяко от попълненията в албума си с изрезки с нещо приятно. Миналата вечер например бях разглеждала скици на рокли, преди да налепя последните снимки на Кери. Днес бях в настроение за торти. Намерих кулинарния раздел, занесох няколко книги до една празна маса на третия етаж и се зарових в рецепти, фондани и впечатляващи сладкарски произведения. За пореден път се впуснах в създаване на въображаеми торти — най-дълготрайното ми хоби.

Първата беше класическа с ванилово маслен пълнеж и бледосиня глазура с малки бели цветчета отгоре. Триетажна. Направо приказна. Следващата беше пететажна, квадратна, с черна панделка и вертикално наредени по предната ѝ част брошки. Най-подходяща за вечерна сватба.

Това можеше да е следващата ми голяма мечта — да стана сладкар и да правя хората щастливи, макар че аз самата можеше да не вкуся щастие повече.

— Парти ли организираш?

Вдигнах поглед и видях русокосо момче с размъкнати дрехи, което буташе количка с книги. Табелката с името му беше закачена накриво и нечетлива. Облечен беше в стандартната униформа на колежа от бежови панталони и риза, чиито ръкави беше навил до лактите. Вече никой не се стараеше да изглежда добре.

Сдържах напиратата от гърдите ми въздишка. Тази част от присъдата ни беше неизбежна. Бяхме създадени да привличаме хората, а мъжете бяха особено податливи.

Сведох поглед към книгата си, без да отговоря, с надеждата, че ще схване намека ми. Не бях избрала да седна точно в дъното на последния етаж, защото ми се общуваше с хора.

— Изглеждаш уморена. Едно парти вероятно ще ти се отрази добре.

Подсмихнах се неволно. Нямаше представа колко беше прав. За жалост обаче той прие малката ми усмивка като покана да продължи.

Прокара пръсти през косата си, съвременният вариант на „Добър ден, госпожице“, и посочи книгите върху масата ми.

— Майка ми твърди, че тайната на всички печива е да използваш затоплена купа. Не че разбирам от такива неща. Мога да сбъркам дори зърнена закуска.

Широката му усмивка говореше, че в действителност е така, а свенливостта, с която пъкна ръка в джоба на панталона си, спечели симпатиите ми донякъде.

Но веднага се почувствах зле. Знаех, че намеренията му не са лоши и не исках да нараня чувствата му. Въпреки това се канех да прибягна до най-грубия ход и просто да си тръгна, когато той извади ръката от джоба си и я протегна към мен.

— Аз съм Акинли между другото — отбеляза той и зачака отговор от моя страна. Опулих се насреща му, не бях свикнала хората да преглъщат току-така мълчанието ми. — Знам, че е доста странно — прочете грешно недоумението ми той. — Нещо като семейно име е. Някога е било фамилно в рода на майка ми.

Ръката му остана протегната към мен. Обичайната ми реакция би била да избягам. Но Елизабет и Миака успяваха да общуват с околните. За бога, та Елизабет сменяше любовниците си като носни кърпи, без да пророни нито дума. А и нещо в това момче ми се струваше... различно. Може би беше начинът, по който крайчетата на устните му се издигаха в усмивка, без дори да се замисля, или топлият глас, който се търкулваше от гърлото му като пухкави облаци. Нещо ми подсказваше, че ако го срежа, ще нараня своите чувства повече от неговите, ще съжалявам.

Поех ръката му внимателно, сякаш се боях да не счупя някой от двама ни. Надявах се да не забележи колко студена е кожата ми.

— А ти как се казваш? — подкани ме той.

Въздъгнах, сигурна, че това вече щеше да сложи край на разговора ни, колкото и да не исках. Представих се на езика на глухонемите и той се облещи насреща ми.

— О, леле. Значи досега четеш по устните ми?

Поклатих глава.

— Тоест чуваш?

Кимнах.

— Но не можеш да говориш... Аха, ясно. — Той затупа джобовете си с длани, а аз опитах да надвия ужаса, плъзнал по гръбнака ми.

Нямаше много правила, но за сметка на това бяха строги. Мълчи в присъствието на хора, докато не дойде време да запееш. Дойде ли време, запей без колебания. Ако моментът не е настъпил, не разкривай по никакъв начин тайната ни. Едно беше да се разхождам по улицата или да седя под някое дърво. Но опитът за истински разговор беше съвсем друго. Поставяше ме в много опасна ситуация.

— А, ето я — обяви той, като извади химикалка от джоба си. — Само че нямам хартия, затова ще трябва да пишеш по ръката ми.

Вперих замислен поглед в кожата му. Кое име да използвам? Онова от шофьорската книжка, която Миака ми купи през интернет?

Онова, с което се бях подписала на договора за наем на къщата ни на плажа? Онова, под което се бях подвизавала в предишния град? Можех да избирам от сто имена.

Вероятно сглупих, но му дадох истинското.

— Кален? — прочете той от кожата си.

Кимнах, изненадана от това колко освобождаващо беше поне един човек на планетата да знае истинското ми име.

— Много е красиво. Приятно ми е да се запознаем.

Отвърнах му с тънка усмивка, все още притеснена. Не ме биваше в размяната на любезности.

— Страхотно е, че посещаваш обикновен университет, при положение че използваш езика на глухонемите. А аз се имах за смел само задето напуснах родния си щат — присмя се той на себе си.

Въпреки че се чувствах доста напрегната, не можех да не се възхитя от желанието му да поддържа разговора. Малко хора биха постъпили така в подобна ситуация. Той посочи отново към книгите пред мен.

— Е, хм, ако наистина решиш да организираш парти и ти е нужна помощ с тортата, кълна се, мога да се стегна, поне колкото да не съсипя всичко.

Вдигнах едната си вежда.

— Сериозно говоря! — Той се засмя, сякаш бях казала някаква шега. — Както и да е, успех със сладкарството. И до скоро виждане.

Той ми махна срамежливо и продължи с количката си напред по пътеката между масите. Изпратих го с поглед. Бях сигурна, че ще запомня рошавата му коса, която изглеждаше брулена от вятър дори на закрито, и добротата в очите му. И щях да се мразя, задето съм съхранила тези подробности в паметта си, ако пътищата ни се пресекат в някой от мрачните дни — дни като онзи, в който Кери и Уорнър ме бяха срещнали.

Въпреки това бях благодарна. Не си спомнях кога за последно се бях чувствала като човек.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво искаш да правим тази вечер? — попита Елизабет, плюсвайки се на дивана. Отвъд прозореца зад нея светлината преминаваше от синьо в розово и оранжево и аз отбелязах мислено поредния ден от хилядите, които ми оставаха. — Честно казано, не ми се ходи на клуб.

— Чакай малко, чакай малко! — Вдигнах драматично ръце. — Да не си болна? — пошегувах се.

— Ха-ха — отвърна тя. — Просто съм в настроение за нещо друго.

Миака вдигна поглед от общия ни лаптоп.

— Къде е ден? Може да отидем в музей.

Елизабет поклати глава.

— Не мога да разбера какво те привлича в такива тихи сгради. Все едно ние не сме достатъчно тихи.

— Пхх! — Изгледах я под вежди. — Ти, тиха?

Елизабет ми се оплези и отиде с подскоци при Миака.

— Какво гледаш?

— Проучвам за парашутни скокове.

— Олеле! Това вече ми звучи добре!

— Не се навивай. Засега само проучвам. Чудно ми е какво ли ще се случи с адреналина ни, ако направим нещо подобно — каза замислено Миака, докато си водеше записки в тефтерче до компютъра. — Така де, дали ще има скок в нивата.

Изкисках се.

— Миака, за приключение ли се готвиш или за научен експеримент?

— По малко от двете. Чувала съм, че приливът на адреналин може да променя възприятията: да замъгли погледа ти или да замрази някой момент пред очите ти. Мисля, че ще е интересно да направим нещо такова, да видим какво е, а после да го представим чрез изкуството.

Усмихнах се.

— Признавам, находчиво е. Но трябва да има и по-добър начин да раздвижим кръвта във вените си от самолетните скокове.

— Дори нещо да се обърка, ще оцелеем, нали? — попита Миака и двете се обърнаха към мен, сякаш бях веща по въпроса.

— Така ми се струва. Но при всички случаи мен не ме бройте за това приключение.

— Да не би да те е страх? — попита Елизабет със задгробен глас.

— Не — отрекох. — Просто нямам желание.

— Страх я е, че ще си навлече неприятности — предположи Миака. — Че на Океана няма да ѝ хареса.

— Все едно някога би ти се ядосала — отбеляза Елизабет с горчива нотка в гласа си. — Та Тя те обожава.

— Обича всички ни — отвърнах аз, слагайки ръце в скута си.

— В такъв случай не би имала нищо против да скочиш с парашут.

— А какво ще стане, ако се уплашите и закрепците? — попитах.

Елизабет понечи да отхвърли опасението ми, но бързо размисли.

— Имаш право.

— Остават ми още двацет години — заявих тихо. — Ако се изложа сега, предишните осемдесет ще отидат на вятъра. И двете сме чували историите за провинили се сирени. Миака, видя какво се случи с Ифама.

Миака потрепери. През петдесетте Океана спасила Ифама от удавяне край южноафриканския бряг и тя се съгласила да ѝ служи в замяна на живота си. За краткия сезон, в който беше с нас, се държеше студено, стоеше затворена в стаята си и като че ли се молеше през повечето време. По-късно се чудехме дали отчуждението ѝ не е било част от плана ѝ да не се обвързва с нас. Когато дойде време да пее за пръв път, тя застана на водата с гордо вдигната брадичка и отказа. Океана я повлече към дъното си толкова бързо, че сякаш изобщо не бе съществувала.

Това беше предупреждение за всички ни. Трябваше да пеем и да пазим тайната. Кратък списък със задължения.

— Ами Катарина? — продължих. — И Бет? И Моли? Забрави ли за всички момичета като нас, които се провалиха?

Историите на тези момичета играеха ролята на поучителни притчи, предавани от сирена на сирена. Бет използвала гласа си, за да накара три момичета, които ѝ се подигравали, да скочат в един кладенец. Това се случило в края на седемнайсети век, когато идеята за вещиците не била толкова фантастична, колкото днес. Бет изправила цял град на нокти и Океана я накарала да замълчи завинаги, за да запази тайната ни. Катарина също отказа да пее и потъна в дълбините. Необичайното при нея беше, че преди неподчинението си бе живяла цели трийсет години като сирена. Едва не откачих да се питам какво я бе накарало да изостави стремежа си към свободата след толкова дълга служба.

Историята на Моли беше различна — и по-смущаваща. Животът ѝ на сирена я беше прекършил. След четиригодишна служба една нощ избила цяло семейство, включително невръстното детенце. Дори не съзнавала какво прави, докато не се опомнила над ваната в дома им, където лежала удавена възрастна жена. Носеха се слухове, че Океана опитала да я успокои, но когато след няколко месеца имала втори такъв изблик, Тя отнела живота ѝ. Моли беше доказателство, че Океана проявяваше и милост, ако знаеше какви са били намеренията ти, но и милостта ѝ си имаше своите граници.

С тези истории живеехме всеки ден, помагаха ни да не се отклоняваме. Учиха ни, че не играеш ли по правилата, умираш.

Ако разкриехме тайната си, хората щяха да ни отвлекат от Океана, да експериментират с нас. А откриеха ли, че не могат да ни унищожат, ни чакаше буквално цяла вечност на мълчаливо заточение. Още не подозираха, че Океана умишлено поглъща някои от тях, макар и да им помагаше да оцеляват. Узнаеха ли, дълго време щяха да се чудят как да си набавят вода, без да Я доближават. А ако никой не влизаше във водата... как щяхме да живеем всички ние?

Подчинението беше жизненоважно.

— Тревожа се за вас — признах им и отидох да ги прегърна. — Откровено казано, понякога ви завиждам за това колко добре сте се... приспособили. Но се питам още колко може да живеете така, без да допуснете грешка.

— Не се безпокой за нас — успокои ме Миака. — Сирените съществуват така от векове, ние просто сме най-добрите в това. Дори

Ейслинг живее в покрайнините на град. Контактът с хората ни помага да запазим разсъдъка си. Не е нужно да се изолираме.

Кимнах.

— Знам. Но не искам да прекрачвам границите си, нито тези на Океана.

Елизабет нямаше нужда да отваря уста. Чувах неодобрението ѝ и без думи.

— Какво ще кажете да говорим с Ейслинг? — предложи Миака.
— Никога не сме я питали как се справя тя.

— Защото никога не е наоколо — отвърна Елизабет с раздражение в гласа.

Не бяхме виждали четвъртата си сестра от последния път, в който пяхме заедно, а и не живееше при нас от две години.

— Добра идея. Ще я посетим само за малко — добавих, най-вече заради Елизабет, която така и не омекна към необщителната Ейслинг.

Елизабет кимна.

— Хубаво. И без това нямаме други планове.

Излязохме през задната врата, откъдето тясно дървено стълбище водеше към плаващия пристан. Пред няколко от околните къщи бяха завързани джетове и водни колела, но ние нямахме. Слънцето се беше спуснало достатъчно, че никой да не види как влязохме във водата.

Океана ни поздрави с леки вълнички и обгърна тялото ми с гъделичкаща ласка. Отпуснах се в топлата ѝ прегръдка, донякъде успокоена.

Ще кажеш ли на Ейслинг, че тръгваме към нея? — попитах Я.

Разбира се.

Ихааа! — изпя безгласно Елизабет, като се гмурнахме надълбоко и поехме. Скоростта съблече дрехите ѝ и тя разпери ръце с танцуваща зад нея коса в очакване на роклята си на сирена.

Когато плувахме така, телата ни се разделяха с всяко земно нещо. Океана отваряше вените Си и изпускаше хиляди частици сол, които полепваха по кожата ни и образуваха дълги, фини рокли. Бяха прелестни и обагрени във всички Нейни цветове — виолетовото на корал, невидан от човешки очи, зеленото на водораслите, домогващи се към светлината, златистото на горящия пясък по изгрев — и никога не се повтаряха. Винаги гледах с болка как се разпадат зрънце по зрънце няколко дни, след като Я напуснехме.

*Струваш ми се тъжна — прошепна Тя само в моите уши.
Пак ме измъчват кошмари — споделих ѝ.
Не е нужно да спиш. Знаеш, че можеш да живееш и без сън.
Усмихнах се.*

*Знам, но обичам да спя. Действа ми успокояващо. Просто ми се
искаше да не сънувах.*

Тя не можеше да отнеме кошмарите ми, но винаги се стараеше да ме успокои. Понякога ме водеше до някои от островите Си или ми показваше най-красивите Си кътчета, скрити от хората. Друг път усещаше, че може да ми помогне само като се откъсне от мен. Не че издържах дълго без нея. Сега Тя беше единствената ми майка.

И майка, и покровителка, и работодателка... трудно ми беше да обясня взаимоотношенията ни.

Ейслинг излезе да ни посрещне. Роклята ѝ още не се беше оформила докрай и се носеше на ивици във водата.

*Каква изненада! — поздрави ни тя и стисна ръката на Миака. —
Елате с мен.*

Заплувахме след нея, заобикаляйки парчетата земя, които образуваха континентите. Възприятието ни за географията беше малко по-различно — знаехме, че някои места са обградени от камъни, други — от пясък, а трети — от високи скали. Усещяхме в сърцата си и други неща, като например районите, в които се бяхме намерили една друга, и тези на потопените кораби — необозрима карта на призрачни градове по дъното на Океана.

Последвахме Ейслинг до леко неравен бряг, където тя се изправи веднага щом достигна плитчините.

— Не се безпокойте — опита да разсее видимото ни притеснение, стъпила дръзко на сушата. — Тук няма жив човек.

— Нали уж живееше до някакъв град — обади се Елизабет, прескачайки заоблените камъни, докато крачехме през водата.

Ейслинг сви рамене.

— Разстоянието е относително понятие.

Поведе ни към стара колиба в началото на малка горичка. Беше сгушена живописно под тежките клони, които навярно ѝ пазеха хладна сянка през лятото и я закриляха от снега през зимата. Отпред имаше малка градинка с буйни цветя и горски храсталаци и цялата тази

пищност ме наведе на мисълта, че докато всички ние бяхме свързани единствено с водата, Ейслинг черпеше силата си от всички стихии.

— Колко малка къщурка! — възкликна Миака на влизане.

Състоеше от една стая колкото нашата всекидневна в къщата ни на плажа. Нямаше много мебели — само тясно легло и маса с пейка.

— На мен ми е уютно тук — отвърна Ейслинг и сложи чайник на старата печка. — Много мило да ме навестите. Днес набрах малко свежи горски плодове и ще направя пай. Дайте ми четирийсет и пет минути и ще имаме прекрасен десерт!

— Да не очакваш гости? — попита Елизабет. — Или просто умираш от скука?

Нямахме много причини да готвим. Не се хранехме, а точно Елизабет можеше да издържи месеци наред, без да ѝ се дояде нещо.

Ейслинг се усмихна, докато покриваше тава с тестото за пая.

— Да, кралят ще се отбие всеки момент.

— О, кралят обича пай, значи? — отвърна на шегата ѝ Миака.

— Кой не обича пай?! — въздъхна Ейслинг. — Честно казано, днес ми беше малко скучно. Затова много се радвам да ви видя.

Отидох до нея, за да гледам как изсипва плънката върху тестото.

— Знаеш, че винаги си добре дошла у нас.

— Да, но предпочитам тишината.

— Току-що ни каза, че ти е било скучно — парира я Миака, докато художническите ѝ очи обхождаха стаята.

— В един ден на сто — обясни Ейслинг, без да се задълбочава. — Но знам, че трябва да прекарвам повече време с вас. Ще опитам.

— Добре ли си? — попитах я. — Струваш ми се напрегната.

Ейслинг залепи усмивка на лицето си.

— Повече от добре. Просто се радвам да ви видя. Какъв е поводът?

— Ще кажеш ли на Кален да се успокои? — помоли я Елизабет, настанявайки се на малкото легло, все едно къщата е нейна. — Пак започна да мрънка. По цял ден рови из албумите си с изрезки и се терзае, че светът ѝ ще свърши, ако човешка сянка прекоси пътя ѝ.

Двете с Ейслинг се спогледахме и тя ми се усмихна широко.

— Каква е истинската причина?

— Никаква — уверих я аз. — Просто сравняваме различните си подходи. Аз лично съм по-спокойна, когато сме в сянка. С колкото по-

малко хора си имаме работа, толкова по-добре.

— В същото време настояваш да живеем в по-големите градове — измърмори Елизабет.

Врътнах очи.

— За да се сливаме с тълпата.

Миака дойде при нас и сложи малка ръчичка върху рамото на Ейслинг.

— Според мен Елизабет се опитва да каже, че тъй като ти си най-голяма, може да ни дадеш мъдър съвет.

Ейслинг свали престилката си и всички седнахме заедно около масата, смествайки се на пейката и леглото.

— Е, да не се самозалъгваме. Океана ни използва поотделно. Може да свърши работата Си само с една сирена. Но прави така, че да сме поне по две, за да не ни е самотно.

— Пък си имаме и Нея — добавих аз.

— Което е странно. Понякога ми е трудно да Я разбера — обади се Елизабет, докато чоплеше лъскавите солни люспи по роклята си.

— Тя не е човек — изтъкнах аз. — Разбира се, че ще ни е трудно да Я разберем.

— Да се върнем към основния въпрос: Ейслинг, не смяташ ли, че можем да общуваме с човеците без неприятни последици? — настоя Елизабет.

Ейслинг се усмихна загадъчно, вперила очи във въздуха пред себе си.

— Определено. Всъщност на мен ми помага да гледам как нечии животи се променят, макар и моят собствен да си остава същият. Просто трябва да знаем какви са границите ни. — Тя отново се вгледа в Елизабет. — А ми се струва, че Кален познава своите, затова е най-разумно да ги уважаваме.

— Е, на мен пък ми се струва, че е нещастна и ще се чувства много по-добре, ако от време на време се показва в реалния свят — заяви Елизабет и на устните ѝ изплува хаплива, самодоволна усмивчица.

— В този ред на мисли... — подхвана Миака, изопвайки гръб. — Парашутни скокове. Ти би ли пробвала, Ейслинг?

Ейслинг се засмя напрегнато.

— Не обичам височини, така че едва ли.

Миака кимна.

— Признавам, падането ще е странно. Но искам да видя света отвисоко.

— Ставала си свидетел на войни, толкова държави са се разпадали и издигали от прахта пред очите ти. Виждала си повече модни тенденции, отколкото някои хора за цял живот. Разхождахме се по Великата китайска стена, яздила си слон... За бога, та Елизабет ни води на концерт на „Бийтълс“! — напомних ѝ. — Какво повече ти трябва?

Миака грейна.

— Искам да видя всичко.

Заговорихме се за новите картини на Миака, за книгите, които аз бях прочела напоследък, за любимите филми на Елизабет. Ейслинг в действителност обичаше да следи живота на хората около себе си и ни разказа как най-добрата пекарка в града затваряла магазина си, както и че напоследък все повече и повече хора се наемали да разхождат кучета. Все неща, които не значеха нищо за мен, но значеха всичко за хората, в чийто живот се случваха.

— Ще ми се и аз да бях талантилива като теб, Миака — оплака се Ейслинг, след като изслуша теорията ѝ за адреналина и изкуството. — Вечно ми се струва, че нямам какво да кажа. Точно в момента животът ми е в застой.

— Наистина си добре дошла в нашата къща — предложих ѝ отново.

Тя се приведе към мен и главите ни се докоснаха.

— Знам. Просто имам чувството, че напоследък животът е на забързани обороти. Едва ли още дълго ще се радвам на такова спокойствие. А после ще ми липсва.

— На бързи обороти? — учудих се. — Нима успяваш да накараш годините да хвърчат, вместо да се влачат?

— Всъщност и аз съм на нейното мнение. Всичко е на бързи обороти — намеси се Елизабет. — Нямам достатъчно време за всичко, което искам да направя. Но така си ми харесва!

След няколко часа Елизабет започна да нервничи, затова подхвърли тактично, че е време да се прибираме. Двете ми сестри се отправиха към водата, а Ейслинг ме задържа.

— Не мога да ти кажа кое е най-добро за теб, но знам колко те измъчва мисълта за онова, което правим. Ако начинът ти на живот от последните осемдесет години не те задоволява, може би е време да опиташ нещо ново.

— Ами ако се проваля?

Тя стисна ръката ми.

— Не ми се вярва. Но дори да се провалиш, точно на теб със сигурност би простила. Знаеш, че си ѝ любимка.

Кимнах с глава.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай. Скоро ще ви дойда на гости.

Тя се върна в колибата, а аз се замислих над съвета ѝ, загледана през прозорчето, докато се залавяше с втори пай.

Усмигнах се на себе си. Думите ѝ със сигурност не бяха продиктувани от лични подбуди, затова ѝ вярвах. Затворих чувствата, тревогите и въпросите в сърцето си и се замислих дали няма начин да улесня остатъка от този си живот.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По-голямата част от вечерта посветих на Миака, която изяви желание да накъдри косата ми. Не разбирах защо сестрите ми избираха да водят такъв живот и не знаех доколко е разумно, но в крайна сметка не го бях изпробвала. И тази вечер възнамерявах да направя точно това.

— Какво ще кажеш за тази? — попита Елизабет, вдигайки поредната рокля. В общи линии всичките приличаха на къси парчета плат, различаваха се само по цвят.

— Знам ли. Не е в мой стил.

Тя наклони глава настрани.

— Там е работата. Не може да те водим на клуб, облечена като домакиня от петдесетте.

Сбърчих нос.

— Малко е... оскъдна, не смяташ ли?

Миака се изкиска, а Елизабет се ококори насреща ми.

— Да. Много. Просто я сложи, ясно? — Роклята полетя към мен и кацна в скута ми. — Отивам да се преоблека — извика Елизабет, изхвърчайки от стаята.

Аз сдържах въздишката си. Все пак се опитвах да проявя известен ентузиазъм. Може би тази вечер щеше да постави началото на нов живот за мен.

— Трябва да къдрим косата ти по-често — отбеляза Миака, което ме накара да се обърна към огледалото.

— Изглежда толкова гъста! — изумих се.

— След няколко часа танци ще спадне.

Приблжих се до огледалото, изучавайки лицето си. Бях свикнала с естествената красота на сирената, но изкусната работа на Миака с очната линия и червилото я умножаваше десетократно. Вече разбирах защо момчетата се редяха на опашка за вниманието на Елизабет.

— Благодаря. Справила си се чудесно.

Тя сви рамене.

— Пак заповядай.

После се приведе към огледалото, за да гримира и своето лице.

— И какво ще правим там? — попитах. — Не знам как да се държа в помещение, пълно с хора.

— Никой не се забавлява по график, Кален. Сигурно ще си вземем по питие и ще оглеждаме тълпата. Елизабет несъмнено ще си търси някого, но ние с теб може просто да танцуваме заедно.

— Още преди трийсет години се отказах от опитите да разбера танците на младите. Електрическото буги беше последната капка.

— Но танците са толкова забавни!

Поклатих глава.

— Не. Джитърбъг-суингът беше забавен. Но ритмичните движения и да държиш партньора си за ръка вече се считат за демоде.

Миака дръпна четчицата на спиралата от миглите си, за да не си извади окото от смях.

— Повярвай ми, ако пробваш да тропнеш един джитърбъг тази вечер, Елизабет ще те убие.

— Нека опита — измърморих. — Както и да е, само искам да кажа, че може и да не изляза на дансинга.

Миака ме погледна в огледалото.

— Радвам се, че поне този път не отиваш в библиотеката или в парка, но ако просто си седиш на стола, все едно не си дошла с нас.

— Воала! — изчурулика Елизабет, като влетя в стаята. Беше се пременила с черна, къса рокля и обувките на ток, които наричаше „стриптийзърски“. — Е?

Усмихнах се.

— Какво да ти кажа? На всички ще им падне ченето.

Тя се ухили доволно и потупа косата си с ръка.

— Виж какво намерих — каза после и ми подаде нещо.

Беше поредната къса рокля, но от талията ѝ се спускаше фин слой тюл. Да, беше осеяна с пайети, но определено се доближаваше до моя стил повече от всички останали.

— Благодаря — усмихнах ѝ се. — Тази ще е.

Елизабет ме прегърна.

— Толкова се радвам, че ще дойдеш с нас! Единственото похубаво от това да сме двете най-красиви момичета в клуба, е да сме

трите най-красиви момичета!

Охранителят беше заплепен от Елизабет още от мига, в който я видя, и имах чувството, че дори фалшивите ни лични документи да не казваха, че сме на по двайсет и една, щяхме да влезем в клуба и без хиксове на китките.

Подскочих от бумтящия бас и веднага се запитах дали не сбърках, като дойдох на такова място. Навярно усетила колебанието ми, Миака ме хвана под ръка и ме издърпа към бара. Написа поръчките ни на телефона си и понесе внимателно чашите ни през тълпата.

Това трябва да е забавно — повтарях си. — Поне опитай. Прави живота на сестрите ти по-хубав. Може да улесни и твоя.

— Не си чувам мислите тук — прошепнах на ухото на Елизабет.

Тя допря устни до моето и отвърна:

— Точно това е целта.

— Отпусни се — посъветва ме Миака. — Това е все едно да вървиш по оживена улица.

Опитах. Наистина опитах. Изпих две питиета с надеждата да поразсея напрежението. Танцувах с Миака, което беше забавно, докато не си спечелихме толкова много обожатели, решени да се блъскат в нас, че загубих интерес. Дори опитах да се съсредоточа единствено върху музиката — нещо, което трябваше да се удава на всяка сирена, — но колоните така гърмяха, че я превръщаха в несвързан шум.

Наблюдавах странния начин, по който мъжете се приближаваха към Елизабет, сякаш беше магнит на дансинга. Нищо чудно, че беше способна да омае човек без нито една дума. Наистина бяхме най-красивите момичета в клуба и насочеше ли Елизабет цялото си внимание към някое момче, то просто нямаше шанс. Първо си избра едно, чиито приятели скоро го повлякоха към друг бар. Дори без да му запее, той оказа известна съпротива, докато не го извлякоха през вратата. Вторият ѝ избраник пийна повечко и припадна на масата им.

Но след два мъчителни часа се появи с тъмнокос, видимо пиян младеж.

— Не ме чакайте — предупреди ни и изчезна през вратата.

Обърнах умолителен поглед към Миака. Тя кимна ухилено и тръгнахме към къщи.

— Поне опита — похвали ме, докато вървахме по улицата. — Очаквах да се откажеш, още преди да сме влезли.

— За малко — признах си. — Вече знам със сигурност: нощният живот не е за мен.

— А би ли дошла с нас на колежанско парти? Получаваме доста покани, ако минем през кампуса в правилния момент.

Поколебах се.

— Да не изпреварваме нещата.

Докато минавахме покрай редицата нощни клубове, наоколо ехтяха подсвирквания и закачливи възгласи. Несъзнателно прикрих с ръка деколтето си, което не помогна особено. Миака се усмихваше доволно и крачеше с гордо вдигната брадичка, а аз се питах дали една част от очарованието на този живот не е да те виждат. През повечето време страняхме от хората, а докато пеехме, рисувахме съвсем лъжовна картина. Поне така някой ни виждаше на живо. Макар че аз имах чувството, че по-скоро ни разглеждаха.

Като се прибрахме, дори не си направих труда да съблека роклята на Елизабет, преди да изтърча през задната врата и да скоча във водата.

Калѐн!

Океана се раздвижи около мен, приветлива и успокояваща.

Няма да повярваш каква нощ преживях.

Разкажи ми.

Представих си Я как отпуска брадичка върху ръката Си и ме слуша захласнато.

Миака и Елизабет обичат да ходят по нощни клубове. Това са местата, където хората пият алкохол и танцуват. От доста време ме увещават да изляза с тях, затова този път се съгласих.

Не мога да си те представя в такава среда.

Аз също не можех. Затова и се чувствах зле през цялото време. Толкова се радвам, че се върнах. Действаш ми успокояващо.

Водите ѝ се люшнаха в нещо като смях.

Не е нужно да говорим, ако не ти е до това. Доволна съм и само да те прегръщам.

Потънах блажено до пясъчното ѝ дъно и полегнах, кръстосала крака и ръце. По повърхността ѝ се разливаха следи от лодки, а наоколо плуваха пасажи риба, необезпокоени от момичето на дъното.

Е, около шест месеца, значи? — попитах със свит корем.

Да, като изключим природните бедствия или корабокрушенията по човешка грешка. Не мога да предвиждам подобни неща.

Знам.

Рано е да се тревожиш за това. Усещам, че още страдаш заради последния път.

Тя ме прегърна състрадателно с водите Си.

Вдигнах ръце като да Я погалья, защото миниатюрното ми тяло не можеше да прегърне Нейното.

Като че ли никога нямам достатъчно време да се възстановя от пеенето, преди да дойде време за следващото. Измъчват ме кошмари и съм кълбо от нерви седмици преди това. — Усещах гърдите си изпразнени от тъгата. — Боя се, че никога няма да забравя какво е усещането.

Няма. Никоя освободена сирена досега не Ме е молила да ѝ върна спомените.

Поддържа ли връзка с тях?

Не умишлено. Просто усещам хората, когато се потапят в Мен. Така Си намирам нови момичета. Така чувам, ако някой заподозре какви са истинските Ми нужди. Когато някогашна сирена влезе в Мен да поплува или потопи крака във водите Ми, успявам да надникна в живота ѝ. А още никоя не си Ме е спомнила.

Аз ще Те помня — обещах.

Усетих как ме прегръща.

Няма да те забравя цяла вечност. Обичам те.

И аз Те обичам.

Ако искаш, може да спиш тук тази нощ. Никой няма да те намери.

Не може ли да остана тук завинаги? Не искам да се тревожа, че ще нараня някого неволно. Или че ще разочаровам сестрите си. Не може ли и аз като Ейслинг да си построя колиба, само че тук, долу, от плавеи?

Тя ме погали по гърба с топло течение.

Спи. На сутринта ще се чувстваш по-добре. Сестрите ти са загубени без теб. Повярвай ми и те го знаят.

Наистина ли?

Наистина.

Благодаря ти.

Почини си. В безопасност си.

ПЕТА ГЛАВА

Притисках бебето към себе си, мъчейки се да я укротя.

— Шшш — опитах да я успокоя с гласа си. — Тихо — прошепнах, докато се мятеше в ръцете ми.

Потоците сълзи от очите ѝ плиснаха още по-силно и солената вода започна да се лее като из ведро по лицето ѝ. После ревът ѝ се превърна в гъргорене и от устата ѝ също бликна вода.

Аз затреперих от ужас, безсилно наблюдавайки как се дави.

Изтръгнах се от кошмара, забравила, че съм под водата и с усещането, че и аз се давя. Изкресях неволно.

В безопасност си, Кален! В безопасност си!

Стиснах гърлото и гърдите си с ръце, вцепенена от панически страх, докато не проумях кой ми говори, както и че е права.

Съжалявам. Сънувах кошмар.

Знам.

Въздъгнах. Разбира се, че знаеше.

Върви при сестрите си. Колкото и да Ми е приятно да стоиш при Мен, трябва да излезеш на сушата. Нужна ти е слънчева светлина.

Аз кимнах.

Права Си. Скоро ще дойда да Те видя пак.

Изтласках се към повърхността, като се мъчех да прикрия внезапно си желание да избягам от водната ѝ прегръдка. Не можех да си обясня как само преди няколко часа бях изпитала отчаяна нужда да се скрия в Нея.

Качих се на плаващия пристан тъкмо навреме да видя как слънцето надзърта през облаците. Останах за малко под него, мъчейки се да разплета чувствата си. Страх, надежда, тревога, състрадание... толкова много неща се случваха в сърцето ми, че ме парализираха. Ейслинг ме посъветва да избягам от рутината. Елизабет и Миака ме караха да направя нещо ново. Но усещах, че никое от тези неща не може да се случи, докато не се справя с безпорядъка в душата си.

Изкачих стълбището и влязох в къщата ни. Елизабет си беше у дома, все още облечена в късата си черна рокля. Обувките ѝ бяха захвърлени небрежно до вратата. Двете с Миака се смееха и пиеха кафе, развълнувани от предишната нощ.

Като влязох в стаята, се обърнаха към мен и Елизабет веднага се намръщи.

— Моля те, кажи ми, че не си влизала във водата с тази рокля!

Сведох поглед към локвичките около краката си.

— Ами, май така направих.

— Платът не трябва да се мокри!

— Извинявай. Ще ти купя нова.

— Какво има? — загрижи се Миака, усетила тъгата ми.

— Пак кошмари — споделих ѝ, докато събличах подгизналата рокля. Имах нужда да облека нещо по-меко, по-топло. — Добре съм. А сега ще си легна с някоя книга.

— Тук сме, ако ти се говори — предложи тя.

— Благодаря. Ще се оправя.

Отидох в стаята си, тъй като не желяех да слушам разказа на Елизабет за последното ѝ завоевание. Колкото и да не ми се искаше да докосвам вода отново, трябваше да отмия миризмата на морска сол от кожата си. Поне доколкото можех.

— Защо изобщо ляга да спи? — чух Елизабет да пита тихо. — Време е да спре с опитите. Не се нуждаем от сън.

Заслушах се за отговора на Миака.

— Сигурно достатъчно често я спохождат и хубави сънища, затова си струва да търпи кошмарите.

Затворих вратата докрай, прострах роклята на Елизабет на прозореца да съхне и оставих водата от душа да замъгли всичко останало.

* * *

Запрелиствах албумите си с изрезки. И накрая, на страницата за корабкрушение отпреди дванайсет години, намерих лицето на бебето от съня ми. Океана ме уверяваше, че ще забравя всичко това, но тогава защо тези образи още ме преследваха? Според Елизабет причината

беше, че документирах събитията, ала знаех, че е друга. Поне донякъде.

Бях си създавала правило да не гледам лицата на удавниците, но в повечето случаи не успях да го спазя. Беше трудно да не обръщам внимание на зова им за помощ. За някои от тях не намирах данни покъсно. Нито некролог, нито информация в интернет. Но познавах и техните лица също толкова добре, колкото онези от албумите ми.

Понякога се чудех дали съзнанието ми не е повредено и това ме тревожеше не по-малко от мисълта, че рано или късно пак ще пеem. Щом си спомнях лицата на десетките хиляди хора, за чиято смърт бях отговорна, как щях да оцелея след живота си на сирена?

Погледнах снимката на бебето, момиче на име Нора, и поплаках за живота, който така и не бе изживяла.

Макар да знаех, че ще пеem отново чак след шест месеца, изтръпвах при мисълта, сякаш щеше да е утре. Имах чувството, че душата ми се пропуква всеки път. Осемдесет дълги години. А ме чакаха още дващсет. И всеки ден ми се струваше безкраен.

* * *

В понеделник сутринта излязох от къщата възможно най-бързо. Грабнах един от скицниците на Миака и го пхнах в чантата си заедно с няколко молива. Опитвах се да рисувам, откакто Миака се прибра с първото си платно, и макар че никога нямаше да стана художничка като нея, харесваше ми да ангажирам ръцете си с нещо от време на време.

Отправих се към колежа по най-тихите улици и стигнах до фонтана пред библиотеката тъкмо когато студентите пристигаха. Една част от мен изпитваше угризения, задето се бях държала така рязко с Елизабет и Миака. Те бяха в свои води в баровете и ноцните клубове. Аз — в библиотеката. Може би техният механизъм за справяне не действаше при мен, но това, разбира се, не го правеше неефективен.

Седнах под едно дърво и извадих скицника с намерението да рисувам някои от тоалетите, които виждах. Харесваше ми да наблюдавам как модата се променя с времето и макар аз самата да предпочитах по-класическия стил, беше забавно да следя как лентите

за коса или височината на токовете, или пък определени модели деколтета се връщаха към тенденции, които бях забелязала преди двайсет години.

Това се оказваше нездравословно за някои хора. Бях срещала такива, които засядаха в осемдесетте и правеха немислими неща с косите си или допускаха грешката да носят чарлстони. Може би престоят в определена епоха беше като предпазно одеяло, нещо, което остава с теб дори когато всичко останало се променя. Разперих разкроената си пола по тревата, уверена, че поне за мен е така.

Неочаквано някой се настани до мен под сянката на дървото.

— Е, първоначално реших, че учиш кулинария, но сега като те гледам, май е изкуство.

Беше момчето от библиотеката, Акинли.

— Аз самият още не мога да си избира дисциплина. Дано не ти падам в очите.

Поклатих глава с усмивка. Хареса ми как просто заприказва, сякаш вече бяхме подхванали този разговор.

— Радвам се. Обмислях няколко области. Финансите например са разумно решение, но и с парите ме бива, колкото с готвенето.

Усмигнах му се и написах в ъгъла на страницата си: *Нали затова учат хората? За да се усъвършенстват.*

— Добър довод, но май надценяваш уменията ми.

Той ми се усмигна широко и си припомних колко нормална се почувствах с него при първата ни среща. И този път мълчанието ми не го отблъскваше. Внезапно осъзнах защо се чувствах толкова неудобно от завоеванията на Елизабет. Нейните обожатели бяха заплени от онова, което заплеляваше и всички останали: сияйната ни кожа, замечтаните ни очи и загадъчното ни излъчване. Но Акинли като че ли виждаше повече от това. Възприемаше ме не просто като мистериозна красавица, а като момиче, което иска да опознае.

Не се взираше в мен. Говореше ми.

— И какво, направи ли онази грандиозна торта през уикенда?

Поклатих глава. *За пръв път отидох в клуб* — написах му, доволна, че признанието ми звучи толкова естествено.

— И?

Не ми допадна особено.

— Е, аз пък бях трезвеният шофьор в петък и честно казано, не мога да понасям вонята в баровете. Имам чувството, че стените са пропити със стар цигарен дим, макар пушенето да е забранено вече. — Акинли сбърчи нос с отвращение. — Освен това колкото и да харесвам момчетата от курса си, не е достатъчно, че да чистя повръщаното им. Мисля официално да сложа край на шофьорската си кариера.

Направих физиономия и поклатих глава. Знаех какво е да те ползват за детегледачка.

— Имаш ли още лекции днес?

Не.

— Ето, направо ти завиждам. Въобразявах си, че хубавото на следобедните занятия е, че се наспиваш сутрин, което по принцип е чудесно, защото имам сериозна връзка със съня.

Аз също.

— Но все пак бих пожертвал донякъде връзката, за да имам време за други неща следобед. Ти например намираш време да се препичаш на слънце и да се отдаваш на леко смахнатото си хоби да рисуваш непознати хора. Не е ли прекрасно?

Подсмихнах се. Открай време се мислех за малко смахната. Но за пръв път ми го представяха като хубаво нещо.

Рисувам дрехите им! — обясних, сочейки към скицника си.

— А-ха. Щом казваш. Не ми обръщай внимание. Просто ти завиждам. Хич ме няма в рисуването. Мога да рисувам само жаба. Научих се в първи клас и още го умея. Тайната е да започнеш с кръг — заяви той с престорена вещина. — Объркаш ли това, всичко се проваля.

Не можеш да готвиш. Нито да рисуваш. Какво можеш тогава?

— Отличен въпрос. Хм... Например да ловя риба. За това мога да благодаря на семейството си, както и за ужасяващото си име. Мога да изпращам есемеси с цели изречения. О, да, това си е умение. — Той ми се усмихна гордо. — И благодарение на майка ми, която е била танцьорка в тийнейджърските си години, мога да танцувам линди хоп и джитърбъг.

Подскочих като ужилена на мястото си и Акинли завъртя очи.

— Кълна се, ако и ти танцуваш джитърбъг, направо ще... Дори не знам какво ще направя. Ще подпаля нещо. Вече никой не танцува така.

Стиснах устни и изтупах рамото си, както бях виждала Елизабет да прави, когато се хвали.

Сякаш му бях отправила предизвикателство — той свали раницата си, стана и ми подаде ръка.

Поех я и заставах пред него, а той поклати глава с усмивка.

— Добре, ще започнем бавно. Пет, шест, седем, осем.

Затанцувахме, следвайки мислено ритъма. След малко Акинли набра смелост и ме превъртя около тялото си, после ме сложи до себе си за веселяшките ритници, които ми бяха толкова любими.

Минувачите ни сочеха и се смееха, но не подигравателно — завиждаха ни.

Настъпихме се един друг доста пъти, а след като той блъсна главата си в рамото ми, вдигна ръце.

— Не е за вярване — възкликна, почти сякаш се оплакваше. — Нямам търпение да разкажа на майка си. Сигурно ще реши, че я занасям. Толкова години танцувам в кухнята с мисълта, че съм единствен, а не щеш ли, попадам на истински майстор.

Върнахме се под дървото и аз започнах да събирам нещата си. Моментът, който споделихме, беше чудесен и се опасявах, че дори още минута в присъствието му може да го съсипе.

— Значи още не си направила онази торта?

Поклатих глава.

— Е, тъй като ти се отказваш от нощните клубове, а аз — от шофирането за пияници, пък и в града няма подходящо място, където да демонстрираме танцовите си умения, какво ще кажеш да я направим заедно този уикенд?

Вдигнах вежда.

— Виж, знам, че ти споделих за лошия си опит с готварството, но мисля, че с твоя помощ няма да я съсипя.

А сега кой надценява нечи умения?

Той се засмя.

— Не, сериозно говоря, мисля, че ще е забавно. Ако все пак се провалим, имам разни полуфабрикати в стаята си, така че поне няма да останем гладни.

Свих рамене, разколебана, но изкушена. Елизабет редовно ходеше в домовете на непознати, отдаваше им се по най-интимен

начин, а те още бяха сред живите. Така че навярно и аз можех да направя торта в кухнята на общежитието, без да убия някого.

— Май те притесних. Да не би да си имаш приятел?

Въпросът му прозвуча така, сякаш едва сега проумяваше очевидното.

Написах *НЕ* с големи букви.

Той се засмя отново.

— Добре тогава. — Взе химикалката от ръката ми и написа нещо на залепващо се листче. — Това е телефонният ми номер. Ако решиш, че искаш да дойдеш, прати ми съобщение.

Кимнах и взех номера му, а той грейна от радост. После погледна телефона си.

— Браво на мен, закъснявам. — Той скочи на крака. — До скоро, Кален. — Посочи ме с пръст. — Виждаш ли? Запомних.

Потиснах усмивката си, тъй като не исках да му показвам колко много значи за мен този малък жест.

Махнах му и усетих приятен гъдел в корема си, когато надникна през рамо към мен, преди да свърне зад ъгъла на една сграда.

Непознато, искрящо чувство се надигаше в гърдите ми. Бях на деветнайсет от достатъчно дълго време, за да имам наблюдения върху момчетата на неговата възраст. Знаех, че увлеченията им по момичета са чести и мимолетни и вниманието му няма да се задържи за дълго върху мен. Въпреки това чувството беше вълшебно и отново се благодарих, че съм срещнала това момче, което едва познавах.

Като че ли вече разбирах Елизабет на друго ниво. Тя се стремеше към физическа близост и я постигаше според възможностите си. Миака пък с часове пишеше на разни хора от компютъра или телефона си в търсене на интелектуална близост. И това им вдъхваше живот. Докато аз самата служех на Океана с надеждата, че в бъдещия си живот ще намеря своята романтична близост.

Всъщност нямаше как да съм сигурна, че ще я получа. Но докато седях под дървото, проумях нещо. Не се тревожех. Не тъгувах. Дори не мислех за далечното бъдеще, защото съзнанието ми беше заето единствено от Акинли. Може би за да продължа напред, не беше нужно да залича чувствата си, а да се съсредоточа върху онова от тях, което засенчваше останалите.

Извадих телефона си и ме досмеша при мисълта колко безполезен беше за мен. Използвах го само за проучвания в интернет и за да се разсейвам. В телефонния ми указател имаше три номера, а този на Ейслинг дори не беше актуален.

Вписах новия номер с колебливи пръсти.

Акинли? Кален е. Ако все още имаш желание, бих се радвала да направим тортата заедно този уикенд.

Издишах дъха, заседнал в гърдите ми, и натиснах „Изпрати“. После си събрах нещата, станах и изтупах полата си, готова да потегля към дома.

Но преди да съм стигнала до края на двора, телефонът ми извибрира.

Имам тигани!

ШЕСТА ГЛАВА

Четири дни живях в таен свят на съвършено блаженство. Изобщо не спях, защото за пръв път от много време се чувствах по-добре будна. Часове наред преглеждах рецепти в търсене на нещо малко по-изтънчено, но и подходящо за приготвяне в кухня на общежитие.

Сестрите ми, макар и да ме гледаха странно, задето си тананиках по цял ден, не ме разпитваха за тази внезапна промяна в настроението ми, навярно защото очакваха да не им отговоря. Но когато замайването ми не отшумя няколко дни, започнах да се питам как е възможно едно момче да упражни такова въздействие върху мен.

Повтарях си, че е напълно нормално да се увлека толкова по човек, чиято фамилия не знаех. Все пак мнозина хлътваха по актьори, музиканти и други знаменитости, които беше изключено да срещнат в истинския живот. Аз поне се захласвах по човек, когото познавах.

Нямах търпение да се видим отново, но гледах дотогава да поддържам отношенията ни закачливи и небрежни. Пиших му: **От теб печката и приборите, от мен — продуктите?**

А той отговаряше: **Ще донеса и стомаха си. Защото торта е нормална храна. Дадено!**

Как ти звучи глазура от сирене крема? — питах го.

Не ми звучи много изтънчено, ако трябва да съм честен — отговаряше той.

Дните преди сладкарската ни среща бяха изпълнени с такива невинни съобщения. Едно-единствено изречение от него ми държеше влага цял час. Още по-хубаво беше, че невинаги аз започвах разговора. До сряда въпросите на Акинли се бяха позадълбочили и идваха най-неочаквано.

Откога се занимаваш с готвене?

Имам чувството, че от цяла вечност.

Майка ти ли те е учила?

Всъщност сама се научих.

Усмивки. Изпрати ми няколко. От друг човек биха изглеждали нелепо, но бях почти сигурна, че докато той ги пращаше, наистина се усмихваше.

В четвъртък почти не си писахме, което не ме притесняваше. Така или иначе се опитвах да се убедя, че придавам твърде голямо значение на отношенията ни. По всяка вероятност предстоящата среща щеше да е единствена, защото нямаше да иска да ме вижда повече заради затрудненото общуване с мен. И така щеше да е най-добре. Та нима имахме бъдеще заедно?

Тъкмо това си повтарях, когато към десет същата вечер той ми изпрати снимка с обърканата си физиономия и думите: ЗАЩО МАТЕМАТИКА, ЗАЩО? Както лежах, прихнах в неудържим смях. Първо на първо, беше толкова, ама *толкова* сладък! Второ, беше ми изпратил снимка! Бях получила снимка от момче, направена специално за мен, и имах чувството, че по-хубаво нещо не ми се беше случвало през последния век.

На вратата ми се почука отривисто, но Елизабет и Миака я отвориха, преди да съм ги поканила.

— Добре ли си? — попита Елизабет с ръка на хълбока.

Поех си глътка въздух и спрях да се кискам.

— Да, добре съм.

Миака се огледа из стаята ми. Телевизорът не работеше и не държах книга в ръце.

— Кое е толкова смешно?

Вдигнах телефона си.

— Просто нещо, което видях.

— Може ли и ние да видим? — протегна ръка Елизабет.

Вероятно щяха да се зарадват, че съм срещнала момче, но просто исках да го запазя само за себе си поне още малко.

— Едва ли ще разберете — излъгах.

Двете се спогледаха и насочиха подозрителни погледи към мен.

— Добре... тогава те оставяме — каза Миака, взирайки се в мен, преди да затвори вратата.

Стиснах устни, за да не се разсмея отново от удоволствие, че си имам тайна, после отворих пак снимката на Акинли и се усмихнах на комично свъсените му вежди.

Прегледах телефона си за снимка, която да му изпратя в отговор, например с някоя от любимите ми рокли. В крайна сметка установих, че нито веднъж не се бях снимала сама. В телефона ми имаше снимки на небето, на птици, на сестрите ми... но нито една моя.

Отпуснах се върху възглавницата, като отметнах повечето си коса нагоре. Една част от лицето ми остана заровена в завивките, но когато щракнах снимката, бях сигурна, че се е получило естествено. После вперих поглед в момичето на дисплея — в блясъка в очите ѝ, в загатнатата усмивка на страните ѝ — и си помислих: *Да, точно така се чувствам в този момент.*

Изпратих му снимката с думите: **По-добре се откажи и си лягай. Никой няма да го е грижа за оценките ти по математика след шест години. Повярвай ми.**

Искаше ми се да му споделя колко много бедствия, на които бях станала свидетел, се забравяха за броени мигове от вечността.

Странно ли ще ти прозвучи, ако кажа, че си красива? — После си отговори сам: — **Красива си.**

Замислих се как изглежда водата, когато духна в нея. Сигурно така изглеждах и отвътре в този момент. Лека като въздуха, бълбукаща и готова да се пръсна от щастие.

Ще е странно ли и ако ти кажа, че обичам да говоря с теб, въпреки че не проронваш нито дума? Обичам да говоря с теб.

* * *

— Накъде си се запътила? — попита Миака в мига, в който ръката ми докосна дръжката на вратата следващата вечер.

А аз си въобразявах, че ще успея да се измъкна, без да забележат. От стаята на Елизабет ехтеше музика и през последните двамадесет минути говореха разпалено за рокли.

— Ще се поразходя. Може да мина през магазина. Трябва ли ви нещо?

Тя огледа дрехите ми. Вкъщи носех удобни гащеризони или пуловери и ако това беше спонтанна разходка, най-вероятно нямаше да съм се преоблякла. Полата ми — с която знаех, че съм прекалила, но се

чувствах толкова хубаво външно, колкото се чувствах вътрешно — съвсем ме издаваше.

— Не. Никоя храна не ми е привлякла вниманието напоследък.

Кимнах.

— Май скоро ще трябва да се пренесем в друг щат. Или в друга страна. Понякога миризмата на ново място възбужда апетита ми.

— Абсолютно! Трябва да го обсъдим. Не ми се иска пак да действваме прибързано.

— Да — съгласих се и наместих дамската чанта на рамото си. — И аз предпочитам да имаме стратегия.

Миака се усмихна и отново огледа дрехите ми.

— Е, ще си поговорим, като се върнеш.

Не казах нищо, но бях сигурна, че усмивката ми ме издаде не по-малко от полата. Какво да се прави. Дотук бях с тайните.

Минах през магазина и занесох покупките чак до общежитието на Акинли, като закъснях малко, понеже не можех да вляза сама в сградата. Според правилника на университета трябваше да ползваш документ за самоличност, за да влезеш в общежитията след шест вечерта, а тъй като дори не бях студентка, трябваше да изчакам някой, който да отвори вратата със своята карта, и да се промъкна след него.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита момчето, задържайки погледа си върху устните ми.

Поклатих глава.

— О, стига де. Тази торба ми изглежда твърде тежка за теб.

Той ме доближи и аз отново проклетх притегателната ни сила. Знаех, че не съм в опасност, но продължавах да се чувствам неловко при подобни срещи. Отново поклатих глава.

— Сериозно, кажи на кой етаж отиваш. Мога да...

— Ей, Кален! — Вдигнах поглед и видях Акинли да върви по коридора. Ризата му беше разтворена и отдолу се виждаше сивата му тениска, но бях трогната, че изобщо е облякъл риза. — Започнах да се притеснявам. Здравсти, Сам.

— Здравсти.

Момчето изгледа гневно Акинли и тръгна към стълбището. Междувременно моето настроение се повдигна значително. Вече официално бях на първата си среща с момче.

— Дай и на мен. — Акинли взе едната торба от ръцете ми и ме поведе към асансьора. — Кухнята е на горния етаж. Да знаеш, че тази сутрин се упражнявах — похвали се той.

Вдигнах вежди.

— Да. Опържих си яйца. Не ставах за ядене.

Едва сдържах смеха си, а асансьорът издрънча и вратите му се отвориха на втория етаж.

— Май всичко дойде оттам, че ми липсваха напътствия от спец, затова очаквам с тортата да се справя много по-добре.

Влязохме в малката кухня и видях, че Акинли се е подготвил. Беше извадил на плота тел за разбиване и купа, както и две кръгли тави с различен размер. Той остави торбата и взе нещо друго.

— Свалих я от вратата ни. Съквартирантът ми се размрънка, но така, ако имаш нужда от нещо, ще можеш да ми го напишеш тук.

Подаде ми бяла дъска, очукана дори след само няколко месеца ползване от студентите. Жестът му беше толкова трогателен, че едва не заплаках.

Той извади внимателно яйцата, захарта и брашното и ги подреди в задната част на плота, за да имаме място за работа.

— Това бадемова есенция ли е? Колко изискано. Но не забравяй, че днес съсипах закуската, така че ще трябва да ми обясняваш стъпка по стъпка.

Без да кажа нито дума, извадих принтираната рецепта и я сложих до купата.

— Така, да видим — каза той и взе листовете, за да ги прочете.

С всяко следващо изречение лицето му придобиваше все по-тревожно изражение. Като се опомни, надникна плахо към мен над ръба на листа.

— Добре, Кален. Научи ме да готвя!

СЕДМА ГЛАВА

— Винаги ли си живяла във Флорида?

Поклатих глава и чукнах още едно яйце. Не можех да му обясня, без да говоря. Махнах с ръка в кръг и направих раздразнена физиономия.

— Навсякъде?

Кимнах.

— Да не би родителите ти да са военни? С най-добрия ми приятел от гимназията бяхме заедно само една година, преди да изпратят баща му другаде. Но чувам, че това е твърде кратък срок.

Наблюдавах го внимателно, заслушана, без да потвърждавам или да отричам каквото и да било за родителите си. Надявах се да се откаже от темата.

— Аз отраснах в едно малко градче в Мейн. Порт Клайд. Чувала ли си за него?

Поклатих глава, а той ми подаде захарта, която му бях заръчала да измери. Бутнах с пръст излишния връх в мивката.

— О, сбърках ли? — попита той.

Сладкарството е точна наука — написах на дъската.

— Хм. Добре, запомням го. Та, разправях ти за Порт Клайд. Съвсем малко градче е, прочуто главно с омарите си. Имаме станция за художници и често ни посещават хора на изкуството. Затова предположих, че може да си чувала за него. Онзи ден те видях да рисуваш, но не знаех дали се занимаваш с това сериозно.

Поклатих ръка в жеста „горе-долу“. Щеше да ми е трудно да му обясня на бялата дъска, че обичам да рисувам заради момиче, което наричам своя сестра, и че ми се иска да възприемах света като нея.

— Родителите ми още живеят там и само чакат да се върна. Единствено дете съм, така че им е малко самотно без мен. Майка ми ми звъни буквално всеки ден. Казвам ѝ, че трябва да си вземе кученце, но според нея аз съм за предпочитане пред кученце, което май е добре. Много ли говоря?

Той млъкна и ме погледна в очите с откровена тревога на лицето. Поклатих глава. *Не* — помислих си. — *Бих те слушала да говориш почти за всичко. С теб телефонните разговори изглеждат като същинско приключение.*

— Добре. Освен това майка ми се притеснява, че още не съм си избрал специалност в университета. Аз самият не го приемам за кой знае каква драма. Не и на този етап. А ти?

Щракнах с три пръста — което значеше „не“ на езика на глухонемите, — но веднага осъзнах, че може да не ме разбере, затова поклатих глава.

— Супер. А ти какво учиш? Изкуство ли?

Нямах друг отговор, затова кимнах.

— Имаш излъчване на творец — заяви категорично той.

Сведох очи, после ги вдигнах въпросително към Акинли.

— Сериозно говоря. Не знам откъде точно идва, но приличаш на човек, който е създавал и рушил много неща само за да ги направи отново. Сигурно ти звучи нелогично, но повярвай ми, така е.

Започнах да бъркам тестото. Радвах се, че не знае колко неща бях разрушила в живота си — кораби за милиони долари, животи, чиято цена никой не можеше да определи, — но ми харесваше мисълта, че може би някъде дълбоко в себе си имам способността и да поправам нещата.

Подадох му купата с надеждата, че ще изяви желание да се пробва.

— О, боже. Добре. — Той взе телта в едната си ръка. — Да опитаме...

И започна да бърка.

Докато той бъркаше, аз прибавих няколко капки от бадемовата есенция. След малко Акинли ме изгледа. Аз наведох въпросително глава. *Какво?*

Трябваша му няколко секунди да откъсне погледа си от мен.

— О. Извинявай. Добра работа в екип — коментира той и изтръпна, сякаш реши, че е казал нещо глупаво. — А като става въпрос за екипна работа — добави с по-ведър глас, — мисля, че можеш да ми помогнеш с нещо.

Вдигнах вежда.

— Изслушай ме. Тъй като не говориш, навярно във всяка секунда от живота си слушаш съсредоточено, прав ли съм?

Кимнах. Само това правех.

— И вероятно това те прави много възприемчива. Затова като експеримент искам да ми кажеш какво трябва да уча според теб.

Зяпнах го смаяно.

Искаш да ти избера специалност?

— Точно така. Няколко от приятелите ми си казаха думата, но май се шегуваха. Единият предложи музикална терапия, а аз дори не съм докосвал казу през живота си.

Подсмихнах се на терзанията му.

— Хайде де. Имам нужда от съвет. Пробвай.

Вперих поглед в това момче, което едва познавах. А имах чувството, че знам толкова много за него, че ако някой ме попита, мога да обрисувам цялата му личност. Беше толкова приветлив и открит, от него бликаше проста радост. С какво бях привлякла вниманието му, как го бях заинтригувала не само с външния си вид, но и с начина си на мислене?

Личеше си, че няма търпение да чуе мнението ми, затова се съсредоточих върху въпроса му. Представях си го като адвокат на малтретирани деца или помощник на хора с умствени заболявания — единствения човек в тежкия им живот, който може да им даде опора. Записах на бялата дъска.

— В социалните служби? — учуди се той.

Ръкоплясках му.

Той се засмя и гласът му прозвуча повече като музика, отколкото моите песни на сирена.

— Интересно. Добре, Кален, ще проуча тази сфера и ще ти докладвам. — Той сведе поглед към тестото за блатовете, после вдигна капещата бъркалка да ми я покаже.

— Как ти се струва?

Аз докоснах телта и облизах пръста си. Топлите сини очи на Акинли се впиха в моите, докато по езика ми се разливаше сладост. Беше свършено.

Кимнах възторжено и той също опита сместа.

— Ха, не е зле като за първа торта, а?

Усмихнах му се широко. Никак даже.

Намазах тавите с масло, доволна, че тъй като бяха с различен размер, щяхме да имаме нещо като миниатюрна сватбена торта на два етажа.

— Не искам да звучи пресилено, но мисля, че се справяш страхотно.

Присвих неразбиращо очи.

— Използваш езика на глухонемите и е трудно да се общува с теб. Но разбираш от изкуство, готвиш като фурия и, за бога, дори танцуваш джитърбъг. Между другото, разказах на майка ми и тя иска видеозапис. Не ми повярва. Но мисълта ми е, че не позволяваш на една малка спънка в живота ти да те спира. Възхищавам ти се.

Усмихнах се. За момент и аз се възхитих от себе си. Той нямаше представа колко сериозни проблеми имам, и все пак беше прав. Не беше лесно да изпробваш разни неща, да откриеш призванието си. Дори този миг с това прекрасно, временно момче до мен беше мъничко чудо. Трябваше да си отдам заслуженото.

Понечих да му благодаря, но мастилото на маркера ми свърши.

— А, очаквах да умре. Искаш ли да отскочим до стаята ми за нов?

Запази спокойствие.

Кимнах възможно най-невъзмутимо.

— Върхът. Насам е — махна той и аз го последвах по коридора. — Съквартирантът ми май излезе, така че ще си спестиш поне този ужас. Кълна се, имам чувството, че е вземал уроци по гаднярство.

Усмихнах се и след малко стигнахме пред врата с липсваща бяла дъска. Върху две листенца, каквито управата на общежитието бе поставила на всички врати по коридора, имаше две имена: Нийл Баска и Акинли Шейфър.

Шейфър. Копнеех да произнеса фамилията му на глас. Звучеше така приятно в главата ми, че няхах търпение да я пусна във въздуха. Но това трябваше да почака, докато останех сама... далеч от бедствието в стаята му.

Всъщност беше само половин бедствие. Явно религията на Нийл отричаше кофите за боклук. Навярно за да построи паянтовия олтар от тенекиени кутийки до прозореца. Частта на Акинли беше много уютна. Вместо купена от магазина покривка за легло, той използваше ръчно ушита кувертюра. Вместо плакати, по стените му имаше

снимки. Вместо бирени кутийки, пазеше три бутилки джинджифилова бира „Порт Клайд Куенчър“, които явно беше предвидил за някой специален повод.

Не ми беше споменал да има брат, но на няколко от снимките присъстваше малко по-голямо момче с очи и брадичка като неговите. Видях родителите му и кадър от детството му, в който държеше по един омар във всяка ръка и така широко се усмихваше, че очите му приличаха на цепки.

— Ето го. — Той извади нов маркер от чекмеджето на бюрото си, изтръгвайки ме от мълчаливия ми оглед. — Извинявай за бъркотията — пророни свенливо, забелязал, че разглеждам стаята му. — Нийл... ами, голям е особняк.

Усмигнах се, за да му покажа, че не ме интересува това, а всички малки частици от живота му, които успях да зърна, макар и за момент.

След като се върнахме в кухнята, запълнихме времето между бъркането на глазурата и печенето на блатовете с една игра на бесеница върху бялата дъска.

Всичко беше толкова просто, неподправено и бях благодарна за всеки миг с него. Когато успяхме да наредим блатовете един върху друг — макар и горният да не беше точно в средата — и да покрием цялата торта с маслен крем, Акинли зае драматична поза пред творението ни.

— Моментът на истината. Дали ще успея да се простя с титлата *Най-лош готвач на Америка*? Калѐн, вилицата, моля.

Подадох му я и взех една за себе си, за да опитам и аз. Не исках да се хваля, но бях сигурна, че Ейслинг щеше да се впечатли.

— Просто. Удивително! — изкрещя Акинли и натъпка още две големи хапки в устата си, преди да си поеме дъх. — Не бива да крием нещо толкова прекрасно само за себе си. Ела.

Той взе чинията и тръгна към коридора.

— Кой иска торта? — провикна се.

Момиче с две плитки подаде главата си от една отворена врата по средата на коридора.

— Аз!

До нас се отвори друга врата.

— Какво си се разкрещял, човече?

— Направихме торта!

Лицето на момчето тутакси придоби радостно изражение.

— Супер.

До няколко минути половината обитатели на етажа се изляха в коридора, използвайки какво ли не — от шпатули до хартиени чашки, — за да си вземат торта.

— Е, и аз се справих страхотно — обясняваше Акинли на някого, — но Калён свърши основната работа.

Няколко души ме потупаха по ръката и ми благодариха, задето съм направила торта и съм я споделила с тях. Едно момиче заяви, че харесва полата ми. Идеше ми да се пръсна от щастие. Такова ли беше чувството да си обикновено деветнайсетгодишно момиче? Да живееш в общежитие, да позволяваш на чуждите животи да се преливат в твоя, макар и само за кратко? Да отдадеш цялото си внимание на една дисциплина, докато около теб се променят десетки неща и ти дават житейски уроци? Погледът на някое момче да те кара да се чувстваш така, както никой никога не се е чувствал... или както са се чувствали всички хора в същия този танц, издирвайки човека, с когото да прекарат живота си.

Беше неподвластно на времето и мимолетно. Значимо и маловажно. А аз станах част от него. Исках да живея така постоянно!

Мислите ми забавиха темпото си. *Постоянно?* И как възнамерявах да го постигна? Като се имаше предвид колко трудно стигнах до една среща как щях да се справя с десет? Или дори две?

Погледах Акинли, усмивката му, зареждаща околните, естественото обаяние, което излъчваше. Времето ни заедно беше необикновено, красиво. Но нямаше да продължи дълго. Рано или късно все нещо щеше да събуди подозренията му. Защо нищо не ме наранява? Защо теглото ми си остава винаги същото? Защо ми се налага да изчезвам най-ненадейно?

Чувствах се толкова глупава. В най-добрия случай той щеше да остарее, докато аз си оставах на деветнайсет, а когато службата ми на сирена приключеше, щях да го забравя напълно.

Щеше да е по-безболезнено, ако той ме забравеше още сега.

Отстъпих бавно от тълпата толкова тихомълком, както ми беше присъщо, че никой дори не забеляза.

ОСМА ГЛАВА

Момичетата ги нямаше, като се прибрах, което ме устройваше идеално. Нека се повеселят за последно в цветното колежанско градче край океанския бряг. Отидох в стаята си и се огледах наоколо, установявайки, че няма много неща, които да нарека свои. Така беше открай време.

Докато прибирах албумите с изрезки в куфара, се сетих, че ми остава да открия последното име от пасажерския списък на „Аркития“. За пръв път ми се случваше да не довърша проучването си. Отказвах се само когато ударех на камък, но това... Акинли ме беше накарал да забравя какво съм, макар и за малко, докосваше кожата ми и говореше с мен, сякаш бях обикновено момиче.

Какво вълшебство беше да се почувствам като обикновено момиче.

Имах няколко дрехи, които харесвах, и хубава дървена четка за коса, която бях намерила на един битпазар. Ръждясалата фиба за коса от деня на преобразяването ми, която бях запазила, защото предполагах, че майка ми използваше същите. Вече само тя ме свързваше с нея. Имах и още шепа други дреболии, но куфарът ми беше лек, когато го повлякох към входната врата.

Момичетата щяха да го видят, като се приберат. И щяха да се досетят какво съм намислила.

Излязох през задната врата и седнах на плаващия пристан. Загледах Океана, без да промълвя. Но Я чувах как облива брега и се извива около дървените греди. Толкова Я обичах. Тя беше наш дом, убежището ни във време на войни и подозрителни погледи. Тя беше животът, наша майка, майка на *всички*. Но точно в момента изпитвах ненавист към Нея. Защото от Нея идваха чувството ми за вина, несбъднатите ми мечти.

Винаги имах толкова въпроси към Нея. Но не и тази вечер.

Чух познатото скърцане на входната врата и се върнах вътре. Елизабет и Миака стояха мълчаливо на прага, загледани в куфара ми.

Миака ми се стори на ръба да се разплаче, а Елизабет беше закачила обувките си на два пръста и ги полюшваше ядосано.

— Защо? — попита Миака, като затворих плъзгащата се врата зад себе си.

— Трябва да напусна града — обявих с почти засрамен от слабостта ми глас.

Елизабет пусна обувките си на земята.

— Е, аз пък не трябва. Нито Миака. Не искаме да ходим никъде.

Нарочно избягвах пронизващия ѝ поглед.

— Разбирам, но аз не мога да остана тук повече.

— Все искаш да живеем в големи, анонимни градове! А после дори не *опитваш* да се слееш с тълпата. Тук сме щастливи!

Като погледнах към Елизабет, решителната ѝ гримаса затвърди предположението ми.

Поех глътка въздух на пресекулки и се помъчих да говоря с равен тон.

— Нямам нищо против да тръгна сама. Може би на вас двете ще ви е по-добре без мен. Ейслинг живее в пълна изолация и вероятно аз също ще мога. Възможно е, разбира се, и да съм безкрайно нещастна без вас. — Свих рамене. — Няма как да знам. Но ако искате да останете тук, няма да ви убеждавам. Отивам с куфара си в колата, където ще ви чакам трийсет минути, и ако тръгнете с мен, ще се радвам много. Ако не, ще се видим при следващото пеене.

Грабнах багажа си и извадих ключовете си, минавайки покрай тях. Като се настаних на шофьорската седалка, извадих телефона си, за да видя колко е часът и да засека обещаните трийсет минути, но видях, че съм получила две съобщения.

И двете бяха от Акинли. Първото беше съвсем очаквано.

Ей, къде изчезна? Добре ли си?

А второто:

Виж сега. Напълнял съм само с един килограм, откакто влязох в колежа. Искат ми се да кача още малко, а шоколадовите сладки са идеални за целта. Какво ще кажеш това да е следващият ни готварски проект?

Дори не загатваше да се чувства отритнат. Добавил беше даже усмивка. Беше ли възможно да съм се натъкнала на най-свестния човек

на планетата? Такова момче беше не по-малко митичен герой от мен самата.

— Шейфър — прошепнах в нощта. — Акинли Шейфър.

И името му наистина ми донесе удовлетворението, на което се бях надявала.

Отново сведох поглед към телефона и пръстите ми започнаха да кръжат над клавиатурата. Искаше ми се да му отговоря, да му се извиня или да му обясня, че ми се е наложило да замина внезапно. Но знаех, че изпратя ли му съобщение веднъж, ще го направя пак.

Затова просто изключих телефона си и пяхнах ключа в таблото на колата, за да светне малкият часовник.

Загледах го съсредоточено и след двацет и девет минути, сърцето ми се сви. Нямах представа накъде да тръгна. Беше почти задължително да се установя някъде край брега, тъй като не знаехме кога може да изникне спешен случай и поне за мен беше за предпочитане да мога да говоря с Нея от време на време. Но сега трябваше да взема решение.

Преглътнах и завъртях ключа.

Двигателят едва беше изръмжал, когато Миака подаде усмихнатото си лице през страничния прозорец.

— Ще отвориш ли багажника, ако обичаш? Имала съм повече художнически материали, отколкото предполагам.

Изпълних молбата ѝ с подновено чувство на вина. По-рано ѝ бях казала, че този път ще обсъдим преместването, а сега отгоре на всичко я бях принудила да стегне багажа си за трийсет минути.

Тя се качи на предната седалка и вдигна косата си в небрежен кок.

— Не знам защо, но реших, че ти се случва нещо хубаво тук. Че започваш да свикваш с това място. Но явно съм грешала.

— Стана сирена едва десет години след мен — пророних тихо. — Знаеш как ни се отразява този живот. Никое място не мога да нарека свой дом. Колкото и да се опитвам.

— Знам. — Тя сложи ръка на коляното ми. — От десетилетия скиташ заради нас. Щом ти трябва малко уединение, ще го преживеем заради теб.

Завъртях очи.

— За момента май си само ти.

Само след част от секундата багажникът се тресна шумно и Елизабет се качи на задната седалка.

— Пратих имейл на хазяина и му оставих пари за почистване. Да тръгваме.

Тя скръсти ръце и си сложи тъмните очила, въпреки че вече се смрачаваше.

Усмихнах се безмълвно. Сестрите ми ме обичаха.

Аз карах през целия път. След три часа Елизабет се зае с музикалния съпровод. След шест слънцето се показа иззад хоризонта. След десет влязохме в градчето Поулис Айлънд и намерихме брокерската фирма, отговаряща за плажните имоти под наем.

Тъй като беше мъртъв сезон, пък и бяхме „големи хубавелки“, брокерът не се усъмни в трите глухонеме момичета с пълни шепи пари.

До обяд вече се бяхме настанили в сива къщичка в дъното на крайбрежната ивица. Районът беше спокоен, с ред пустеещи летни вили отляво и нищо друго освен пясък и плажни треви отдясно, докъдето стигаше погледът. Мястото беше идеално за влизане в Океана и достатъчно далеч от града, че да не срещна жива душа, ако не искам.

— Очарователно е — възхити се Миака. — Може ли да взема някоя от стаите с изглед към плажа?

— Аз нямам нищо против. — Елизабет стовари багажа си в средата на пода. — Добре, значи това е новият ни дом — отбеляза тя, оглеждайки с погнуса пердетата с цветен десен и ръчно тъканите килими.

— Засега — обещах ѝ аз. — Няма да стоим тук вечно.

Тя дойде да ме прегърне.

— Ще се опитам да свикна заради теб. Може пък да се науча да плета.

Отдръпнах се, за да я погледна в лицето.

— Какво? Казах, че може.

— Благодаря ти, че дойде.

Тя въздъхна.

— Нямах избор. Миака е половинката ми, а знаех, че няма да те пусне сама. Пък и аз имам нужда от теб. Обикнах Маями, но вас двете ви обичам повече.

— И аз ви обичам. Не знам какво бих правила без вас.

— О! — възкликна внезапно тя и се изтръгна от прегръдката ми.
— Филми!

Зад гърба ми имаше висока до тавана филмотека, предвидена за развлечение на гостите в дъждовни дни. Елизабет обожаваше филми и телевизионни сериали, така че поне това можеше да я предразположи. Засега.

Надникнах към Океана през панорамния прозорец. След като се настанях в новия ни дом, щях да се гмурна в Нея.

* * *

Миака изнесе леглото и скрина от стаята си, за да я превърне в ателие.

— Светлината е чудесна! — дивеше се непрекъснато. — Разкошна!

Елизабет пък се оплакваше, че нейната стая е далеч по-неудобна от онази във Флорида, но опита да оправи положението с нови възглавници, покривка за легло и фин мрежест балдахин. Отстъпих ѝ телевизора си в знак на благодарност и след няколко дни като че ли свикна с новата обстановка.

Аз се настаних в другата стая с изглед към Океана, за да Я съзерцавам. Не знаех защо отлагам срещата си с Нея, но някак ми беше трудно да се реша. Накрая, след цяла седмица в новия ни дом, най-сетне прекосих плажа и нагазих във водата.

О! Преместила си се?

Да — отвърнах наум.

— Беше ми трудно в града. Сестрите ми дойдоха с мен.

Какво ти беше трудно?

Поклатих глава и се разплаках.

— Всичко.

Усетих тревогата ѝ и плъзнах поглед нагоре-надолу по плажа. Беше краят на октомври и есенната хладина изпълваше въздуха. Наоколо нямаше жива душа. Затова се хвърлих в обятията ѝ, уплашена и натъжена.

Мислите ти се прескачат една друга — предупреди ме Тя. — Трябва да ги укротиш.

Просто съм много объркана — признах си аз. — Защо само аз имам кошмари? Преследват ме дори наяве. И защо се боя толкова от хората? Как е възможно Ейслинг да живее сама, без да загуби разсъдъка си? А Ти защо избра точно мен? Нищо не разбирам. Толкова съм уморена...

Мислиш твърде бързо. Задавай Ми въпросите си един по един. Ще ти помогна да разбереш всичко.

Ударих се с юмрук в гърдите, отдавайки цялата вина на тялото си.

Разполагах с осемдесет години да се приспособя, а така и не успях. Има ли ми нещо?

Добре, да започне оттук. Не. Нищо ти няма. Бих казала, че ти си най-преданата и всеотдайната сирена, която някога съм имала.

Значи съм една от най-добрите? А как ще Ти прозвучи, ако Ти кажеш, че не искам да съм добра в тази работа?

Тя люшна водите Си край лицето и косата ми, за да ме утеши.

Никой, в чиито гърди бие сърце, не би изпитвал удоволствие от избиването на собствения си вид.

Аз не съм човек — оборих я, — а нещо по-долно.

Калён, скъпо Мое момиче, ти си оставаш човек. Тялото ти може и да не претърпява човешките промени, но душата ти постоянно се преобразява. Уверявам те, дълбоко в себе си още си свързана с човеците.

Продължавах да плача и сълзите ми се сливаха с водите й.

Тогаваш защо не мога да общувам с хора? Елизабет има толкова любовници.

Много от сирените преди нея също имаха. Не е изненадващо, като се има предвид колко сте красиви.

Щом е толкова естествено, защо аз не го мога?

Тя се засмя майчински в главата ми, сякаш ме познаваше по-добре от мен самата.

Защото двете с Елизабет сте коренно различни. Тя търси вълнение и пламенни срещи. В нейния тъмен свят подобни авантюри са като заря. Докато ти търсиш сърдечни връзки, любов. Затова и защитаваш сестрите си така ревностно, затова се връщаш при Мен, дори да не те призова, и скърбиш така тежко за отнетите животи.

Обмислих думите ѝ. Запитах се колко ли от някогашните си животи носим със себе си. Елизабет бе отраснала в епохата на свободната любов, аз — в тази на „докато смъртта ни раздели“.

Боя се, че това винаги ще те измъчва. Трябва да се задоволиш с тесния си кръг от близки. Дори да намериш другар по душа във всяко едно отношение, не бива да оставаш с него.

Така ли?

Натиках всички мисли за Акинли в най-тъмния ъгъл на съзнанието си, тъй като не исках Тя да разбира за кометата на живота му, прекосила небето на моя. В този момент проумях колко глупав въпрос съм ѝ задала. Все пак думите ѝ сякаш бяха отзвук на моите собствени разсъждения, преди да си тръгна.

Досещаш се какви са формалните причини — че никога няма да остарееш, че е възможно да разкриеш нечовешките си способности, — но всичко се свежда и до това каква си.

Сирена? — попитах. Отговорът ми се струваше твърде очевиден.

Не. Моя.

Сбърчих смутено чело. Явно винаги бях смятала, че двете неща се припокриват.

Защо според теб Ми служат само млади жени? Не мога да вземам майки и съпруги.

Присвих очи. Никога досега не се бях замисляла за това.

Защо не?

Омъжените жени ще страдат по съпрузите си. Песента на съблазнителка е болезнена за всяка истински вярна съпруга. А не бих откъснала майка от детето ѝ — това е върхът на жестокостта. Родител, принуден да живее без детето си, е склонен да обезумее. Такава агония не е съвместима с живота на сирена. Тя ги прави избухливи. А това е опасно за всички ни.

Но дъщерите са нещо друго. Те рано или късно се отделят от семействата си.

Вярно е. — Обгърнах тялото си с ръце. — Макар че аз самата никога не съм имала особени амбиции. Нито преди, нито сега.

Не там е въпросът. Целеустремена си по природа. Намериш ли в какво да вложиш енергията си, ще станеш неудържима. Дори сега, макар службата ти към Мен да не ти доставя удоволствие,

изпълняваш задълженията си покорно, защото това е стихията ти в момента. Възхищавам ти се, Калён.

Намерих малка утеха в думите ѝ, в мисълта, че бъдещето ми може би крие повече, отколкото предполагах. И макар да ми беше трудно да приема похвалата ѝ за уменията ми на убийца, се гордеех, че никога не Я бях предала.

Ще отговоря на последния ти въпрос, преди да си го задала отново. Знам, че искаш да чуеш, че неслучайно Съм избрала теб и сестрите ти, че за всичко има причина. Но истината е, че винаги усещам, когато краят на някоя от сирените ми наближи. Онзи ден търсех заместничка, без да знам дали на твоя кораб ще намеря, или не. Но от петте подходящи момичета, точно ти извика. Когато ти заговорих, ти Ми отвърна. Затова взех теб.

Това ли е?

Боя се, че да.

Малко ме заболя да открия, че всичко е било толкова случайно, макар че не знам какво се бях надявала да чуя. Сякаш прочела мислите ми, гласът ѝ в главата ми стана по-нежен, ласкав дори.

Но трябва да знаеш нещо. Макар изборът Ми да не беше продиктуван от самата теб като човек, с живота ти, след като стана Моя, е точно обратното. Толкова те ценя. Ценя всички ви. И не искам да мислиш, че си пропиляла живота си, защото той е безкрайно скъп за Мен.

Отново се трогнах до сълзи, опасявайки се, че може да съм Я засегнала с въпросите си.

Не се тревожи. Разбирам, че животът ти е различен от Моя. Приемам те такава, каквата си.

Кимнах, като се помъчих да овладее емоциите си.

Просто всичко това ме разчувства.

Знам. Но не позволявай на чувствата да съсият времето, което ти остава с Мен и сестрите ти. Ние те обичаме.

Кимнах.

Много ти дойде за един ден. Върви сега. Върви да живееш.

Тя ме понесе нежно към брега, докато пясъкът под краката ми не стана достатъчно стабилен, че да стъпя на него. Позволих си да се замисля върху думите ѝ едва когато стигнах до дългото стълбище към верандата ни.

Собственическото поведение на Океана беше повече от очевидно, но независимо от предупрежденията ѝ, мислите ми постоянно се връщаха към Акинли. Имах чувството, че само през последните няколко дни привързаността ми към него се беше удвоила, а дори не беше близо до мен. Държеше се толкова мило. Непрекъснато си повтарях, че това е просто увлечение, мимолетно, лекомислено заиграване, което бързо щях да забравя. Но ми липсваше толкова силно, че направо ме болеше.

Освен това се тревожех за сестрите си — хората, които споделяха този живот с мен. Бях постъпила несправедливо, като ги изтръгнах от предишния им дом така неочаквано, но просто не знаех как другояче да постъпя. Сега живеехме в покрайнините на огромен град, но и на достатъчно разстояние от него, че да не им се случва нищо вълнуващо.

Исках единствено да се излекувам. Да се загърна с нещо толкова плътно, че болката и тъгата да не могат да го пробият. След разговора ми с Океана вече не знаех дали е възможно. Явно ми беше писано да съществувам в нескончаема тъга.

Тя ми каза да живея...

А няхах представа как да ѝ кажа, че това да съществуващ, не е същото като да живееш.

ДЕВЕТА ГЛАВА

През повечето време стоях в стаята си. Все чаках нещо да се случи, а в живота не става така. В затворена среда всичко се повтаря.

Елизабет, разбира се, първа реши да излезе. След почти месец на заточение в къщата почука на вратата ми.

— Миака продаде още една картина. Отиваме по магазините, за да отпразнуваме повода. Искаш ли нещо?

Свих рамене.

— Няколко клина. И един-два пуловера. Достатъчни са ми да имитирам зимен гардероб, ако ми се наложи да изляза някъде.

— А смяташ ли да го направиш скоро? — Звучеше нехайно, но очите ѝ ме прорязваха.

Отново насочих поглед към книгата.

— Не знам. Определено няма да е днес.

— Сигурна ли си? Може да дойдеш с нас и сама да си избереш клинове. Ще съжалявам, че ти го предлагам, но все пак — пошегува се тя.

Усмигнах ѝ се вяло.

— Благодаря, но няма нужда.

Елизабет се задържа до вратата за малко, като си пое дъх няколко пъти, сякаш се канеше да спори с мен, но в крайна сметка се отказа.

— Добре тогава. Няма да се бавим.

Остави вратата открената и я чух да шепне загрижено на Миака:

— Опитах да звуча равнодушно, но тя не иска да излезе.

— Просто ѝ трябва още време — увери я тихо Миака. — Или се е случило нещо, за което още не е готова да ни сподели, или вече наистина не може да понася живота на сирена. Потънала е в дупка.

— Е, как да я изкараме от нея? Не мога да живея така — изсъска Елизабет.

— Тя би го направила за нас. Всъщност го е правила.

Колкото и тихо да шепнеха досега, Елизабет попита с още по-тих глас:

— Говори ли с Нея? Разказа ли ѝ как стоят нещата?

— Океана знае. Съгласна е, че трябва да проявим търпение.

Затворих очи. Съзнавах, че напоследък не бях в особено добро настроение, но се изненадах, че според тях е нужен план за справяне с проблема. Не можех да повярвам, че са се обърнали към Океана за съвет.

Тъкмо се канех да влятя във всекидневната и да им кажа да не си врат носа, където не им е работа, когато чух зова ѝ.

Бързо! — прикани ме Тя. — Новата ви сестра ви очаква. И е много уплашена.

Изхвърчах от стаята си и от къщата и видях, че Миака и Елизабет вече тичат към Океана. Надникнах към пустия плаж зад нас, благодарна, че приближаваше зима и никой не искаше да припарва до водата.

Спуснахме се към вълните, като вдигахме високо крака, докато не нагазихме достатъчно надълбоко, за да ни отнесе водата.

Къде отиваме? — попитах.

В Индия. Бъдете внимателни с това момиче.

Разбира се.

Думите ѝ ми напомниха за деня, в който бяхме приели Миака, а това ме притесняваше. Миака бе живяла в рибарско селце на северния бряг на Япония. Изобщо не трябвало да се качва в лодката, както разбрахме между риданията, когато отидохме при нея. Каза, че повтаряла на семейството си отново и отново колко се страхува от водата и че ще свърши двойно повече работа, след като извадят рибата на сушата.

Те не обърнали внимание на молбите ѝ. Накарали я да се качи в рибарската лодка.

И я загубили завинаги.

През последните осемдесет години в съзнанието ми се бяха запечатали няколко неща: бледият спомен за лицето на майка ми, знанието, че баща ми беше с мустаци и че имах двама братя, макар да не си спомнях имената им. Миака обаче помнеше единствено името на селото си и как беше дошла при нас, но само защото ние ѝ бяхме разказали.

Елизабет пазеше доста неща в съзнанието си, но главно от ненавист. Не харесваше особено семейството си и като че ли помнеше имената им, за да ги прокллина наум. „Виждаш ли, Джейкъб? Обиколих Европа. Виждаш ли, мамо? Ям деликатеси. Виждате ли, всички вие? Постигнах повече, отколкото вие можехте да си мечтаете.“

За Ейслинг не знаех. Така и не беше споделила с нас.

Но мисълта за Миака, толкова крехка и уплашена след падането си от лодката, беше нещото, заради което държах да помогна на непознатото момиче. Колкото и бързо да се движехме, ми се искаше да можехме по-бързо.

Кален!

Обърнах се и видях, че Ейслинг ни догонва.

Здравей — отвърнах с тревожен глас. — Май положението е лошо. Ще трябва да сме много внимателни.

Мисля, че ти трябва да изнесеш речта.

Обърнах се към Ейслинг.

Но аз никога не съм го правила. Ти си най-възрастна. Ти трябва да я изнесеш!

Скоро мен няма да ме има, Кален. Останаха ми само седмици. Трябва да я чуе от сирена, с която ще има време да се обвърже.

Не можех да скрия смущението си. Беше огромна отговорност да обясня на новата ни сестра какво я очаква.

Ейслинг преплете пръсти с моите, докато плувахме.

Ще ти помогна, ако имаш нужда, става ли?

В думите ѝ имаше смисъл, макар че още се боях да не объркам нещо. Въпреки това не исках да разочаровам Ейслинг. Океана беше права: имам ли мисия, влагам цялата си енергия в нея.

Добре.

Всички се съсредоточихме да оглеждаме водната повърхност за човешко тяло, което по чудо плава на нея като върху легло. Забавихме чак в Арабско море.

Насам! — извика Миака.

Заплувахме към момичето, без да знаем как ще реагира, като ни види. Изправихме тела във въздуха и се озовахме пред най-ужасяващата картина, която бях виждала от много, много години насам.

Момичето носеше семпло, неукрасено сари, съдрано на няколко места — очевидно не от падане зад борда или друга дребна злополука. Беше разкъсано с видима свирепост. Ръцете и краката ѝ бяха осеяни с пресни синини, но най-плашещото беше, че като проследихме дирята от охлузвания до глезените и китките ѝ, видяхме, че за тях са завързани циментови тухли.

— Развържете въжетата. Бързо — наредих на сестрите си и се заех с възела на едната ѝ ръка.

Горкото съществу завъртя немощно глава към мен. Още беше задъхана от борбата за живота си.

— Моля ви, не ме убивайте — пророни с треперлив глас.

Сърцето ми се сви болезнено.

— Спокойно. Няма да те нараним. Ще те освободим, за да си поговорим.

Тя кимна.

— Готово — обяви Елизабет.

— Тук също — каза Ейслинг, хвана я за ръката и ѝ помогна да се надигне.

Момичето с канелена кожа и сънливи очи сведе поглед към изранените си ръце и докосна няколко от синините, сякаш ги броеше.

— Защо? — простена тя. — Не съм виновна.

— За кое? — попитах, милвайки косата ѝ.

— Че съм момиче.

Миака и Елизабет я доближиха с надеждата да я утешат, но Ейслинг остана назад, съсредоточена върху мен.

— Как се казваш? — попитах бъдещата ни сестра.

— Падма.

Тя избърса течащия си нос.

— На колко години си? — попитах с възможно най-спокойния си, ласкав тон.

Беше толкова обърквана, че ѝ се наложи да се замисли.

— На шестнайсет.

— Падма, какво си спомняш?

Тя поклати глава.

— Не искам да си спомням.

Погалих косата ѝ отново, усетих как страхът се надига у нея.

— Няма нищо. Но ще ни кажеш ли поне как се озова във водата?

Тя ни огледа с изражение от смесица на любопитство и срам.

— Татко.

— Ще повърна — прошепна Елизабет.

— Бъди силна. Заради Падма — прикани я Ейслинг.

Аз също бях готова на всичко, за да ѝ помогна.

В този момент не трябваше да мислим за себе си, а единствено за нея. Вече си представях как се е чувствала Мерилин, когато бе говорила с мен и Миака, как се е чувствала Ейслинг при първата си среща с Елизабет. След всичко, което горката бе преживяла, независимо от предстоящото, исках само да оцелее.

— Той ме хвърли във водата — призна тя, взирайки се в ръцете си. — Нямаше зестра. Скъпо е да се отглежда момиче. Преби майка ми, после и мен. Не помня как съм стигнала от къщата ни до водата, но още усещам дъските на пристанището под гърба си. Свестих се, преди да ме бутне. Изобщо не изглеждаше тъжен.

Преглътнах и се опитах да се взема в ръце.

Знаех как семейството на Миака бе пренебрегнало страха ѝ. Знаех, че това на Елизабет не харесваше бунтарската ѝ природа. Но никоя от нас не беше преживяла такъв ужас.

— Падма — подхванах нежно. — Аз съм Кален. А това са Ейслинг, Елизабет и Миака. — *Моля те, нека ѝ го обясня добре, нека я убедя да остане.* — Ние сме много необикновени млади жени и искаме да дойдеш с нас.

— Къде? — попита Падма подозрително.

Усмихнах ѝ се.

— Навсякъде. Ние сме певици, сирени. Вероятно си чела за нас в книгите или си чувала преданията за сестрите ни. Принадлежим на Океана. Пеем за Нея, за да Я запазим жива, а тя да поддържа земята. Разбираш ли?

— Не.

Ейслинг се засмя.

— И аз не разбрах от първия път.

— Нито пък аз — обади се Елизабет, а Миака кимна, потвърждавайки и за себе си.

Падма ни се усмихна предпазливо.

— Кожата ти е толкова светла! — възкликна, вперила удивен поглед в Елизабет.

— Да. — Тя протегна ръка и Падма прокара пръсти по дланта ѝ, докато Елизабет не я отдръпна рязко. — Извинявай! Гъделичкаш ме!

Падма се засмя тихичко и сведе очи. После ахна, най-сетне осъзнала се.

— Във водата ли сме?

Аз кимнах.

— Ние принадлежим на Океана. Ако решиш да станеш една от нас, и ти ще си Нейна. Няма да остаряваш, нито да боледуваш. Ще си останеш същата в продължение на сто години.

Замълчах, като я изчаках да осмисли чутото. Искаше ми се да бях обърнала повече внимание на тези подробности, когато Мерилин ме промени.

— През това време ще ѝ служиш като своеобразно оръжие. Гласът ти ще е смъртоносен и ще трябва да го пазиш в тайна за доброто на всички ни. След като стоте години изтекат, ще си върнеш нормалния глас и живота. Но дотогава ще принадлежиш на Океана. Никога няма да останеш сама. И ние, и Океана ще се грижим за теб.

— Ами семейството ми?

Поклатих глава.

— Съжалявам, но повече никога няма да ги видиш.

Тя сбърчи тъжно лице и зарида.

— Всичко ще е наред — обеща ѝ Миака. — И аз някога страдах по семейството си, но ти предстои необикновен живот.

— Не искам да се връщам при тях — заяви Падма. — Не искам и да умирам, но ако трябва да се върна при тях, предпочитам да съм мъртва. Толкова се радвам, че им се измъкнах!

Двете с Ейслинг се спогледахме с усмивка.

— Значи ще останеш с нас? — попитах.

Тя вдигна широко отворени очи.

— Да! О, да! Моля ви, вземете ме с вас.

— Може ли да останем с нея? — попитах Океана. — За преобразуването?

Да, май така е най-разумно.

— Какво беше това? — учуди се Падма.

— Имаме много да ти разказваме. Но засега трябва да дойдеш с нас под водата. В теб вече има малко от Океана, затова Я чуваш, но трябва да довърши преобразуването, за да те задържи.

Падма изглеждаше притеснена, но кимна с глава.

— Гледай Елизабет.

Дивата ми сестра се надигна, направи няколко стъпки, после се гмурна грациозно в Океана, сякаш просто скачаше от уличен бордюр.

— Видя ли? Няма нищо сложно. Да вървим.

Изправих се и трите с Миака и Ейслинг я заведохме под водата.

Тя задържа наивно дъха си и ми стана още по-симпатична.

Заплувахме край нея, за да не се чувства сама нито за миг, а Океана отвори устата ѝ и изля странна, черна течност в гърлото ѝ. Нямах представа какво е, нито откъде идва, но знаех, че същата тази вода тече в моите вени, примесена с кръвта ми, и ме поддържа жива. Знаех и че дробовете ми са пропити с магия, която прави гласа ми така смъртоносен.

Синините на Падма избледняха, кожата ѝ засия и без да остарее нито с ден, внезапно придоби вид на жена, която години наред е опознавала себе си и спокойно е улегнала в кожата си.

Когато Океана приключи ритуала Си, Падма увисна във водата и започна да се гърчи леко, учейки се как да диша под водата.

— Да вървим. — Миака я хвана за ръката и я затегли към дома.

Течението съблече съдраното ѝ сари, а тя явно не усети, защото дори не понечи да прикрие голотата си. Но несъмнено усети, когато солта започна да полепва по тялото ѝ, за да сътвори първата ѝ рокля на сирена.

Като излязохме от водата и тръгнахме към дома, Падма разпери ръце и се заоглежда.

— Преродена съм! Аз съм богиня!

Искреше от радост, докато Миака и Елизабет я водеха към новата ни къща, следвани от Ейслинг.

Останала до глезените във вода, казах наум:

Добър избор.

Честно казано, беше трудно. Колебаеше се дали ѝ се живее.

— Защото е мислила, че ако оживее, ще трябва да се върне при семейството си?

Предполагам. Картините в паметта ѝ бяха умопомрачаващи. За баща ѝ вече знаете, но майка ѝ също се е държала зле с нея. Сякаш... смятала е, че раждането на Падма е било престъпление и е искала да се отчужди от нея колкото се може повече.

— Не мога да си представя една майка да постъпва така. Дано вече я е забравила.

Така ми се струва. Всички сте различни, но предполагам, че тя ще се опита да се отърси веднага от спомените си.

Тръгнах по брега с крака във водата и спрях пред плажната ни къща да погледам силуетите на сестрите си през прозореца на всекидневната. Бях благодарна, че Падма реши да дойде с нас, и толкова заинтригувана от новата ни сестра, колкото не се бях чувствала, откакто напуснахме Маями.

— Имам един въпрос. Само заради нея ли беше всичко?

В какъв смисъл?

— Очакваше да ме събуди ли?

Надявах се.

— И аз се надявам.

— Калён! — провикна се Елизабет и аз потиснах паниката си от волния полет на гласа ѝ. Наоколо не се виждаше жива душа, но от това не следваше, че няма кой да я чуе. Звучите ехтяха по пустия плаж. — Падма вече се опитва да открадне чифт от обувките ти!

Тя се засмя щастливо, а аз въздъхнах, доволна, че Падма се приспособява към живота ни, сякаш от самото начало е била с нас.

— Кажи ѝ, че всичко мое е и нейно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малката ни къщичка внезапно се изпълни до пръсване. Елизабет взе Падма под крилото си, щастлива, че най-сетне си има по-малка сестра, а Ейслинг остана с нас, вместо да се върне в колибата си, тъй като дните ѝ на сирена така или иначе привършваха.

Първата нощ Миака ни направи лагерен огън, около който се събрахме с чаши ароматно кафе, и запознахме Падма с приказния свят на сандвичите от печени маршмелоу между хрупкави шоколадови бисквити.

— Но не е *необходимо* да се храним? — попита за пореден път тя.

— Точно така — потвърди Ейслинг. — Липсата на храна, вода и сън няма да ти навредят изобщо. Понякога си ги позволяваме за удоволствие, но не се нуждаем от тях.

— И нищо не може да ме нарани?

— Не — отвърна развълнувано Елизабет. — Гледай.

Тя отиде до огъня и пъкна ръката си в пламъците. Обърнах очи към Падма, наблюдавайки удивлението по лицето ѝ.

— Нищо ли не усещаш?

Елизабет сви рамене и извади ръката си от огъня.

— Усещам топлината, но не ме боли. Не мога да го обясня.

Падма изглеждаше доволна.

— Значи не мога да настина? Да вдигна температура?

— Не — засмях се аз. — Ти си супергерой. А може би суперзлодей — добавих колебливо. Появата на Падма ме правеше толкова щастлива, че дори тази мисъл не ме потисна. — При всички случаи вече си силна и неуязвима. Високата температура е шега за нас.

Тя въздъхна. Също като нас в миналото и тя не искаше да съблече първата си солена рокля и докосваше възхитена красивите ѝ, лъскави дипли.

— Веднъж се порязах и раната се инфектира. Дни наред ме мъчи треска. Мислех, че ще умра. Спомням си момента, в който се свестих,

плувнала в пот. — Падма поклати глава. — Трудно ми е да си представя, че това вече не може да ми се случи.

Улових погледа на Ейслинг, също толкова въпросителен, колкото моя.

— Падма, това е много ярък спомен — пророни бавно Ейслинг. Тя сви небрежно рамене.

— Беше доста страшно. Ще ми е трудно да го забравя.

— Точно там е въпросът — казах, като докоснах ръката ѝ. — Повечето сирени забравят миналото си невероятно бързо. Аз лично не помня имената на никого от роднините си, камо ли ден, в който съм боледувала.

— На мен ми беше трудно, но успях да запомня имената им — намеси се Елизабет. — Дори ги следях известно време. Открай време настоявах да стана дама и покрай това открих някои неща за тях, като например че родителите ми в крайна сметка са се развели, а брат ми е отпаднал от юридическия университет. Изпитах голямо удовлетворение: поне вече знаех, че и те не са свършени.

Бях вперила поглед в Елизабет. Всички знаехме защо пази спомените си, но никога не ни беше споделяла за това. Зачудих се какво ли в Падма я е накарало да признае пред всички ни. Вече знаех, че Елизабет има въображаем албум с изрезки, което ми беше напълно познато.

Ейслинг наклони глава настрани.

— Казваме само, че макар да са минали едва няколко часа, е доста странно, че още помниш тази подробност за себе си.

Падма обходи лицата ни с тревожен поглед.

— Какво значи това? Че не съм здрава като вас?

— Как се поряза? — попита Миака.

Падма дори не се замисли, преди да отговори.

— Татко ме удари с тиган.

Миака кимна, сякаш беше очаквала да го чуе.

— Преживяла си много, Падма. Със сигурност повече от всяка от нас. Но вече можеш да забравиш всичко това. Той не може да се добере до теб и дори да успее, няма да е жив за дълго.

Падма сбърчи чело, зарови лице в дланите си и заплака. Незабавно скочих да я прегърна и останалите се струпаха край нас.

— Не искам да си спомням — изхленчи тя. — Не искам да си спомням нищо преди днешния ден.

— Не се безпокой — прошепнах. — Спомените ще се разсеят. А дотогава ние сме с теб.

Усетих как раменете ѝ се отпускат, сякаш това значеше безкрайно много за нея.

— Пътуваме по цял свят — пробва да я разведри Елизабет.

— И опитваме най-вкусните храни — добави Ейслинг с окуражителна усмивка.

— Научили сме езика на глухонемите, за да можем да си контактуваме дори сред хора. Ще научим и теб. От сега нататък всичко ще е наред.

Погалих я по главата, а тя кимна, приемайки думите ни като безценен дар.

Отдавна не се бях замисляла колко свещено е сестринството ни, как се подкрепяме взаимно до края на службата си. Днес за пръв път от дълго време се чувствах благодарна за това.

* * *

В рамките на следващите няколко дни Падма се приспособи още повече към живота ни, а аз позволих на Елизабет и Миака да я обучават. Сега с Ейслинг ги гледахме от една дюна как я учат да говори с Океана. Бяха нагазили във водата и ѝ обясняваха с езика на знаците как Тя може да ни призове от всяко кътче на земята, но ние трябва да сме в контакт с Нея, за да ѝ отвърнем. За щастие, този контакт се постигаше по множество начини. Снегът, калните локви и дори достатъчно плътната мъгла можеха да пренесат думите ни до Нея.

— Никога не съм ги виждала толкова отговорни.

Пръстите ми си играеха с морската трева в сухия пясък пред една от онези малки огради, които пречеха на вятъра да го помита.

Ейслинг се засмя.

— Мисля, че тъгата на Падма ги кара да забравят донякъде за своята. Не че не изпитват болка и угризения, но нейното разбито сърце като че ли ги привлича.

— Чувствам се алчна. Още от самото начало знаехме, че родителите на Миака са се отнасяли зле с нея, а тези на Елизабет са ѝ казвали, че не струва нищо. Този втори живот е същинска благословия за тях, а аз го представям като затвор.

— Донякъде е така — отвърна горчиво Ейслинг.

— Но за мен наистина е затвор. Или поне аз така го възприемам.

— Защо?

Поклатих глава.

— Животът ми не беше като техните. Семейството ми беше заможно. Дори когато всички останали губеха пари, ние печелехме. А с мен винаги се отнасяха като с кралица. — Присвих очи, домогвайки се до отдавна загубени мисли. — Аз бях най-голямата и единствената им дъщеря. Имаха някакви очаквания за мен, но не ми ги натрапваха. Мисля, че бяхме щастливи. През повечето време.

— Съжалявам, че си толкова нещастна в новия си живот — промълви Ейслинг.

Въздъгнах и отправих поглед към Океана.

— Калѐн, с теб се познаваме от най-дълго. Виждала съм те да плачеш с дни след корабкрушение и да се будиш от кошмари, замахвайки във въздуха. Наблюдавала съм те как потъваш в себе си, когато другите сияят от радост. — Тя поклати глава. — Остават ми само няколко седмици. Океана ми каза, че тъй като следващото потапяне е след месеци, мога да си вървя, когато реша. Помолих я за малко време, за да се сбогувам с вас, да помогна на Падма да се приспособи и да се подготвя.

Примигнах, за да удържа сълзите си.

— Не мога да повярвам, че съвсем скоро ще ни напуснеш.

Щастието от появата на новата ни сестра се равняваше на болката от предстоящата загуба на старата.

— Знам. Почти се плаша при мисълта, че няма да пея повече. — Тя преглътна. — Но това не е важно сега. Калѐн, повече от всичко искам да ти помогна да намериш надежда в този живот, да си толкова щастлива, колкото и преди срещата ни. Какво мога да направя за теб? Не искам да прекараш следващите двайсет години в страдание, при положение че навярно си способна да постигнеш нещо значимо.

Очите ми запариха.

— Не е само заради службата ни. И тя е достатъчно натоварваща, но... ами...

Ейслинг преметна ръка през раменете ми.

— Моля те, кажи ми какво става. Няма да те съдя, нито ще издам тайната ти. Каквото и да е, очевидно не можеш да го носиш сама на плещите си.

Погледнах сестра си в очите, питайки се дали не е дошъл моментът да споделя онова, което от седмици тегнеше в сърцето ми. Бях прогонила мисълта за Акинли надълбоко в съзнанието си с надеждата да притъпя страданието си по него. Но сега най-сетне ми се откриваше възможност да поговоря с някого за това. Ейслинг щеше да ни напусне съвсем скоро и да отнесе спомена ми със себе си.

— Пазя го в тайна — признах ѝ. — Не искам другите да научават.

— Ако имаш нужда от някого, с когото да споделиш най-дълбоката си, мрачна тайна, повярвай ми, никой не може да я опази по-добре от мен.

Кимнах.

— Имаше едно момче.

Ейслинг се засмя.

— Скъпа, много сирени си имат момчета.

— Не — възразих. — Не просто мимолетна авантюра... Мисля, че съм влюбена.

— О. — Лицето ѝ се помрачи. — О, Калѐн.

— Знам. — Свих се на кълбо върху дюната. Чувствах се толкова глупава. — Повтарях си, че е само моментно увлечение. Всичко свърши за десет дни. Нима е възможно да е любов? Но мисля за него всеки ден. Като влизам в Океана, прогонвам мисълта за него от съзнанието си, защото знам какво ще каже Тя.

— Без майки и съпруги. Не би искала да се влюбиш — отвърна Ейслинг с горчива нотка в гласа си.

— Именно.

Помежду ни за момент се спусна тишина, нарушавана единствено от вятъра и грохота на вълните. Знаех, че Ейслинг иска да ми помогне, но какво можеше да направи? И двете знаехме правилата.

— Не ми казвай името му, а само ми разкажи за него. Защо мислиш, че си влюбена?

Усмигнах се несъзнателно.

— Виждал ли те е някой отвътре? Самата ти същност? Знам, че красотата ни привлича мъжете, но той сякаш я прескочи напълно. Караше ме да вярвам, че всичкото зло, което някога съм правила, може да бъде заличено, че в мен е останало и нещо добро. И нищо не го спираше. Ейслинг, казвам ти, надмогна мълчанието ми. Отгатваше какво ще кажа и ми отговаряше или намираше начин да ми помогне с общуването.

— А най-лошото е, че... — Свих устни, сдържайки сълзите си. — Че след двайсет години ще забравя напълно това чувство. И ако изобщо съм способна да го изпитам отново, не знам дали ще искам да е с някого друго. Осъзнавам колко нелепо е да мисля, че нещо толкова кратко може да промени живота ми, но ти се кълна, струва ми се истинско.

Ейслинг прокара пръсти през косата ми.

— Вярвам ти. Веднъж се влюбих само за няколко минути.

Изкисках се.

— Как си го спомняш? — ококорих се недоумяващо насреща ѝ. — Да не би... да не би да си имаш любим?

— Не — отвърна категорично тя. — Имам дъщеря.

Останах без думи.

— Е, по-скоро имах дъщеря. — Ейслинг се усмигна на спомена. — А после ми се роди внук, който изживява щастливо старините си. Вече имам и правнучка. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи на радост. — Която, в интерес на истината, носи моето име.

Поклатих глава.

— Как...

— Пазя личния си живот в тайна. Дори в собствената си глава. Когато корабът ми потъна, се борих за живота си, но толкова исках да защитя Това, че беше скрита твърде надълбоко в мислите ми, за да я види Океана. В онзи момент мислех само за оцеляването си. С времето се научих да пазя тайната си от Нея, като изтласквах мислите за Това надалеч в Нейно присъствие, както ти правиш с момчето си. А понеже толкова исках да задържа Това при себе си, така и не я забравих.

Ейслинг се усмигна, горда, че бе запазила тази огромна тайна цял век.

— Била ли си омъжена? — попитах, все още смаяна от новината.

— Не — отвърна равнодушно тя. — Бащата на Това ме напусна. Твърдеше, че ме обича, но щом му казах, че съм бременна, изчезна. Не си спомням името му.

Тя преглътна, събирайки спомените си.

— Родителите ми толкова се срамуваха от мен, че ме отритнаха. Изпратиха ме да живея на север с леля и чичо. Те нямаха деца и ми се радваха, макар да бях опозорена. А когато Това се роди — Ейслинг въздъхна, — целият свят засия. Радвах се, че баща ѝ не я искаше, защото така си беше само моя.

Щастието ѝ почти мигновено отстъпи място на тъга.

— Получих писмо от родителите си, че искали да се погодим. Двете с Това щяхме да се качим на кораба и, с малко късмет, да се помиря с родителите си. Сигурна бях, че щом я видят, ще се влюбят в нея. Такъв беше планът... Но тогава Това се разболя. Състоянието ѝ се подобри до датата на отпътуването ни, но не исках да рискувам. Най-доброто решение в живота ми.

— И тя е оживяла?

Ейслинг кимна.

— Отрасна с леля и чичо. Не знам защо родителите ми не са я взели. Нямахме как да ги попитам. От време на време се връщах при нея с кърпа на главата и облекло на старица. И така гледах как дъщеря ми расте, влюбва се и създава свое семейство. Имам целия ѝ живот и не бих могла да искам повече. Е — поправи се тя, — не бива да искам повече.

Тя впери поглед в пясъка, замислена за животите на хората, събрани в нейния собствен. Можех да се закълна, че пред мен стоеше най-невероятната сирена, съществувала някога.

— Разказах ти всичко това по няколко причини. Първо, за да разбереш плана за оттеглянето ми и да го изпълниш докрай. Второ, за да си сигурна, че ще отнеса тайната ти в гроба. И трето, за да ти обясня как трябва да постъпиш.

Не смеех да повярвам, че има начин да се върна при Акинли, но щом Ейслинг беше постигнала всичко това, може би имаше шанс.

— Океана твърди, че не взема съпруги и майки. Аз бях майка, баба и прабаба. И нито веднъж не се провалих в службата си за Нея.

Поглъщах думите ѝ и започвах да виждам последните осемдесет години в друга светлина. Ейслинг не беше забравила миналото си.

Беше запазила връзките с човешкия си живот, беше се откъснала от нас, за да проследи съдбата на дъщеря си и въпреки това бе изпълнявала задълженията си така безупречно, че Океана нито веднъж не се усъмни в предаността ѝ. Ейслинг беше живо доказателство, че Океана невинаги има право.

— Ако това момче е толкова важно за теб, трябва да вземеш каквото можеш. Не се знае дали ще ти се удаде отново да бъдеш с него. Нищо чудно да ти се наложи да понесеш брака му с друга. Но можеш да го виждаш. Сменяй цвета на косата си от време на време, обличай се като по-възрастна жена. Възможно е да наблюдаваш някого незабелязано. Остави го да изживее живота си щастливо. Ако това би ти донесло удовлетворение, намери начин. Ако ли не... — тя поклати глава. — Тогава, моля те, за доброто на всички, откажи се от него.

Кимнах, осъзнала, че тя наистина ме разбира.

— Благодаря ти, Ейслинг. Промени всичко.

— Не казвай на никого.

Стиснах ръката ѝ.

— Никога — обещах.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На Бъдни вечер Океана отведе всички ни в Швеция, както беше пожелала Ейслинг. Тя искаше да прекара една последна нощ в любимата си колибка, преди да се завърне към човечеството. После с другите ми сестри щяхме да ѝ помогнем, доколкото можем, да устрои новия си живот. След преобразуването нямаше никакви гаранции.

— Ще ти оставим леглото за тази вечер — каза Миака. — Тези дрехи ли си избрала?

Ейслинг погледна малката кожена раница, която беше оставила в ъгъла, чистите рокля и чорапогащник, окачени над нея.

— Да.

Гласът ѝ беше примирен, изтощен.

— Защо си толкова тъжна? — попита я Елизабет, като се завъртя, за да се полюбува на блясъка на роклята си от морска сол. — Не трябва ли да празнуваш? Коледа е, а ти получаваш най-хубавия подарък на света! Не се ли вълнуваш?

Ейслинг кимна.

— Разбира се. Просто е странно.

— Отивам да готвя — обяви Миака. — Мисля, че една прощална вечеря би се отразила добре на всички ни.

— Може ли да ти помагам? — попита Падма, очевидно за да си намери място в групичката ни. Сигурно ѝ беше трудно да присъства на раздялата със сестра, която познаваше само от няколко седмици.

— Разбира се — отвърна Миака. — Ще раздам задачи на всички!

— Без Кален — обади се Ейслинг. — Трябва ми за малко.

— Добре. Както кажеш.

Двете с Ейслинг сменихме роклите си от морска сол с по-удобни дрехи и излязохме навън. Направи ми впечатление колко старателно изпълнява всяко свое движение, сякаш се изучаваше.

Обу си високи ботуши и дори си сложи ръкавици и шапка, съветвайки ме да направя същото. Кое то ме наведе на мисълта, че предстои да открия още от тайните ѝ. Снегът беше просто замръзнала

вода, природна вода, свързана с Океана. Достатъчно беше да стъпим в някоя кална локва, за да се свържем с Нея, независимо дали искахме, или не. Днес щяхме да Я изолираме, докато Ейслинг не решише да възстановим връзката си.

Докато стояхме под балдахина от клони, бранещ малката ѝ къщурка, дъхът ни излизаше на облачета във въздуха. Ейслинг не помръдваше и изражението ѝ като че ли ставаше все по-напрегнато.

— Е, за какво съм ти? — попитах я.

Тя преглътна, като се помъчи да задържи усмивката на лицето си.

— Някой трябва да знае къде искам да ме отведете. Хайде, трябва да се погрижа за някои подробности.

Очевидно не ѝ се говореше, затова я последвах мълчаливо сред скърцането на обувките ни в снега. Повървахме доста, преди да наближим крайбрежния град. Първо минахме покрай малки къщи с огромни обработваеми земи, после се появиха няколко магазина и жилищни сгради, а накрая се озовахме на красив площад.

След всички големи градове, в които бяхме живели, ми беше трудно да повярвам, че наистина съществува толкова идилично, пасторално място. Дърветата бяха окичени с коледни светлини, а витрините на магазинчетата допринасяха за атмосферата с празнични украси. По улиците търчаха деца с вълнени палта и пееха коледни песни с цяло гърло. Из въздуха витаеха аромати на канела и цитрусови плодове. Радвах се, че виждам в такава светлина бъдещия и последен дом на Ейслинг.

Привлякох вниманието ѝ и казах с езика на глухонемите:

— Разбирам защо ти харесва тук.

По лицето ѝ още имаше следи от тъга.

— Една част от мен се бои, че след преобразуването няма да ми харесва.

— Глупости. Родена си за това място.

Като наближихме края на градчето, Ейслинг ми даде пари и ме помоли да купя цветя от магазинчето на ъгъла. Искането ѝ ме учуди, но го изпълних и се върнах с тъмночервени цветя, чието име не знаех. Тя ми благодари, взе ги и продължи напред, оставяйки зад гърба си оживените улици.

Вървеше уверено и видимо знаеше пътя. Аз я следвах на известно разстояние, тъй като усещах, че мястото е свещено за нея.

Като стигнахме гробището, тя спря с ръка на колоната до вратата, за да събере сили, преди да продължи. В снега имаше и други стъпки, доказателство, че хората посещаваха покойните си роднини на този светъл празник. Ейслинг спря до една леко напукана от старост надгробна плоча, взе изсъхналите цветя, които навярно бе донесла при последното си посещение, и остави свежите на тяхно място.

Прочетох датите и изчислих, че дъщерята на Ейслинг бе починала преди двайсет и шест години. Опитах да си спомня какво точно правехме ние по това време. Беше ли й проличало на Ейслинг, че изживява най-съкрушителния момент за една майка? Как се е съвзела след смъртта на Това?

След няколко минути мълчание, видях, че раменете й започват да се тресат. Тя се огледа тревожно и аз направих същото. Като се увери, че сме сами, Ейслинг нададе изтерзан вопъл, а аз се спуснах да я прегърна.

— Няма нищо, Ейслинг. Изживяла е живота си. Благодарение на теб.

— Не тъгувам, защото вече я няма — проплака тя, бършейки сълзите с opakото на ръката си, — а защото утре дори няма да я помня.

Тя простена гърлено, преви се на две и вкопчи пръсти в надгробната плоча на дъщеря си. Осъзнах, че през последните сто години това е бил най-близкият ѝ контакт с дъщеря ѝ.

А сега докосваше студения камък за последно.

От самото начало вярвах, че е по-добре да забравиш, но сега, заради Ейслинг, ми се искаше поне малка част от спомените ни да оставаха.

Позната дума привлече погледа ми и се обърнах към надгробната плоча до тази на Това. На нея бе обозначен краткият живот на Ейслинг Евенсен. Зачудих се какво ли бяха сложили близките ѝ под земята, вместо момичето, което бяха загубили.

Тя избърса лицето си и заглади косата си.

— Просто исках да ѝ кажа за последно колко много я обичам.

— Щом правнучка ти носи твоето име, несъмнено го е знаела цял живот.

Ейслинг се усмихна леко.

— Благодаря ти.

Тя допря глава до моята и останахме така за момент. Дори не можех да си представя какво минава през съзнанието ѝ и единствената ми надежда за остатъка от живота ѝ като сирена беше да е прост и безболезнен.

— Готова съм — прошепна тя.

Тръгнахме заедно и Ейслинг не погледна назад.

— В града има интернат. Искам да ме оставите там.

— В интернат? Сигурна ли си?

— Да. — Очите ѝ гледаха право напред, докато говореше. — Ще напишете писмо, в което ще обясните защо ви се е наложило да изоставите сестра си. Спестила съм достатъчно пари за две години престой, а това ще ми е предостатъчно. Надявам се до завършването ми градът да ме приеме като своя жителка, пък след това ще си намеря работа.

Обмислих плана ѝ. Струваше ми се толкова... прост.

— Нищо друго ли не искаш да постигнеш?

Тя поклати глава.

— Правнучка ми преподава в училището. Искам единствено да бъда една от ученичките ѝ и да живея и да умра в града на семейството си. Това ще ми е напълно достатъчно.

— Наистина ли си успявала да се криеш толкова добре през цялото време, че никой да не те разпознае?

Най-сетне от гърлото ѝ се изтръгна смях.

— Прекарвах повечето време с вас, а и съм живяла на други места. Връщах се тук само веднъж-два пъти годишно. Да не говорим, че вече съм друг човек. Пък и градът не е толкова малък, че всички да се познават. Ако не се набиваш на очи, лесно можеш да се слееш с тълпата.

— Ще си като истинска коледна изненада — пошегувах се аз.

Тя се усмихна.

— Виждала съм момичетата в интерната и някои от тях тъгуват, че стоят там цяла година. Нямаат къде да отидат за празниците. Мисля, че за тях ще е все някакво разнообразие ново момиче да се появи навръх Коледа. А като чуят историята ми, вероятно ще осъзнаят, че трябва да са благодарни за живота, който водят.

— Какво имаш предвид?

Тя сви рамене.

— Аз ще съм момичето без никакво семейство. Каквато и да е тяхната съдба, няма да е по-страшна от моята.

В гласа ѝ се долавяше нещо като гордост, сякаш на драго сърце беше готова да им помогне с историята си, независимо, че хората щяха да я одумват.

— Впечатлена съм, Ейслинг. От плановете ти, от живота ти дотук. Още не мога да повярвам, че е възможен.

— Вече знаеш — отвърна с усмивка тя. — А като стана въпрос за това, реши ли дали и ти искаш да опиташ?

— Не, още не. Имам чувството, че ако опитам, мога да съм находчива като теб, но едва ли ще мога да съм толкова силна.

Тя ме прегърна през раменете.

— По-силна си, отколкото предполагаш. Повярвай ми.

Като наближихме градчето, отново се умълчахме. Ейслинг ми показва интерната и коя врата да използваме. Сградата ми се стори доста красива с белите си стени и високи прозорци. Няколко момичета с униформи седяха на стълбите, топлейки се с чаши горещо ябълково вино. Представих си Ейслинг сред тях, усмихната и доволна. Надявах се да не тъгува по загубените си спомени.

* * *

Заради нея се опитах да направя последната ни вечер заедно колкото се може по-весела. Не ѝ поднесохме подаръци, тъй като знаехме, че няма как да ги вземе със себе си, но я нахранихме добре, преди всички да влезем в Океана.

Сбогом, Ейслинг. Служи Ми отлично.

Радвам се, че мислиш така — отвърна сестра ми с благодарност. — Признателна съм Ти за този удивителен живот. Не можеш да си представя по-добър.

За Мен беше удоволствие. Готова ли си?

Тя преглътна.

Да.

Затвори очи.

Тя я послуша, но клепачите ѝ се отвориха секунда по-късно, когато живителната течност я напусна. Ейслинг започна да се гърчи и

сграбчи гърлото си, сякаш някой я душеше. Ръцете и краката ѝ се замятаха бурно, докато не увисна неподвижно във водата. Тогава с момичетата изнесохме отпуснатото ѝ тяло на сушата.

Директор Страут,

Молим Ви да се грижите за нашата обична сестра Ейслинг. Поради причини, които не можем да обясним тук, сме принудени да се разделим с нея. В чантата ѝ ще намерите пари за обучението, а след като я запишете в училището си, несъмнено ще се уверите колко интелигентна, старателна и добра ученичка можа да бъде. Съзнаваме, че искането ни е необичайно, но Ви умоляваме да го изпълните. Това е най-доброто, което можем да направим за нея.

А Ейслинг, нашата съветница и опора, призоваваме да продължи живота си със съзнанието, че я оставяме с неизмерима любов. Желая ти цялото щастие на света и искрена, непомрачена радост.

Завинаги ще останеш в сърцата ни.

С любов, сестрите ти

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Останалите се върнаха в Океана, но аз останах скрита зад дървета до училището и зачаках Ейслинг да се събуди. Свести се преди съмване, без да знае къде се намира. Поплака малко, докато не я чу една възрастна жена, която я вкара в училището.

След като се убедих, че е в безопасност, си тръгнах. Гробището пустееше в коледното утро. Коленичих пред гроба на Това и извадих няколко цветя от букета, който ѝ бяхме донесли предния ден. Със сигурност не би възразила да го сподели с майка си.

Оставих цветята върху гроба на Ейслинг, убедена, че това момиче вече го няма. Започваше да се сипе сняг, затова вдигнах качулката си и се отправих към Океана.

Плуването обрано до Южна Каролина беше самотно. Вече бях изпратила Мерилин и Номбеко, но този път се чувствах различно.

Разбира се — прочете мислите ми Океана. — С нея си прекарала най-дълго време. За Миака ще е същото, когато изпрати теб.

Така е — съгласих се. — Но просто имам чувството, че вече ни липсва нещо.

Ейслинг водеше толкова уединен живот, че несъмнено щом се прибереш и се заемеш с обучението на Падма, няма да усетиш разликата.

Надявам се.

* * *

Вкъщи всички бяха във ведро настроение и си разменяха подаръци.

— И ти имаш цял куп ей там — извика Миака, за да ме приобщи към тях.

— Знам, и аз съм ви приготвила. Но първо трябва да облека сухи дрехи. Запазете ми малко сладки.

— Не мога да ти обеща — провикна се Елизабет.

Изкисках се и отидох в стаята си да се изкъпя и да се преоблека, опитвайки се да прогоня тъгата си по Ейслинг и да се приготвя за предстоящото. Все пак беше Коледа, затова реших да си позволя един малък подарък.

Изрових телефона си от верния ми куфар и го включих за пръв път от месеци.

С радостна тръпка установих, че ме чакат доста непрочетени съобщения.

Тези от последната ми вечер с Акинли си стояха, но след тях бях получила още. Първото беше от няколко дни по-късно.

Сладкарката! Там ли си? Извинявай, ако съм допуснал някаква грешка. Намини през библиотеката някой път.

Съвестта ми се обади. Беше ужасно да си мисли, че съм напуснала по негова вина. Толкова мило се беше държал с мен. Въздъгнах тежко и преминах към следващото съобщение.

Ехо, там ли си? Имам нужда от добър слушател. Пиши ми, ако си насреща.

Тези му думи ме накараха да се замисля. Харесваше ми да го слушам, докато приказваше за незначителни неща, и ми се щеше да бях до него, когато има нужда да ми сподели нещо важно. Преглътнах и продължих.

Извинявай. Знам, че е глупав повод да ти пиша. Днес ядох торта. Беше отвратителна. Както и да е, дано си добре.

Това беше последното, отпреди месец. Усмихнах се на думите му. Радвах се, че съобщенията са само пет, а не по едно за всеки ден, откакто не се бяхме виждали. И толкова стигаха, за да разбера, че мисли за мен от време на време. Може би щеше да ме помни и занапред в живота си, какъвто и да беше той, като момичето, с което някога беше правил торта и което умееше да танцува джитърбъг.

Ободрих се при мисълта. Онази последна вечер в коридора на общежитието си бях помислила, че ще е по-лесно, ако той забрави мен, преди аз него. А сега имах чувството, че дори след като името и лицето му бъдат изтрети от съзнанието ми, аз може да остана завинаги в неговото.

* * *

В седмиците след раздялата с Ейслинг нещата наистина започнаха да се връщат към нормалното, но не както се надявах. Макар вече да обичах Падма колкото другите си сестри, вълнението около присъствието ѝ в къщата започна да се разсейва и аз отново прекарвах все повече и повече време сама в стаята си. Честно казано, понякога ми се струваше, че и тя изпада в такива мрачни настроения и близостта ѝ единствено усилваше мъката ми.

Опитвах се да не мисля за пеенето, което приближаваше неумолимо. Усещах болката ѝ, мъчителния ѝ глад. Заради нас щеше да издържи възможно най-дълго, но моментът идваше.

За да не се вглъбявам в бъдещето, се заех да издирвам информация в интернет за последния пасажер на „Аркатия“ и най-накрая го открих: Робърт Темлоу, петдесет и три годишен, застрахователен агент. Снимката на слабото му, смугло лице веднага намери място в албума ми с изрезки и така за пръв път завърших списък с пасажери. Затворих албума, очаквайки да изпитам нещо. Удовлетворение от свършената работа. Но нищо не трепна в мен.

Отново ме обливаше познатата празнота.

Едно от първите ми проучвания, само няколко години, след като се бях присъединила към сестрите си, беше за сирените. Тогава се опитвах да науча възможно най-много за новия си живот. Изрових старите си записки и ги прочетох отново.

Бях намерила невъобразимо много произведения на изкуството и легенди и в общи линии доста от тях съдържаха известно количество истина. На няколко места пишеше, че сирените се движели по двойки, а на други — по петици. И това наистина бяха границите ни. Невъзможно беше да се справяме сами, но пък в голяма група вероятността да ни разкрият нарастваше.

Повечето информация беше абсурдна. Възмущавах се от описанията на жени с птичи тела и от художниците, които ни превръщаха във фетиш. Но като се замислех как Елизабет съблазняваше безмълвно мъжете, можех да си обясня тези изображения.

Никъде не се споменавахе, че служим на Океана и всъщност не сме сирени точно по свое желание. Нито как е започнало всичко. Никъде не пишеше как да се измъкна от доживотната си присъда. В началото бях толкова отчаяна, че търсех отговори къде ли не. Океана стана единственото истинско нещо в живота ми. Само на Нея се уповавах.

Избутах записките си настрана и се настаних в голямото кресло в ъгъла, откъдето отправих поглед към водата. Ейслинг ми липсваше, което беше глупаво, защото и преди бяхме разделени през повечето време. Може би се дължеше на това, че макар и за кратко само тя разбираше какво преживявам. Караше ме да се чувствам не толкова самотна в тъгата си.

Докато съзерцавах буйните вълни, се питах дали и Акинли не прави същото в момента. Нали беше отраснал в малко рибарско градче в Мейн. Порт Клайд. Може би точно в този миг пиеше горещ шоколад с родителите си, наблюдавайки сънливите вълни. А може би го бяха завели на празнична обиколка в домовете на роднините, каквато очевидно всички се чувстваха длъжни да предприемат по това време на годината. Бях готова да се обзаложа, че е облякъл някой грозен пуловер, подарък от пралеля му например, за да не я обиди.

Или пък вече си стягаше багажа, готов да напусне жестоката северна зима и да се потопи в по-умерения климат на Флорида. Може би вече си беше избрал специалност и нямаше търпение да се върне на лекции. Чудно ми беше дали Нийл е станал по-добър съквартирант, или продължава да твори боклукчийски скулптури по ъглите на стаята им.

Може би от време на време се връщаше под онова дърво и чакаше да се появи...

Толкова ми беше омръзнало да плача. Да вкусвам солената вода. Но нямаше спасение. Ако откажех да плувам в нея, щеше да се излее от тялото ми.

Умирах от желание да отида при него. Имах чувството, че му дължа извинение за спонтанното си бягство, задето не бях на разположение в единствения случай, когато имаше нужда да поговори с някого, задето изобщо бях влязла в живота му. Болеше ме при мисълта за нарастващото тежко чувство, което изпитвах към него, и че може да не е споделено.

Всичко това ми идваше в повече. Ейслинг вече я нямаше, но трябваше да пазя тайната ѝ. Бях се сдобила с нова сестра, така закотвена в миналия си живот, че сякаш още живееше в него. Едновременно обичах и мразех Океана. И Акинли ми липсваше толкова много, че мъката тегнеше върху нетрошливите ми кости.

Извърнах очи от Океана и се пъгнах в леглото. Нямах нужда да спя, но исках да забравя всичко за миг.

Като се събудих от спокойния си сън, дочух, че сестрите ми ме обсъждат във всекидневната.

— Не те избягва — обясняваше Елизабет и от ласкавата нотка в гласа ѝ разбрах, че говори на Падма. — Такава си е.

— Служила е на Океана по-дълго от всички нас — добави Миака. — Не ѝ е лесно. Просто трябва да ѝ дадем малко време.

Станах от леглото и като погледнах пердетата на цветя и безвкусните картини по стените на стаята ми, изпитах внезапна омраза към тях. Чувствах тази къща като капан. Бях избягала тук, за да се скрия от безнадеждната си любов към Акинли, но не бях успяла да избягам от себе си.

Отворих вратата на стаята и сестрите ми замлъкнаха, като седнах при тях. Миака и Елизабет изглеждаха смутени и знаех, че се питаха дали съм дочула разговора им.

— Мисля, че е време отново да се пренесем — заявих.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Новогодишните тържества дойдоха и си отидоха, също като всички останали, но нито един кораб не потъна. Настъпи февруари, но нито едно цунами не повлече жертвите си в Океана. Март отмина без нито едно наводнение. Когато настъпи април, неизбежността на задължението ни навя още по-осезаемо в съзнанието ми и онзи познат ужас изпълни тялото ми. Океана можеше да оцелее без корабокрушение най-много година, а гладът ѝ нарастваше с всяко пълнолуние. Вече беше минала почти година.

Купих си нов албум за изрезки и се подготвих психически. Чувах глада ѝ във всяка вълна, във всяко съскане на пясъка. Усещах го като болка в собственото си тяло, което не беше изненадващо, като се има предвид, че Тя ме изпълваше отвътре. Но копнежът да облекча агонията си не правеше мисълта за предстоящото пеене по-поносима.

— Ти къде искаш да отидем, Елизабет? От доста време не си избирала място — попита я Миака.

Както бях обещала, този път планирахме, преди да поемем в търсене на нов дом.

— Бих искала да се върнем в Маями, но предполагам, че това не стои като вариант — обърна очи към мен тя.

Беше пролет, така че Акинли отново ходеше на лекции. Можех да скрия косата си под шапка и да си купя джинси. Ако не се доближавах, нямаше да ме забележи. Но нима можех да стоя настрана от него?

— Не мисля, че е добра идея — отвърнах.

Рисувах кръгчета върху тефтера, в който вписвахме идеите си. Дори не се сетях за името на града.

— Какво има в Маями? — попита Падма.

— Плажове — побързах да ѝ отговоря. — Ами ти? Ако можеш да отидеш където и да било по света, кое място би избрала?

— Ню Йорк! Искам да видя онази жена.

Падма вдигна ръката си във въздуха.

— Статуята на свободата? — предположих.

— Да! Винаги съм искала да я видя! — Очите ѝ се изцъклиха и тя килна глава назад, сякаш вече беше над нея. — Веднъж като малка казах на баща ми, че искам да отида там, за да видя зелената статуя. Той ме зашлеви и ми каза, че през целия си живот ще гледам само къщата на съпруга си, че само за това ставам.

Тя запази самообладание за няколко секунди, но накрая рухна и сълзите ѝ бликнаха.

Имах чувството, че в моментите, когато Падма си спомняше за някое посегателство от страна на родителите ѝ, не само то изпълваше главата ѝ, а десетки други се изливаха върху нея, докато не се пречупеше под тежестта им. Това ме притесняваше.

— Нали казахте, че ще го забравя. Защо още го помня? — попита Падма.

— Ще си отиде — обеща ѝ Миака и я прегърна. — Но ако се вкопчваш в спомените, може да останат по-дълго. Трябва да се откажеш от тях.

Махнах към Елизабет.

— Затова тя помни повече от нас. Ейслинг също таеше някои спомени в сърцето си.

— Така ли? — учуди се Миака.

— Да. Не говореше за това, но големи части от някогашния ѝ живот оставаха в съзнанието ѝ. — Сложих ръка върху тази на Падма. — Разбираме, че тормозът на баща ти е заемал много от живота ти. Затова още не можеш да се отърсиш от него. Но ако спреш да му придаваш такава важност, ще си помогнеш много.

— Да не мислите, че искам да мисля за това? — изкрещя тя и се изтръгна от ръцете ни, събаряйки стола на земята. Впери яростен поглед в нас за момент, после извърна очи. — Вижте ме: красива, безсмъртна... а не мога да спра да мисля, че няма да бъде наказан за онова, което ми причини. Никога няма да си плати за стореното. Животът е толкова несправедлив.

— Наистина е несправедлив — потвърди разпалено Елизабет, като хвана Падма за ръката. — Но единственото, което можеш да направиш сега, е да се наслаждаваш на новата си свобода. Баща ти никога повече няма да те нарани. Вече няма власт над теб.

Ню Йорк беше ужасна идея. Да, градът беше заобиколен от вода, но нямаше да е лесно да се добираме до нея без свидетели. И дори да стояхме затворени в някой апартамент, стените вероятно нямаше да са достатъчно дебели, за да заглушат гласовете ни и да защитят хората около нас. Но ако само това можеше да облекчи болката на Падма...

— Падма — подхванах. — Поне за едно нещо можеш да докажеш, че баща ти е грешил. Искаш ли да поживееш в Ню Йорк известно време?

Тя се обърна към нас.

— Наистина ли?

Елизабет се усмихна.

— Разбира се. Новата сестричка избира следващия град. Такива са правилата — излъга тя.

Падма покри устата си с ръце в пълно изумление.

— Не се шегувате, нали?

— Никак даже. — Миака отвори лаптопа си. — Ще опитам да ни намеря хубав апартамент близо до водата.

— И смело търси извън Манхатън — обади се Елизабет. — Така или иначе постоянно ще се разхождаме из града.

— Хубаво ще е да имаме поне някакво уединение. Не ми се ще да сме груби със съседите, за да не ни закачат — добавих аз. — Ще трябва и да сме много внимателни да не ни чуят.

— Може ли да е някъде, откъдето да виждам Статуята на свободата през нощта?

— Момичета! — спря ни Миака, вдигайки ръце пред себе си със самонадеяна усмивчица. — Ще ми се доверите ли, ако обичате? Ще намеря страхотен нов дом.

Падма изпищя от радост и се завъртя на пета, забравила поне за момент болезненото си минало. До два дни, в зависимост от това колко лесно щеше да намери кораб Океана, щяхме да пеем за Нея. Надявах се мисълта за това ново приключение да засенчи тъгата от първата песен на Падма и живота, който се молех да остави зад гърба си.

* * *

Не гледай лицата им — посъветвах Падма, докато плувахме към мястото, избрано от Океана. — Някои викат, но колкото и да ни е трудно да не отвърнем на зова им за помощ, се съсредоточаваме единствено върху песента си.

Падма поклати глава.

Но аз не я знам.

Тя сама ще дойде — увери я Миака. — Океана ще ти каже кога да започнеш, а ти трябва само да се подчиниш.

Това го мога — отвърна Падма. — И от мен се очаква само да пея?

Кимнах с глава.

Точно така.

Достигнахме приятна, топла вода и забавихме темпото, а Елизабет ни поведе, излизайки на повърхността. Дори изборът на място издаваше отчаянието ѝ. Наблизо не се вихреше буря, в която да примами кораба, нито пък имаше скали, в които да го разбие. Накъдето и да погледнехме, виждахме само красивата сянка на тропически облаци и дългата линия на хоризонта. Нищо друго, освен самотния силует на кораб в далечината.

Елизабет се обърна към Падма.

— Добре ли си?

— Страх ме е. Не искам да убивам хора.

Миака се доближи до нея.

— Никоя от нас не иска. Не мисля, че и Океана го иска. Но няма друго решение: малцина плащат с живота си, за да оцелеят всички останали. Трудно е да възприемеш другата страна на нещата, защото не е пред очите ти, но като стигнем в Ню Йорк и тръгнеш по улиците му за пръв път...

Падма се ухили до уши и по изражението ѝ си личеше, че още не може да повярва.

Миака отвърна на усмивката ѝ.

— Просто не забравяй, че всички онези хора са живи заради жертвата, която ти правиш днес. Твоята жертва и тяхната — добави тя, като кимна с глава към кораба.

— Разбирам — каза Падма. — Готова съм.

Заехме местата си. Аз полегнах върху водата, както обичаше да прави Ейслинг. Миака коленичи зад мен и разпери роклята си.

— Ти остани с мен — каза Елизабет, хванала Падма за ръката. — Нормално е да се притесняваш. Но просто ме стисни за ръката и ще усетиш, че съм с теб.

— Добре.

Усмихнах се на Елизабет, която не откъсваше поглед от Падма. Сигурна бях, че дивата ѝ страна не е изчезнала, че просто спи зимен сън в Поулис Айлънд и ще се събуди с рев в Ню Йорк. Но ясно си личеше как Падма извиква доброто у нея.

Как си днес? — прошепна ми Океана.

Притеснена както винаги — признах си. — *Опитвам се да мисля за бъдещето ни, вместо за настоящето.*

Продължавай в този дух.

Разбира се.

Но вече се питах чий ли глас, чие ли лице ще преследва сънищата ми, присъединявайки се към другите призраци, които ме терзаеха.

Запейте.

Не погледнах към Падма. Знаех, че е в безопасност под опеката на Елизабет. Както винаги песента ни изпълни и се изля в празното небе като чай в приготвена чаша, течна и топла. Корабът се отклони от курса си, следвайки мелодията. Само след няколко секунди бях сигурна, че кормчията е видял невероятния мираж. *Четири момичета!* — дивеше се несъмнено. — *Четири момичета пеят върху водата!*

Най-ненадейно огромен балон се издигна от дълбините, проби водната повърхност и килна кораба на една страна. Чу се внезапна вълна от писъци. Аз запуших ушите си и продължих да пея, за да ускоря процеса.

Чак когато корабът ни доближи, странно наклонен надясно, мисията ни премина в ново измерение на ужаса.

Това не беше риболовен кораб или ферибот. На горната палуба се виждаше пързалка в басейн, чието съдържание бавно се изливаше зад борда. Стена за катерене, киноекран... огромен круизен кораб. Като съсредоточих поглед във водата пред себе си, видях толкова много лица.

Всички пасажери бяха облечени елегантно. Млада жена в синя сатенена рокля потъна мълчаливо под вълните, заслушана в песента ни с блажено изражение. До нея един мъж в смокинг се гмурна надълбоко

и повече не изплува. Навсякъде около нас водата поглъщаше хора, чиито изискани тоалети изглеждаха гротескни на фона на толкова много смърт.

Въпреки това не осъзнах, че на кораба е имало сватба, докато не зърнах булката.

Дълъг бял воал се носеше около нея, а дантелената ѝ рокля вече беше подгизнала. Взираше се в мен, умиротворена под въздействието на песента ни. Несъмнено бе очаквала това да е най-щастливият ден в живота ѝ, не последният. Не можех да разбера кой от издокараните мъже около нея е младоженецът, нищо чудно вече да се давеше.

Внезапно ми призля. Тази булка беше намерила любовта на живота си също като мен. Но и двете не ни чакаше щастлив завършек. Разтърсена от това прозрение, спрях да пея.

Макар че сестрите ми продължиха, моето мълчание върна съзнанието на булката и тя започна да се мята във водата.

— Майкъл! — извика, оглеждайки се трескаво наоколо. — Майкъл?

Очите ѝ отново ме намериха и в тях изплува умолителен поглед. Искан да обърна глава, но и се чувствах задължена. Сякаш ако я гледам как умира, щях да придам смисъл на смъртта ѝ. По лицето ми се затъркаляха сълзи.

— Моля те — пророни тя, без да откъсва поглед от очите ми. Гласът ѝ беше тих, но надделя над песента на сестрите ми.

Без да се замислям тръгнах по водата към нея, макар да нямах представа какво ще направя, като я достигна.

Но преди да се отдалеча, Елизабет ме догони и ме повали върху водата. Сграбчи косата ми, обърна лицето ми към своето и ме прониза с поглед, без да спира песента си.

Започнах да се гърча в хватката ѝ.

— Пусни ме!

Пей! Гласът на Океана беше строг и повелителен.

Елизабет ме вдигна на крака.

— Пей! — нареди ми тя, прекъсвайки собствената си песен. Иззад гърба ми продължаваха да се носят гласовете на Миака и Падма. — Не виждаш ли, че само влошаваш нещата? Пей! Да сложим край на всичко това!

Погледнах жертвите на печалната ни красота. Неколцина от сватбените гости започваха да се свестяват в отсъствието на моята песен и тази на Елизабет.

— Моля те, Калѐн. Излагаш всички ни на опасност.

Аз обаче се замолих на Океана.

— Спаси я! Можем да вземем и пета!

Без съпруги. Без майки. Би ли я обрекла на такъв живот?
Долавях тъгата в гласа ѝ.

Спрях. Не. Цял век убийства беше много по-жестока съдба от няколко мига страх.

Оброних глава върху рамото на Елизабет и отново запях. Скоро нейният глас се преплете с моя. Не можех да понеса страданието край нас, затова съсредоточих погледа си върху Миака и Падма. По лицата им имаше твърде много емоции, за да ги разтълкувам: състрадание, разочарование, гняв, недоверие.

Пяхме, докато и последният писък не стихна, докато корабът не потъна до океанското дъно. Последвалата тишина режеше като бръснач, далеч по-болезнена от виковете, изпълвали въздуха допреди малко.

Миака, по-ядосана от всякога, ме сграбчи за раменете и ме разтърси.

— Океана можеше да те убие! Правила го е заради много по-дребни провинения! Как можа да си причиниш такова нещо? И на нас?

Не такава реакция бях очаквала. Не трябваше ли да ме разберат? Само те можеха.

Затворих очи.

— Уморих се от смърт.

— Всички сме уморени от смъртта — извика Елизабет със смайваща ярост. По лицето ѝ, за моя огромна изненада, се стичаха сълзи и при мисълта, че аз бях виновна за тях, ме прониза свирепо чувство на вина. Падма също плачеше, навярно заради самата себе си. Връхлетя ме още една вълна на гузна съвест, задето я бях затормозила още повече на първата ѝ мисия. Елизабет дръпна ръката ми, изтръгвайки ме от унеса. — Но службата ти за Нея е към края си, така че прави каквото трябва.

Зачаках Океана да се намеси, да каже на Елизабет, че може и да съм допуснала грешка, но поне никой не е оживял, за да разгласи за

случилото се. Бяхме постигнали целта си. Тя обаче мълчеше.

Никога не се бях чувствала по-самотна.

Хукнах напред, гмурнах се и заплувах към брега.

Съжалявам.

— Няма значение.

Не се усамотявай точно сега. Няма да ти помогне.

Ускорих темпото си, като се движех възможно най-бързо без Нейна помощ.

— Не мога да понеса да съм с тях точно сега. Не понасям да съм дори със себе си. Толкова време се опитвам да се убедя, че не съм зла. Но съм, истина е. Това е най-голямата истина, която знам.

Измъчваше ме жестока болка. Бях се отказала от толкова много — от Акинли, — а давецата се булка ме накара да проумея нещо.

Нямах право да се влюбвам. Защото убивах любовта с всяка своя песен.

Не. Не си зла. Имаш най-доброто сърце, което някога Съм приемала в обятията Си. Аз съм злата, задето те принуждавам да носиш такова бреме.

Прогоних сълзите си и стиснах челюсти, пламнала от гняв.

— Знаеш ли какво? Права Си. Наистина Си зла. Отне ми всичко. Нямам семейство, свой живот. Вече нямам дори надежда. Ти уби всичко добро в мен и Те мразя заради това.

Утешителната топлина на прегръдката ѝ изстина мигновено, сякаш Тя се отдръпваше от мен.

Съжалявам. За всичко. Толкова съжалявам.

— Изчезни от главата ми, по дяволите!

Мярнах сиянието на един фар и реших да го използвам като пътеводител към сушата. Изпълзях на каменист бряг в ранния сумрак на вечерта. Оттеглих се от Океана, свлякох се немощно на тревата и притиснах колене към гърдите си. Не можех да забравя отчаяния, умолителен поглед на булката. Още колко ли пъти щеше да ми се наложи да го правя?

Толкова дълъг живот бях водила. Не знаех още колко мога да понеса, колко още животи мога да отнема. Не забравях лицата на жертвите си и не смятах, че мога да изтърпя още двацет години убийства. Бях направила всичко по силите си да се примиря със същността си, но така и не бях успяла да се примиря със себе си.

А сега какво ме чакаше? Може би просто трябваше да помоля Океана да сложи край на живота ми. Сърцето ми умираше. Навярно тялото ми трябваше да го последва.

Поклатих глава, засрамена от тази мисъл. Какво щях да постигна с поредната смърт?

Трябваше да има друго решение.

— Калѐн?

Имаше неща, които вярвах, че мога да запомня, ако ми се даде втори шанс. Ако можех да прегърна майка си отново например, се надявах, че бих разпознала прегръдката ѝ сред стотици други. А сега чувах глас, толкова познат, сякаш всеки ден бях живяла с него. Глас, който единствено краят на присъдата ми можеше да заличи от паметта ми.

Обърнах се към него, питайки се дали аз съм попаднала във вълшебна приказка, или той.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Не се бях замисляла накъде плувам, но някак стремителното бягство от сестрите ми, от вината ми, ме беше довело именно тук. Порт Клайд, крайбрежието на Мейн. Мястото, където копнеех да бъда, където ми се бе струвало невъзможно да се озова.

Акинли излезе от сянката на фара и ме заглежда с пълно изумление. Бяха минали едва шест месеца от последната ни среща, а толкова се беше променил. Рошавата му коса вече стигаше почти до раменете му, а по лицето му тъмнееха наченките на брада. Памучните му панталони бяха заменени със скъсани джинси, а от очите му надничаше тъга, почти толкова тежка, колкото моята.

— Добре ли си?

Май и аз трябва да ти задам същия въпрос.

Поклатих глава. Никога не се бях чувствала по-зле.

Видимо смаян, той коленичи пред мен, сякаш се мъчеше да си обясни неочакваната ми поява. Прокара пръсти по ръцете ми, оглеждайки ме за наранявания. Колкото и нещастна да бях, загрижеността му ме накара да се почувствам съвсем мъничко по-добре.

— Вир-вода си. От някоя лодка ли падна? Моля те, кажи ми, че не си влязла да плуваш с бална рокля.

Отново поклатих глава.

— Не виждам да ти тече кръв. Мислиш ли, че имаш счупени кости?

Не.

— Как изобщо попадна тук? Толкова съм объркан, че... — Той продължи да се взира недоумяващо в мен. — Дори не знам какво още да те попитам. Ти... Имаш ли къде да отидеш?

Не.

Той зарови нервно с пръсти из тревата, докато не взе решение.

— Добре тогава, ела с мен.

Акинли стана и ми подаде ръка.

Погледнах неизрязаните му нокти с мръсотия под тях. Не биваше да доближавам това момче. Току-що бях извършила толкова немислимо деяние, че ако можех да използвам гласа си, щях да плача с дни. Бях се отцепила от сестрите си и започвах да се отчуждавам от Океана. И бях много, много смъртоносна.

Но какво друго можех да направя? Да го отритна и да заявя, че съм добре, при положение че очевидно бях преживяла нещо травмиращо? Да скоча във водата, въпреки че точно в момента не можех да търпя дори близостта ѝ?

Нищо не пречеше да остана при него за една нощ. След като дойдех на себе си, щях да измисля какво да правя по-нататък. Затова сложих студената си ръка в неговата и му позволих да ме заведе в дома си.

* * *

Докато вървахме, огледах Акинли. Ръката му беше на гърба ми и ме направляваше към къщата му. Чувствах дланта му груба и мазолеста — знак, че вече не се занимаваше с книги, а с доста по-тежък труд. Струваше ми се състарен, загубил някогашната си жизнерадост. Какво правеше още тук? Родителите му бяха починали преди седмици. Трябваше вече да е в колежа.

— Тази вечер е приятно навън. Избра най-подходящия момент да се загубиш. Погледни луната само. Идеалната нощ да се загуби човек, не мислиш ли?

Не можах да сдържа усмивката си. Държеше се така, сякаш не се бяхме разделяли, сякаш не го бях оставила най-безцеремонно, без нито дума.

— Доста мислих за теб — продължи той, без да ме погледне. — Много се притесних, като изчезна. — Той преглътна. — Опитах се да те намеря, но не знаех нищо друго за теб, освен първото ти име. В университета нямаха данни за момиче на име Кален, а и в интернет нямаше нищо за теб. Все едно изобщо не си съществувала. А сега изникваш от нищото.

През вените ми пробяга паника и гърдите ми се стегнаха. Как да му обясня, без да изтъка кълбо от лъжи, в което неминуемо щях да се

оплета? Поех дълбоко дъх, опитвайки да запазя самообладание. Дали просто да не побягна? Ако изчезнех отново, можеше да направя така, че повече никога да не ме види.

Той ме огледа. Какво знаеше за мен? Какво се въртеше в главата му? Истината несъмнено беше твърде фантастична, за да я отгатне. Но определено усещаше, че има нещо странно у мен. Щом бях излъгала, че съм студентка, не продумвах нито дума и умишлено криех дирите си... е, очевидно не бях просто момиче, което умее да танцува джитърбъг.

Той заговори отново, тихо и с лека горчивина в гласа:

— Все се надявах, че ще се появиш в библиотеката.

Сведох очи и долепих длани в умолителен жест, за да му покажа, че съжалявам, че не съм целяла да го нараня.

— Няма нищо — отвърна той с малко по-ведър тон. — Не ти се сърдя. Просто се тревожех за теб. Радвам се да видя, че си добре. Тоест... надявам се, че си добре. Хайде.

Поведе ме към двуетажна къща с бледосини стени и тъмносини кепенци. Като че ли единствените му съседи вече се бяха прибрали за през нощта и светлината от телевизора им потрепваше през пердетата. От другата страна на къщата му земята се спускаше в стръмен склон и пътят я следваше. Прибоят се чуваше наблизно.

— Тъжно ми беше, че те няма, но не те виня. Малко след това и аз изчезнах като теб.

Наблюдавах го с мисълта, че знам поне за част от неволите му, и се питах дали не го терзае и нещо по-тежко от загубата на родителите му. Като изкачихме стълбите и прекосихме верандата, той прокара ръка по лицето си, сякаш да избърше тъгата от него.

— Джули? — провикна се, отваряйки вратата. — Направи кафе. Имаме си гости. Джули е съпругата на братовчед ми — обясни той. — Тя беше доброволка в медицинския екип на колежа, така че си в добри ръце.

Предната стая в къщата беше кухнята и не знам кого бе очаквала да види Джули, появявайки се от всекидневната, но като ме зърна, спря на място.

— Ъ. Здравсти. — Тя погледна към Акинли. — Кого ни водиш?

— Калън. Познавам я от колежа, а тази вечер я намерих на брега до фара. Тя... тя не говори.

Джули посочи роклята ми.

— В този вид ли я намери?

— Да.

Обучението ѝ веднага си каза думата и тя се зае да опипва ръцете ми и да проверява зениците ми.

— Замръзва. Може да е в шок. Ще изтичам горе да ѝ донеса одеяла. Бен! Ела тук! — провикна се, тичайки нагоре по стълбите.

* * *

Акинли ме настани в износено кресло във всекидневната. Отвори един шкаф и ме наметна със завивка, после се върна в кухнята, разрови се в чекмедже и се върна с лист и химикалка.

— Заповядай. Можеш ли да ми обясниш какво ти се е случило?

Втренчих поглед в хартията, чудейки се дали отговорът няма да изскочи по вълшебство в главата ми. Накрая написах просто: *Не знам*.

— Не знаеш какво ти се е случило или не знаеш как да ми го обясниш?

Разклатих ръка пред него — петдесет на петдесет.

— Ясно. Трябва ли да се обадя на някого? Семейство, приятели?

Поклатих глава.

— На никого?

Сведох поглед към ръцете си. Бях се озовала в много деликатна ситуация. Как да му обясня, че никой не ме издирва, защото единственото ми семейство са група полумитологични момичета, които знаят, че няма как да си навлека повече неприятности, отколкото вече съм си навлякла?

В този момент Джули се върна с Бен. Веднага го разпознах от снимките в общежитието на Акинли — погрешно го бях помислила за негов брат. Имаше същите очи и брадичка и ме огледа от глава до пети комично-изумено като жена си.

— Пич, какво става тук? — обърна се към Акинли.

— Не съм направил нищо! Така я намерих. Опитвам да разбера как да я отведа у тях, но паметта ѝ е замъглена. Освен това е няма, което допълнително усложнява нещата.

Джули сложи ръка върху рамото на Бен.

— Дали да не се обадим в полицията? Сигурна съм, че все някой я търси.

Заклатих енергично глава, потупах листа с пръст, за да привлека вниманието им, и написах: *НЕ. Без полиция. Добре съм.*

Погледнах умолително Джули, съзнавах, че е усвоила ролята на майка в дома им. За щастие в очите ѝ се появи състрадание.

— Как можем да ти помогнем? — попита тя. — Щом не даваш да се обадим в полицията, можем ли поне да те закараме някъде? В болницата?

Ще се оправя — написах. — *Просто съм малко затруднена в момента.*

Стиснах умислено ръце пред себе си, докато Джули четеше отговора ми. Знаех какво искам, но не знаех как да ги помоля. Акинли се върна с чаши кафе за всички и прочете бележката ми над рамото на Джули.

— Защо не я оставим при нас? — предложи той.

Джули го изгледа смаяно, а Бен се намръщи.

— Не знам дали е добра идея — прошепна той, сякаш смяташе, че немотата върви ръка за ръка с глухота. — Не ми се иска в дома ни да живее непозната.

— Тя не е непозната — увери го Акинли. — Вече казах на Джули. Познаваме се от колежа. Виж, дори имам... — Той извади телефона си и натисна няколко копчета. — Ето, това е тя.

Почти бях забравила за снимката, която му бях изпратила.

Бен направи физиономия, съгласен, че вижда същото момиче. Макар той самият да остана скептично настроен, Джули като че ли поомекна.

— Сигурна ли си, че не е проблем да останеш тук? — попита ме тя. — Не те ли чакат някъде?

Беше ми крайно неловко да се натрапвам в дома им. Но в момента не виждах друг вариант. Не можех просто да си тръгна, сякаш нищо не се е случило, и не можех да им позволя да ме предадат на някой полицай или медицински служител.

Пък и едва ли друг път щеше да ми се удаде възможност да прекарам нощта под един покрив с Акинли.

Поклатих глава. *Бих искала да остана тук, ако нямате нищо против. Само тази нощ.*

Тя сбърчи тревожно чело, но кимна.

— Ако само така можем да ти помогнем.

Макар мисълта за скорошната ми постъпка още да ме измъчваше, се обърнах с усмивка към Акинли.

* * *

След като поумуваха къде да ме настанят, Джули реши, че трябва да спя в стаята за гости, и се зае да оправя дивана, а после ми донесе пижама. Въпреки че ми беше малко голяма, се радвах, че мога да облека нещо, което не идва от Океана.

— В онзи гардероб има още одеяла, ако ти е студено. Знам, че е пролет, но тук, на север, нощите са хладни. А ти май си от Флорида, така че... да — смотоледи Джули, запълвайки неловката тишина с думи. — Оставих ти четка за зъби и чаша в банята на долния етаж. Ако ти трябва още нещо, само кажи.

Кимнах, благодарна за грижите. Най-големият подарък, който ми направи, беше времето, но всички дребни добрини, за които се сещаше, ме караха да я харесвам още повече. Тя кимна и сложи ръце на хълбоците си.

— Малко е странно, нали? — попита, сочейки нас и стаята с ръка.

Аз кимнах, изкривила лице в гримаса.

— Е, странно или не, добре дошла си да останеш тук, колкото време ти е нужно. Приятелите на Акинли са и наши приятели. Така или иначе напоследък не виждаме много — отбеляза горчиво тя. — Добре, че ти се появи за разнообразие.

Джули се усмихна и ми стана ясно, че поне за момента сме в един отбор, а това ме накара да я харесвам още повече.

— Ще те оставя да се приготвиш. Лека нощ.

Като затвори вратата, погледнах през широкия прозорец с изглед към Океана. Тя ме зовеше.

Къде си? Добре ли си?

Завъртях очи. Нямаше опасност да умра и тя много добре го знаеше. Затова не ѝ обърнах внимание, а вместо това облякох пижамата на Джули, навивайки крачолите ѝ.

Като излязох от стаята, заварих Акинли на дивана. И той беше по пижама. Толкова се радвах да видя, че ме чака.

— Здравсти — каза той и стана. — Приготвили сме ти храна, ако си гладна.

Отговорих му с „не“ на езика на глухонемите, забравила, че не го владее. Той обаче беше запомнил знака от единствената ни среща и продължи:

— Добре. Искаш ли да погледаш телевизия? Ако си уморена, може направо да си лягаш, но аз мисля да постоя тук малко.

На светлината от лампата забелязах сенките под очите му и си спомних, че още е в траур за родителите си. Изглеждаше много състарен и по-зрял от преди шест месеца, но от погледа му струеше познатата топлина.

Не можех да остана, напомних си. На сутринта трябваше да си тръгна, за да се върна при сестрите си. Това щеше да е последният ми ден с него. Затова не исках да си лягам, исках да прекарам колкото може повече нормални моменти с Акинли. Можех да се преструвам на нормална поне тази вечер.

Кимнах и двамата се настанихме на дивана. Аз свих крака до гърдите си, за да се прикрия, чувствах се толкова несигурна в дрехите на Джули. Акинли реши, че ми е студено, взе одеялото от облегалката на дивана и ме загърна непохватно с него. Направи го, без дори да се замисли, а после просто грабна дистанционното и увеличи звука на телевизора.

Гледаше някакъв спортен канал и в момента даваха някаква игра с грамадни мъже в трика.

Акинли забеляза обърканото ми изражение и се засмя.

— Това е съревнование за най-силен мъж. Много са ми забавни.

Изглеждахме няколко странни състезания, в които великаните пренасяха хладилници, вдигаха огромни камъни и премятаха големи гуми. Челюстта ми увисваше все повече и повече с всяка следваща смахната игра. Когато един мъж задвижи камион с осемнайсет гуми от спряло положение, вече сочех екрана и размахвах бясно ръце. Не можех да повярвам, че съществуват толкова силни хора!

— Знам, знам! — извика Акинли. — Шантава работа, нали?

Кимнах със замаяна усмивка на лице. Гледането на телевизия никога не ми се беше струвало толкова нормално.

След няколко състезания той намали звука. Изглеждаше ми напрегнат и очите му зашариха между телевизора и мен.

— Как се справяш? От октомври насам?

Той ми подаде листа и химикалката, но точно на този въпрос не можех да отговоря с думи.

Разклатих глава напред-назад, за да изразя по малко „да“ и „не“.

— Уплаших се, когато изчезна като призрак. — Показа го с пръсти, сякаш бях струя дим.

И този път нямах какво да му кажа. Акинли се размърда на мястото си и накрая се настани така, че да е с лице към мен.

— Добре, разбирам, че тази вечер си донякъде вързана тук, така че може би не е много честно да те разпитвам, но просто трябва да знам. Аз ли сбърках някъде?

Поклатих категорично глава.

— Сигурна ли си? Защото мислех, че си прекарваме чудесно онази вечер, а в следващия момент ти потъна вдън земя. Отново и отново превъртам срещата ни в главата си и се мъча да разбера какво съм направил.

Въздъгнах и нагласих тефтера за писане. Химикалката вися дълго време над листа, докато обмислях думите си.

В никакъв случай не си виновен ти.

Той примижа.

— Да не би някой друг да ти е досаждал? Знам, че са доста щури, но...

Поклатих глава отново и посочих с химикалка към гърдите си.

— И какво, просто е трябвало да си тръгнеш?

Кимнах, леко засрамена.

Той пак присви очи.

— Значи всичко е било заради теб? Само заради теб? Никой друг не ти е повлиял?

Преглътнах. Правилата на Океана лежаха в основата на всичко и собственическото й отношение със сигурност ръководеше действията ми, макар и да не го съзнавах, но идеята беше моя. Нали?

Той се позамисли и стисна устни, сякаш запаметяваше онова, което току-що бе узнал.

— Знаеш ли, има и нещо друго — пророни сериозно накрая. — Така и не ми каза кой е любимият ти цвят.

Усмигнах се широко и поклатих глава.

Много са, но най-много обичам цветовете на есента.

— Цветовете на есента — повтори бавно той. — Да, когато всичко сякаш гори.

И умира! Смъртта е толкова красива тогава.

Той се изкиска.

— Добре казано. Аз пък съм от любителите на синьото. Сигурно защото съм израснал край водата. Какво друго? Хм. Любима храна?

Направих физиономия.

Торта, разбира се.

— Ох, как не се сетих! И между другото, преди няколко месеца видях в един магазин колко е скъпа бадемовата есенция. Трябваше да продаваме парчетата. Пфу!

Не! С радост я споделих.

— Е, май не трябваше да прекаляваме с щедростта. Тормозеха ме да ги черпя пак, докато не напуснах колежа. Сериозно говоря. Така че да си знаеш, че разби сърцата на целия втори етаж в „Джабисън Хол“, като си тръгна. Бяха съкрушени от загубата на върховната ти торта.

Оценявах шеговития му тон. Притеснявах се, че може да се е ядосал или засегнал. А това, че само се беше тревожил, правеше завръщането ми толкова лесно. Прекалено лесно.

— Аха, сетих се. Мисля, че това говори много за един човек. Любима миризма?

Замислих се за момент.

— Добре, аз ще кажа пръв, ако искаш. Обичам миризмата на прясно окосена трева. — Вдигнах одобрително палци. И на мен ми харесваше. — Чувал съм, че тази миризма всъщност е сигналът ѝ за тревога, което малко ме натъжава, но все пак си я бива.

Започнах да пиша в тефтера.

И какво говори това за теб? Обича природата? Копнее за свобода? Коси ливади с удоволствие?

Той се засмя.

— Всичко от гореспоменатите. Ами ти?

Прелистих на следващата страница. Чак когато започнах да пиша, осъзнах, че споменът е останал в мен. Беше като скъп подарък след толкова много време.

Цветя. Майка ми обичаше у дома винаги да има свежи цветя.

— Не точно определено цвете, а всичките?

Кимнах.

Усмивката на Акинли внезапно посърна и той прочете отново последното изречение.

— Чакай малко. „Обичаше“? Не обича ли вече?

Затворих очи, проумяла колко безразсъдно бях постъпила. Нямах намерение да му го разкривам.

— Починала ли е?

Сведох поглед към ръцете си, за да не се впускам в лъжи, и просто кимнах.

— А баща ти?

Кимнах отново.

— Как? — пророни той, сякаш почти се боеше да попита.

Вцепених се за момент, спомняйки си килима и как майка ми се гледа в огледалото, докато корабът се люшка по вълните.

Удавиха се.

Предпочитах да възприемам смъртта им като злополука, макар мисълта, че Океана ги бе убила или те сами бяха отнели живота си, постоянно да си проправяше път в съзнанието ми.

Той изпусна въздух от гърдите си, почти като беззвучен смях.

— Луда работа.

Помежду ни се спусна продължително мълчание, по време на което погледът му се задържаше навсякъде из стаята, само не и върху мен.

— Няколко седмици, след като ти си тръгна, майка ми ми се обади. Както знаеш, това далеч не е изненадващо, защото ми звънеше всеки ден. Но този път още от поздрава й... разбрах, че нещо не е наред. — Той спря, за да преглътне, и пръстите му се заиграха с един конец на дивана. — Беше се разболяла от рак. Положението беше доста сериозно и аз поисках веднага да се прибера у дома. Те настояха да завърша годината, затова се съгласихме на компромисен вариант и се прибрах за коледната ваканция.

— Татко беше категоричен, че трябва да се върна в колежа. Аз обаче не знаех дали ще мога, дори след като с мама настъпи развръзка. Не исках да го оставям сам.

Той вдигна поглед към мен и аз му кимнах леко. Разбрах какво е означавало да остане.

— Трябваш да бъда с тях — пророни Акинли, преди да извърне поглед отново и да избърше дискретно сълзите от очите си. — Мама имаше час при доктора и татко щеше да я кара. Исках и аз да отида с тях, но мама... Никога няма да го забравя. Каза ми да си стоя у дома. Колкото и да спорех, тя не отстъпваше. Понякога се питам дали не е предчувствала нещо.

Очите му се взираха измъчено в нищото.

— Валеше — продължи след малко. — В много проливни дъждове тукашните пътища понякога се наводняват. От полицията не бяха сигурни дали баща ми е видял сърна, или колата се е подхлъзнала, но се е забил право в дърво.

Сложих ръце на устата си с плувнали в сълзи очи.

— Опитвах се да се подготвя за смъртта на мама, но да загубя и двамата наведнъж... За това не бях готов.

Преместих се до него на дивана и написах в тефтера си:

И аз трябваше да съм с моите родители.

Той присви очи.

— Щяла си да се удавиш?

Кимнах.

Той въздъхна.

— Май и тази вечер ти се случи същото. — Той избърса една сълза от ъгълчето на окото си. — Водата като че ли не ти е приятел.

Опитах да не давам израз на мисълта, че за мен водата е много повече и много по-малко от това.

Навлизахме в опасна територия, място, където нямаше да успея да запазя тайните си. А и Акинли изглеждаше толкова уморен, че не исках да го задържам повече. Затова посочих часовника на стената, после себе си и накрая стаята си.

— Да, права си. — Макар че видимо и на него не му се искаше да се разделяме.

Тръгнах към стаята за гости, а като наближих вратата, чух Акинли да става от дивана.

— Готова ли си да останеш сама? Бих могъл да спя на стола в твоята стая. Странна вечер беше.

Той отметна въздългата си коса от лицето си и аз вперих поглед в красивите му сини очи. Достатъчно трудно ми беше да убедя себе си преди шест месеца, че не бива да го харесвам. А сега, като го виждах в

толкова естествена среда, така истински... не можех да си представя как ще напусна дома му утре.

Разбира се, щеше да ми се наложи. Както и да се върна в Океана. Дължах ѝ още деветнайсет години. Що за човек щеше да е Акинли след деветнайсет години? Нечий съпруг? Баща? А аз каква щях да бъда? Тийнейджърка, прекарала последния век в убийства и отскоро останала без пари, име и смисъл в живота.

Направих знака за „не“ и изпитах известно облекчение от това, че имахме поне една дума, която нямаше нужда да превеждаме.

— Добре. Е, аз ще съм тук, ако ти потрябвам.

Кимнах с глава.

— И още нещо — побърза да добави той, пъхвайки ръце в джобовете на анцуга си. — Колкото и шантави да са обстоятелствата, много се радвам да те видя отново.

Усмигнах се и влязох в стаята си.

Сега, когато Акинли го нямаше да ме разсейва с шегите и смеха си, отново чувах ясно зова на Океана. Макар да бях само на стотина метра от водата, Тя не успяваше да ме намери.

Къде си? Сестрите ти се тревожат. Върни се. Калън, върни се.

Легнах на леглото, заслушана в молбите ѝ. Угриженият ѝ тон ме караше да си Я представям като разтревожена майка, изгубила детето си сред многолюдна тълпа.

Е, може би така щеше да разбере какво им е било на всички приятели и роднини на хората, които бе погълнала през годините. Пък и драматизираше. Къде можех да отида? Все пак нямаше как да умра без Нейна помощ.

Върни се. Къде се загуби? Защо не Ми отговаряш? — умоляваше ме неуморно.

Щях да се върна. Разбира се, че щях. Нима имах друг избор?

Вратата на стаята за гости изскърца и аз се престорих на заспала с надеждата, че ще успея поне да изглеждам като нормален човек още няколко часа.

Усетих нечия топла ръка върху челото си. Върху бузата си. Не се издадох, макар че допирът на Акинли ме караше да се чувствам повече от будна.

— Откъде дойде, красиво, няма момиче? — прошепна той.

След един дълъг миг го чух да излиза с тихи стъпки от стаята, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Стиснах устни, за да не заплача. И преди ме беше докосвал, но това погалване по бузата ми се стори толкова нежно, че едва го понесох.

В първия си живот не бях срещнала човек, с когото исках да бъда, и нямаше как да знам дали ще ми се случи след края на присъдата ми. Но защо точно тук и сега, в този замръзнал, безполезен момент, едно момче ме караше да се чувствам така?

Не можех да го задържа. Не можех и да съм сигурна колко дълбоки са чувствата му, макар да усещах, че интересът е взаимен. Всичко това несъмнено щеше да приключи катастрофално.

Нямаш как да остана вечно.

Но може би имаше начин да остана поне за ден.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Слънцето изгря, а аз още будувах, потънала в мисли за мазолестите пръсти на Акинли по бузата ми. Чух, че останалите се събудиха и се раздвижиха из кухнята. Надигнах се в леглото и отправих поглед през прозореца. Океана продължаваше да ме търси, но още не бях готова за Нея. Нито пък да напусна Акинли.

— Ще бъда на лодката до следобед и трябва да говоря с Евън — обясняваше Бен с пълна уста.

— Аз ще изляза утре — обеща Акинли. — Така де, нещата вървят добре засега.

— Не е страшно. Знам, че си *неразположен* днес.

Подсмяхнах се на себе си. Поне за един ден Акинли ми принадлежеше.

Звучите от къщата стихнаха, чу се отваряне и затваряне на врати, двигател на кола. След малко остана само трополенето на Акинли из кухнята.

Към осем той почука на вратата ми и подаде глава в стаята. Вече седях в леглото и той ми се усмихна за поздрав.

— Добро утро, кралице на бала.

Надникнах към роклята в другия край на стаята. Трябваше да се отърва от нея, преди да се е разпаднала.

Акинли влезе с две чинии храна и седна на леглото да закусим заедно. Храната беше средно добра на вкус, което ме наведе на мисълта, че той я е приготвял. Като се имаше предвид колко трагични са готварските му умения, оценявах опита.

— Бен и Джули ще са заети през по-голямата част от деня. Искаш ли да те разведе из града да ти покажа забележителностите, или имаш работа?

Поклатих глава.

— Това кътче е много красиво, съвсем различно от Маями. Каза ми, че си израснала на много места, но идвала ли си в Мейн преди?

Замислих се. Не.

— Е, решено е — чака ни страхотен ден. Неприятностите са забранени, ако се случи нещо лошо и в него ще намерим хубавото. Смятам, че и двамата заслужаваме един прекрасен ден, нали?

Кимнах.

— Чудесно. Исках да ти благодаря, задето ме изслуша снощи. Бен ми е като брат, а Джули, тя направо...

Разширих очи и вдигнах ръце.

— Да, тя е най-добрата. Много се радвам, че ме приеха, но, знам ли, понякога ми е трудно да говоря с тях.

Побутнах го с лакът, за да му дам да разбере, че нямам нищо против да споделя с мен.

— И ти благодаря, че ми разказа за семейството си. Знаем колко трудно се говори за такива неща.

Свих рамене. Нямах как да му обясня, че едновременно ми липсват и почти не си спомням лицата им.

— Може да ти прозвучи странно, но точно след като се срещнахме, направих едно проучване. Стори ми се много интригуващо, че чуваш, но не говориш. Разбрах, че хората, които не са глухи, обикновено онемяват поради две причини. Или заради физически фактори, като например деформиран език или нещо такова, или заради травмиращо преживяване. Та, чудех се...

Вдигнах два пръста. Толкова болеше да говоря. Да пея. Да се смея. Гласът ми носеше смърт и го мразех заради това.

— Добре. В такъв случай ще стискам палци един ден отново да проговориш. Струва ми се, че с толкова мисли в главата можеш да пишеш книги. Много ми се иска да ги чуя.

Очите му бяха сърдечни и сигурността, която излъчваше, ме обгърна като одеяло. Наблюдаваше ме с откровено удивление и независимо от общата ни мъка, намерих сили да му се усмихна.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джули ми беше оставила чифт джинси, тениска и жилетка. Докато изплаквах устата си в банята, вдигнах поглед към огледалото. Косата ми падаше на онези свободни, плажни вълни, които някои момичета се опитваха да постигнат изкуствено, а очите ми светеха, изпълнени с трепетно очакване. Някаква магия в сирените подсилваше най-хубавите ни черти, но днес се чувствах красива само заради себе си. Чувствах се млада и съвършено, невероятно нормална.

Препуснах надолу по стълбите и намерих Акинли пред телевизора, облечен в джинси и памучна риза. Направи ми впечатление, че се е обръснал и е прибрал дългата си коса в малък кок.

— Добре — обяви той. — Ще се поразходим ли? Оставиха ми пикапа.

Той разклати ключовете във въздуха.

Кимнах ентузиазирано. Беше едва девет сутринта. Имахме цял ден за развлечения.

— Още не можем да потвърдим причината — обяви говорителката на телевизионния екран. — Възможно е да говорим за поредната мистерия в Бермудския триъгълник.

Не можех да извърна поглед от отломките, носещи се по водата. От разпилените шезлонги, дрехи и цветя.

— Спасителите още се надяват да намерят оцелели, но в момента никой не може да изкаже предположение за причината за потъването на кораба. Според докладите на очевидци плавателният съд се отклонил от курса си и директно тръгнал към това място, където най-неочаквано се преобърнал. Времето обаче било ясно, а нито капитанът, нито екипажът са подали сигнал за тревога, затова случаят остава загадка. Научихме, че близки на пасажерите качвали в интернет снимки на изчезналите си роднини, но най-съкрушителната история от всички е тази на Карън и Майкъл Самюелс, които се венчали едва часове преди трагедията. Молим се за тях, близките и приятелите им, които за жалост до един са загинали в инцидента.

Грабнах дистанционното от ръката на Акинли и започнах да натискам произволни копчета, мъчейки се да изключа телевизора.

— Ей, ей, ей — спря ме той и хвана ръцете ми.

Както стисках дистанционното, Акинли го насочи и изгаси телевизора, без да ме пуска.

Дишах на пресекулки. При други обстоятелства щях да се възползвам от информацията, да я включа в албума си с изрезки. Но като видях снимка на младоженците с радостните им гости на заден план, ми дойде в повече.

— Добре ли си?

Преглътнах с усилие.

Той продължи да ме гледа угрижено, докато аз се взирах в черния екран на телевизора.

— Понякога и на мен ми е трудно да гледам новините. Твърде много мъка има по света.

Кимнах.

— Но знаеш ли какво, това дори не се е случило днес, а вчера. А нали се разбрахме, че днес ще е прекрасен ден.

Прогоних напрежението от тялото си и пуснах дистанционното в ръката на Акинли. Прав беше. Имахме само един ден, който никога повече нямаше да се повтори за мен. Поне този път трябваше да загърбя тъгата. Не можех да променя случилото се, но можех да се насладя на днешния ден.

Благодарих му с ръце.

— Ами... пак заповядай? — отвърна той с въпросителен тон.

Усмихнах се и кимнах, доволна, че е до мен.

— Хайде, кралице на бала. Няма как да изживееш най-хубавия си ден, без да се качиш в най-хубавия пикап.

Той ме изпрати кавалерски до пасажерската страна и ми отвори вратата. На юг през април вече вадехме късите панталони, но тук студената ръка на зимата още щипеше въздуха. Потеглихме и през леко спуснатите прозорци в колата нахлу приятен бриз.

— Здравейте, госпожице Дженкинс — провикна се Акинли, като минахме покрай възрастна жена, седнала на верандата си.

Той поздравяваше почти всички, които срещаме по пътя, явно поддържаше приятелски отношения с цялото градче, и положителната му енергия успя да повдигне дори моето настроение. Заоглеждах

пейзажа с ново въодушевление. През последните години бяхме прекарвали толкова много време в големи градове, затова не бях свикнала да виждам обрасли ливади и пустеещи парцели по пътя към брега. Боята на всички къщи беше светла — нарочно или избледняла от слънцето.

— Нещо да ти изглежда познато? — попита ме той, докато карахме по дълъг, леко криволичещ път. — Нещо, което да ти помогне да си спомниш как си стигнала тук?

Подминахме църква и няколко къщи с метални скулптури по ливадите. Лодките бяха накацали по пясъчни наноси и чакаха прилива да ги спаси. Забелязах няколко табели за омари, сякаш никой не знаеше къде може да ги намери.

Поклатих глава. Наистина не бях виждала нищо от това градче преди.

Той също поклати глава.

— Значи наистина са те донесли вълните. Само оттук се влиза в Порт Клайд по суша. Явно вчера океанът е бил бурен навсякъде.

Поклатих глава. Какво ли знаеше той.

Тананикаше си заедно с радиото, изстрелвайки от време на време по някой откъс от песента. След малко ме погледна засрамено.

— Не ме бива в пеенето. Майка ми обаче беше друго нещо.

Той посочи с пръст едната страна на пътя. Два малки дървени кръста стърчаха до дърво, чиято кора още не се беше възстановила. Замислих се, че ако аз трябваше да минавам покрай мястото, където бе потънал корабът ни, при всяко излизане от къщи, сърцето ми щеше да е съкрушено. Той обаче се усмихна, сякаш гробовете им му напомняха за живота им, не за смъртта.

Целуна два пъти показалеца и средния си пръст и духна — простиичък поздрав. А като ги подминахме, настроението му си остана добро, сякаш ги носеше със себе си.

Когато достигнахме края на улицата, Акинли сви вдясно и за момент ми се стори, че ще се озовем на поредния провинциален път. Но постепенно започнаха да изскачат белези на цивилизацията: заведение за бързо хранене, магазин за домашни потреби, бензиностанция със светещи табели. Продължихме напред, докато пътят не се изви, разкривайки изглед към поредното пристанище. Още чувах непрестанния, ласкав зов на Океана и опитах да прогоня гласа ѝ

от главата си. Скоро щеше да ми се наложи да се върна при Нея. Засега обаче бях с Акинли: днешният ден ни принадлежеше.

Паркирахме на улицата. Обърнах се към него и той отговори на въпроса в очите ми.

— Намираме се в Рокланд. Това е най-големият град в района.

Излязох от пикапа, преди Акинли да е стигнал до вратата ми, макар че бързо се появи до мен.

— Не е нищо особено, но е по-оживен от Порт Клайд. Хрумна ми да се поразходим тук.

Отвърнах му със знака за „да“ и той го повтори.

— Вече научих три знака. Може пък да ме обучиш някой път.

Кимнах. Бях съгласна на всичко, само и само да си говорим.

— Е, наблизко има магазин за бижута, сладоледена къща... Тя отваря чак след няколко часа, но сладоледът им е страхотен. На всяка цена ще го опитаме. Хмм, книгите са натам.

Плеснах с ръце.

„Чудесен избор. Да вървим.“

Беше делник и улиците почти пустееха. Бях чувала хората да си спомнят с носталгия за главните улици на родните си градчета и вече разбирах защо. Тук цареше атмосфера на задушевност, предвидимост. Можех да се обзаложа, че точно по тази улица всяка година се провеждаха фестивали и празнични паради.

Крачех замечтано към книжарницата, изтръгвайки се от унеса си чак когато пръстите ми случайно се допряха в тези на Акинли.

Той отвърна с тънък смях.

— Това е.

Като влязохме, ни поздрави приветлива продавачка. За разлика от лъскавите, грамадни книжарници в големия град, тази имаше уютна старинна атмосфера. Стените бяха украсени с всевъзможни предмети, които придаваха на помещението чудноват, самобитен вид.

Веднага прокарах пръсти по гръбчетата на книгите върху близкия рафт, вече бях влюбена във всяка от тях. Книгите бяха моето убежище, свят, различен от реалността. Каквото и да се беше случвало през деня, годината, можех да прочета история, в която някой преодоляваше най-мрачния момент в живота си. Не бях единствена.

Бързо установих къде е сърцето на магазина: детският отдел. Там имаше малка къщичка с две възглавници вътре, едната страна от

покрива ѝ служеше като рафт за книги. До нея видях малко бюро с кутия, в която децата можеха да оставят и взимат писма, както и няколко малки пластмасови кубчета с думи от всяка страна за съчиняване на стихове.

— Кралице моя! — прошепна Акинли. — Дворецът ви очаква!

Той посочи драматично към малката къщурка.

Пропълзях в нея, навела глава, и взех няколко захвърлени книги. Акинли пък грабна кубчетата.

Бяхме притиснати един до друг в тясното пространство и кожата му загоряваше цялата ми дясна страна. Преглеждах набързо истории за пирати, гневни зеленчуци и прохождащи балерини. Акинли въртеше кубчетата в ръцете си и се смееше на образуваните комбинации.

Нареди три кубчета с думите „синьото е прекрасно“ в скута ми. Аз вдигнах одобрително палци и изписах „помириши това небе“.

Той вдиша дълбоко.

— Какво хубаво небе. — Превърташе кубчетата отново и отново. — Според теб децата знаят ли какво значи „мелодичен“?

Кимнах. Осемдесетте години като страничен наблюдател ми бяха дали време да разбере, че децата са по-умни, отколкото възрастните допускат.

— Досега не се бях замислял колко странно нещо са думите. Можем да ги изписваме и изговаряме, а колко езика има по света? Да не забравяме и брайловата азбука. И езика на глухонемите. Удивително е.

Съгласих се. Думи, звуци, общуване. Светът ми се въртеше около тези неща. И водата.

— Владееш свободно езика на знаците, нали?

Кимнах.

Той се отдръпна малко назад, за да ме погледне в очите.

— Разкажи ми някоя история. Със знаци. Най-истинската история, за която се сещаш.

Лицето му беше въодушевено и щастливо. Вдигнах поглед към тавана и се замислих. Нямах да разбере, каквото и да му разкажех със знаци...

— Имам три сестри. Миака, Елизабет и Падма. Океана ми е майка и в момента сме скарани. Вече само това знам за себе си. Сигурна съм, че имаше и още, но съм го забравила. Всичко на всичко

съм живяла сто години. Помня странни неща — стените на онзи кораб например — и напълно съм забравила други, като дали съм имала най-добра приятелка.

— Понякога се чудя защо изобщо да живея. Опитвам се да отдам почит на животите, в чието отнемане съм участвала, но не знам дали има смисъл. Опитвам се да се грижа за сестрите си, но не мисля, че това е достатъчно само по себе си. Не мисля, че някой може да живее до края на дните си заради друг човек.

Спрях за малко.

— Но може и да е възможно. Стига да намери правилния човек. В момента се чудя дали не мога да живея заради теб. Но ти никога няма да разбереш.

Мъчех се да запазя усмивката на лицето си. Бях решена днешният ден да е хубав, независимо от всичко.

— Като изключим това, че посочи към мен, не разбрах нищо... но беше много красиво. Направо ми се прииска да науча вашия език. — Той вдигна два пръста. — Това е вторият път, в който ме вдъхновяваш.

Присвих очи, опитвайки да си спомня какво толкова съм казала или направила.

— Помниш ли, че във Флорида ме посъветва да си потърся работа в социалните служби? Проверих как стоят нещата. И наистина изскочиха хиляди неща, които ми се сториха идеални за мен. Обичам децата. Мога да им помагам.

Направих знака за „да“ няколко пъти.

— Интуитивна. — Той ме посочи. — Така бих те описал.

После отново се заигра с кубчетата, сякаш издирваше точно определена дума. Аз взех друга книга и се потопихме в най-приятната тишина, която някога бях преживявала.

Като дойде време да си ходим, купихме последната книга, а докато вървахме към сладоледената къща, ръцете ни отново се докоснаха.

Този път никой не отдръпна своята.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Пъхнах голяма лъжица ментов сладолед с парченца шоколад в устата си и затворих доволно очи, докато студената сладост се разливаше по езика ми.

— Казах ти, че е най-добрият — обади се Акинли. — Нищо чудно, че някои го издигат в култ.

Освен с омарите, районът беше прочут и със сладоледа си. Вече разбирах защо.

— Този сладолед беше едно от нещата, които ми липсваха най-много в университета. Другото беше да гледам спорт с татко. Така де, това с всеки можеш да го правиш, но с него винаги ми беше най-забавно. Ароматът на мама. — Той поклати глава. — Странно е от какви спомени се състои усещането да си у дома. Странно е и да ти се наложи да го промениш.

Искаше ми се да изкрещя, че отлично знам какво има предвид. Как понякога нещата, които правят дома ти *дом*, дори не са ти приятни. Че ми е омръзнало от студена кожа и морска сол. Че през десетилетията съм се разделяла и събирала с толкова сестри и никога не можех да знам какво ще е малкото ни семейство следващата година. Че това не ми дава да се отпусна за по-дълго.

— Какъв е твоят дом? — попита той.

Претърсих спомените си за някое място, на което наистина се бях чувствала у дома. Но колкото и време да бяхме прекарвали във всяка от квартирите си, колкото и градове да бяхме обиколили, не се сещах за кътче, което можех да нарека свое.

Свих рамене и побутнах сладоледа си с лъжица. Помнех толкова много неща, но домът не беше нещо конкретно за мен.

— Не се сърдя, ако не ти се говори за това. Някой ден ще си създадеш нови спомени, нов дом — увери ме той с горестен, насърчителен тон. — Аз също.

Не исках да се трогвам от искрения му глас, от самоотвержения поглед в очите му, който ми обещаваше да подреди счупените парчета

на живота ми. Но беше прекалено трудно да устоя, затова му се поддадох.

Наблюдавах това скромно, предразполагащо момче и си мислех, че едва ли допуска колко е необикновен. *Чувствам се толкова сигурна с теб*, казах му наум.

— Е, имаме да разглеждаме още доста магазини, а може и просто да се върнем в Порт Клайд. — Акинли погледна часовника на телефона си. — Бен сигурно приключва с работата, а Джули имаше само един записан час.

Присвих въпросително очи.

— Тя е фризьорка и гримьорка. В градчето ни няма голяма клиентела, но е готова да пътува до други места и я бива, така че обикновено е доста заета. Днес е имало сватба, а и често я наемат за официални тържества. — Той прехапа вътрешността на бузата си и направи физиономия. — Понякога изпробва разни неща върху нас с Бен.

Усмихнах се, опитвайки да си ги представя със сенки за очи и руж.

Акинли провлачи палец по екрана на телефона си.

— Ето това беше някаква хидратираща маска.

Показа ми снимка на двама им с Бен със зелени лица. Бен държеше бира, а Акинли — чаша с мляко. Вдигаха тост със смешни физиономии.

Сложих ръка на устата си, за да сдържа смеха си.

— Това показва какво доверие ти имам. Никой друг не е виждал тази снимка. Пазя я само защото някой ден може да ми се наложи да изнудвам Бен.

Забарабаних с пръсти по масата вместо смях.

Той се изкиска, погледна отново снимката и поклати глава.

— Страхотни са. Не знам какво щях да правя без тях.

Сложих ръка върху неговата, впечатлена от човечността му, от уменията му да остане себе си, независимо от болката, и от леката усмивка, която докосваше устните му, дори когато нямаше за какво да се усмихва.

Акинли обърна ръката си и обви пръстите си около моите. Подпря глава на другата си ръка и ме загледа. Аз заех същата поза и приковах очи в невъобразимото момче пред себе си.

Очите му бяха толкова сини. Оставяха ме без дъх.

Акинли погали с палец опакото на ръката ми.

— Хайде, кралице на бала, да си вървим.

Не пусна ръката ми. Задържа я в своята, докато изхвърляше боклука ни, докато отваряше вратата на възрастната двойка, дошла за десерт след обяда, докато вървахме по тротоара, толкова претъпкан с хора, че трябваше да вървя зад него. Още чувах зова на Океана, но не й обръщах внимание.

Обратното пътуване до Порт Клайд ми се стори много дълго. Той не включи радиото и дори не опита да подхване разговор. Имах чувството, че се преценяваме един друг, че колкото повече ме наблюдава, толкова повече се уверява в необикновената ми природа. А колкото повече аз гледах него, толкова повече се чудех дали е способен да понесе контакта с мен, с моя свят за по-дълго от няколко часа.

Минахме покрай общежитието за художници, самотния хотел с няколко коли на паркинга и верандата на милата госпожица Дженкинс, която още седеше отвън с кана чай.

Като стигнахме неговата къща, на входната алея имаше друга кола и скутер — явно Бен и Джули се бяха прибрали. Акинли пъкна ръце в джобовете си със сведени очи и двамата тръгнахме нагоре по стълбището към верандата.

Като отворихме вратата, заварихме Бен да прегръща Джули отзад, докато тя се превиваше от смях.

— Една целувчица! — просеше си той.

— Смърдиш! — дърпаше се тя, удряйки го с шпатулата в ръката си.

— Ама аз те обичам!

Идеше ми да се разплача от красотата на този прост момент. Двойките бяха като сирени: и те имаха собствени езици, собствени светове.

Акинли се прокашля, за да ги предупреди, че сме влезли.

— А, я виж ти. Изглеждаш къде-къде по-нормално, когато не си вир-вода и облечена като кралска особа. — Бен се засмя на остроумието си, целуна вече обезоръжената Джули по бузата и хукна към горния етаж. — Отивам под душа. Ще се видим след малко.

Джули го изпрати с любвеобилен поглед, преди да се обърне към нас с въздишка.

— Гладни ли сте?

Акинли боцна корема си с показалец и го потри доволно.

— Аз ще се пръсна от сладолед. Ти?

Направих с пръсти всеизвестния знак „окей“.

— Добре. Тогава ще довърша храната на Бен. — Тя обърна поглед към мен. — Дрехите ми ти стоят много по-добре, отколкото на мен самата.

— Как мина днес? — поинтересува се Акинли, докато си сипваше сок от хладилника.

Джули грейна.

— Прекрасно. Сватбените тържества са ми любими. Е, като изключим онова от началото на годината — поправи се тя.

Акинли се обърна към мен.

— Преди няколко месеца една булка замерила Джули с чаша шампанско.

Погледнах смаяно Джули.

— Още не знам как стана — изкиска се тя. — Спомням си смътно, че беше намесена преса за извиване на мигли, но щом се разхвърчаха разни неща, просто си събрах нещата и се изнесох.

— Да разбирам, че днес не си имала подобни приключения? — попита я Акинли, без да откъсва очи от мен. Опитах да не отвърщам на погледа му.

— Не. Всичко мина като по вода. Щастливите младоженци сигурно вече са се венчали — отвърна тя, поглеждайки към часовника. — Бен също е имал успешен ден. Освен това пак е зареждал лодката. Трябва да престанеш с нощните разходки — посочи тя Акинли с вилица.

Той направи физиономия.

— Какво? Стига де.

— Колкото и да са кратки, километрите се трупат.

— Добре, ами ако хвърлям мрежи, като излизам?

— Ако излизаш.

— О, моооля те — простена той.

Джули се засмя и усетих, че в крайна сметка ще се предаде. Вероятно обаче щеше да е по-трудно да убеди Бен.

На колкото и прозаичен момент да присъствах, усетих, че съм на ръба да се разплача. Беше толкова приятно дори само да надникна в

живота на едно истинско семейство. А не можех да си представя по-добро от това, макар и разбито и слепено.

Раздялата щеше да е по-трудна, отколкото бях очаквала. Поради много причини.

Акинли отново се взираше в мен. Личеше си, че опитва да разгадае тайните ми. Не можех да определя кога точно подозренията му са се превърнали в увереност, но несъмнено знаеше, че нещо не е наред.

И въпреки това...

Той преметна ръка през раменете ми.

— Джули, работи ли ти се тази вечер?

Тя кимна, без да сваля усмивката от лицето си.

— Защо питаш?

— С Калѐн решихме да прекараме най-хубавия ден в живота си и смятам, че тази вечер трябва да я изведа. Ще ѝ помогнеш ли?

Тя проследи погледа на Акинли към мен. Каквото и да видя на лицето ми, на нейното се изписа състрадание.

— Разбира се.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Джули не поиска да ѝ платим за услугите. Вместо това ни изпрати до смесения магазин — единствения в града, — за да ѝ напазаруваме.

— Ей, Акинли! Коя е приятелката ти? — поздрави го възрастният мъж зад щанда.

— Калѐн. От моя университет е. Гостува ни за малко.

За малко? — учудих се. — *Нямаш представа колко невъзможни бяха последните деветнайсет часа.*

— Приятно ми е да се запознаем, миличка — каза мъжът и протегна ръка към мен.

Стиснах я и ми направи впечатление, че кожата му е като тънка хартия. Определено никога не беше изкарвал прехраната си с риболов.

— Свободна ли е „Дип Нет“ тази вечер? — попита Акинли, вземайки една кошница.

— Да.

— Чудесно. Калѐн ще опита най-прочутия ни специалитет. — Той ми намигна, а аз махнах на продавача и го последвах. — Опитвала ли си омар? — попита ме после.

Направих гримаса. Откакто бях сирена, да ям морски дарове ми се струваше като да поглъщам някой далечен роднина.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Усмихнах му се смутено.

— Боже, Калѐн, какво да те правя? — Той тръгна между рафтовете, вземайки хлебни трохи и консерви супа. — Появяваш се в родния ми град най-безцеремонно, такава си бърбровка, че не мога да взема думата от теб, а накрая се признаваш за виновна в най-нечовешкото престъпление! — Той поклати глава. — Нито дума на Бен. Като нищо ще те изхвърли от къщи.

Акинли се подсмихна, като плъзна ръка по редицата рафтове. Аз последвах примера му, доволна да усетя хладния метал. Това малко

магазинче ми харесваше — атмосферата му, миризмата му. Щеше ми се някой ден пак да вляза в него.

— Ох! — Акинли отдръпна рязко ръката си. — Внимавай.

Като я вдигна да я огледа, видях тънка резка, минаваща през два от пръстите му. Обърнах се към рафта и веднага забелязах изкривеното, щръкнало парче остър метал, което го беше порязало.

— Как е твоята ръка? — загрижи се той, кимвайки към дланта ми.

Поклатих глава, тъй като знаех, че няма да имам рана.

— Сериозно, добре ли си? — Акинли се пресегна и обърна ръката ми. Нищо. Нямах нито капка кръв. — Хмм — подсмихна се той. — Сигурно имаш много дебела кожа.

Той се вгледа в очите ми, убеден, че би трябвало да ми потече кръв. В изражението му нямахше укор, нито уплаха, а само невинно любопитство.

— За жалост — въздъхна накрая, — аз съм простосмъртен. И май ще трябва да си взема бинт. Ей, Кърт — провикна се той. — Трябва да оправиш този рафт.

Изтръгнах внимателно ръката си от неговата и той свърна зад ъгъла, за да потърси медицинските материали, а аз останах сама за момент, мъчейки се да укротя подивялото си сърце.

* * *

Джули прокара пръсти през косата ми, докато се взирахме в огледалото на тоалетката в стаята ѝ.

— Какъв шампоан използваш? Косата ти е като коприна — заяви тя с искрена завист.

Постоянно трябваше да измислям изражения, с които да отговарям, вместо с думи. Но как да кажа с бузите си, че не помня, как да изразя благодарност с челото си? Говорът ми липсваше.

— Така, всичко по реда си: прическа и грим. А и ресторантът не е особено луксозен, така че ще пропуснем зашеметяващата ти, но прекалено драматична рокля и ще ти позволя да откраднеш още нещо от гардероба ми.

Усмигнах ѝ се, а тя включи в контакта машата си и отвори нещо като кутия с рибарски такъми. Но вътре нямаше стръв. Вместо това беше пълна с пудри, ружове, мокри кърпички и спирали за мигли.

Не успях да прикрия изумлението си от количеството гримове, което притежаваше.

— Знам, знам. Трябва да я подреда малко, но те уверявам, че съм използвала всяко от нещата поне веднъж.

Тя доближи няколко палитри до бузата ми, за да избере подходящия цвят. Все едно гледах Миака с нейните бои.

— Исках да ти се извиня. — Тя взе една четка и се зае да разресва косата ми. — Дано не сме ти се сторили твърде негостоприемни снощи. Но е странно да поканиш непознат човек в дома си.

Кимнах отривисто. Още се учудвах от великодушието им.

— Но Акинли очевидно ти вярва. Каквото и да си преживяла, искам да знаеш, че си в безопасност при нас.

Очите ни се срещнаха в огледалото и в нейните прочетох откровено състрадание.

— Сериозно. Не ме е грижа, дори да си масова убийца.

Надявах се да не е забелязала внезапното ми напрежение при тези ѝ думи.

— Всеки, който умее да кара Акинли да се усмихва така... Освен това се обръсна днес. Дори ме помоли да му подстрижа косата. — Тя поклати глава, сякаш това бяха огромни постижения. — Знам, че това са маловажни неща, но откакто родителите му починаха, го е обзело пълно равнодушие. Разказа ли ти?

Кимнах.

— Добре. Щях да се чувствам ужасно, ако случайно се бях раздрънкала повече от необходимото. — Тя прикрепи част от косата ми от едната страна на главата ми, издърпвайки няколко тънки къдрици. — Не знам какви са били отношенията ви преди, дали е било нещо повече от приятелството, но имам чувството, че днес най-сетне се съвзе. Не съм го виждала такъв от доста време.

Устните ми се разтвориха леко от изненада. Защото всъщност миналото ни беше толкова кратко. Само няколко мига, които на пръв поглед нямаха голямо значение.

Но тогава защо мислех за него толкова често? Защо той се държеше с мен така?

Това беше един от онези моменти като сприятеляването на Миака и Елизабет — имах чувството, че им е било писано да се срещнат. От все сърце ми се искаше да кажа, че на двама ни с Акинли ни е писано да бъдем заедно, но побързах да прогоня мисълта. Щях да намеря начин да си тръгна до сутринта. За доброто на всички.

* * *

Акинли издърпа стола ми, докато аз се оглеждах из ресторанчето, толкова малко, че сигурно нямаше да го забележа, ако не ми го беше посочил. От тавана над бара висяха спасителни пояси и можех да видя какво се случва в отворената кухня. Отвъд страничната врата пристанището се спускаше към водата и небето порозовяваше край силуетите на завързаните лодки.

Бях се влюбила в Порт Клайд. Градчето беше малко и не предлагаше много забавления, но за сметка на това притежаваше истински чар. В тази среда възприемах Акинли по нов начин. Да, трябваше да се върне в университета, и да, животът в по-голям град вероятно му се отразяваше благотворно, но имах чувството, че е важно зъбно колело от механизма на малкото градче, и не знаех как се въртят всички останали без него.

— И така — подхвана той. — Не мога да преценя дали мразиш морски дарове, или просто не си яла досега?

Вдигнах два пръста.

— Е, ще проявиш ли смелостта поне да опиташ омар?

Той направи умотелна физиономия и запърха с мигли.

Усмихнах му се. Защо не.

— Така де, няма да те насилвам. Просто си мисля, че много ще ти хареса.

Затворих моето меню и вдигнах ръце в знак на примирение, а това, че успях да го разсмея, ме накара да се почувствам горда.

— Добре тогава.

Докато чакахме, Акинли извади химикалката и тефтера, които беше взел със себе си от къщи. Определено щяха да ми липсват, след

като си тръгнеш.

— Е, какво ще кажеш за родния ми град? Честно — добави той, сочейки към хартията. — Искам пълен доклад.

Въпросът му беше толкова уместен, че започвах да се питам дали не умее да чете мислите ми.

Даде ми малко време, а после прочете внимателно присъдата ми.

Прекрасен е. Харесвам старинната му атмосфера и това, че май познаваш по име всичките му жители. Тук цари такова спокойствие. Почти свършено е.

— Почти свършено? Мислиш ли?

Отвърнах му с ентузиазирано „да“. След като бях посетила това място, където всички бяха свързани, лесно можех да си обясня защо големите градове ми се струваха така чужди. Да, анонимността ни помагаше. Но ако откриеш правилното място с правилните хора, беше много по-хубаво да заживееш там, където има кой да ти кимне или махне за поздрав по пътя към дома.

— Радвам се, че ти харесва тук. Наистина.

Погледахме как небето отвъд прозореца притъмнява, а аз не можех да прогоня от главата си мисълта, че съвсем скоро трябва да си тръгна. Нямах достоверно оправдание, а никак, *никак* не исках да изчезвам безследно за пореден път.

Няколко минути по-късно сервираха пред мен яркочервен омар с резенче лимон и купичка с разтопено масло. Усецането беше много странно.

Ти не си морски обитател — напомних си. — Ти си момиче.

С помощта на специалния инструмент, две вилици и от време на време пръстите на Акинли успях да изкопча малко от месото. В крайна сметка се съгласих, че усилието си е струвало, и той със задоволство проследи как го изядох до последното парченце, облизвайки маслото от пръстите си.

Цяла вечер се наслаждавах на ритъма на гласа му, на постоянноменящите се изражения на лицето му. Той ми разказа още за живота си в малкото градче — за работата си на риболовната лодка на братовчед му и детството, прекарано под закрилата на любовта на родителите му.

Разделихме си парче вкусен чийзкейк и на излизане от ресторанта Акинли пак ме хвана за ръка.

— Остана само още едно нещо. Стига да си съгласна на малка разходка, естествено.

Не виждах с какво може да подобри прекрасния ни ден заедно. В дъното на душата си знаех, че е настъпил моментът да си измисля оправдание. Ако имах и капчица здрав разум, щях да му кажа да ме остави до смесения магазин и да предаде много поздрави на Бен и Джули.

Но тръгнах с него.

Обиколихме малкото градче само за няколко минути, минавайки през фара, дома на Бен и безчет гъсти гори, докато не спряхме пред една неосветена къща.

Акинли се застоя на пустата входна алея и извади ключовете с въздишка.

— Последна спирка за вечерта. Хайде.

Къщата не беше имение, но в сравнение с всички останали в Порт Клайд именно на такова приличаше. Имаше два етажа, голяма веранда и широка, спяща градина, сгушена до входното стълбище. Акинли прерови ключовете, за да намери правилния, отключи вратата и ме въведе в празно пространство.

Луната беше пълна, но светлината ѝ не ни достигаше, като влязохме вътре. Погледнах Акинли, който се ухили и извади запалка от джоба си. Запали една свещ, после още една, и още една. Тогава си спомних, че нямах представа къде е бил, докато Джули ме разкрасяваше.

Последвах го, наблюдавайки красивото му лице, докато стаите се осветяваха една по една, и с всяка искра се влюбвах все повече в него.

— Дядо ми е построил тази къща — обяви той със свещ в ръка. — Бил е богат старец, така че докато баща ми е прекарвал детството си на риболовна лодка, майка ми се е ширела във вила в Мейн. — Той махна към стените около нас. — Не си мисли, че дядо е бил много доволен, когато едно лято решила повече да не си тръгне оттук, но май в крайна сметка аз съм изиграл ролята на миротворец. Страшно се радвал, когато съм се родил, и ме глезеше до последно — усмихна се Акинли.

— След като мама и татко починаха, разпродадохме покъщнината. Бяха заделили малко пари, но когато осигуровките се изчерпаха, голяма част от тях отидоха за болничните сметки на мама.

И бездруго сърцето ми се късаше да гледам притежанията им. Искам да видиш нещо — обяви той и кимна към задната част на къщата.

Излязохме на верандата и тръгнахме надолу по склона, доближавайки се смущаващо близо до стенещата Океан. Опитах се да не се вслушвам в думите ѝ.

— Това е една от малкото къщи, пред които има плаж, вместо скали — похвали се той през смях. Вярно, нямаше назъбени камъни, но плажът беше широк по-малко от метър. — Виждаш ли онази светлина? Това е фарът и ако тръгнем по бреговата линия, ще стигнем до центъра на града.

Той се обърна назад и ме погледна с усмивка, хващайки ръката ми.

— Е, харесва ли ти? — Махна към къщата си и аз обърнах очи към нея.

Макар никой да не живееше в нея, изглеждаше някак жива и не можех да отрека красотата на архитектурата ѝ. В следващия момент усетих, че нещо се стича по ръката ми.

Като сведох поглед, видях, че Акинли е наклонил свещта, заливайки пръстите ми с разтопен восък.

— Хмм — провлачи той, сякаш отчиташе нещо съвсем очаквано. Срещна погледа ми. — Мисля, че това би изгорило повечето хора.

Преглътнах с усилие. Не бях реагирала на болката по никакъв начин.

— Чуй какво, Калѐн. Не съм сляп. Не знам какво да си мисля за момиче, което няма фамилно име, не може или не желае да споделя определени подробности от живота си, не говори и не може нито да се пореже, нито да се изгори, но според мен вариантите са два: или *носиш* неприятности, или *имаш* неприятности. И ми се струва, че е второто.

Прехапах долната си устна, за да не заплача. Ако Океана спреше крясъците Си за момент, щях поне да помисля. Исках да му кажа, че греши. Че *нося* неприятности. Огромни неприятности за него. Но какво можех да направя?

Той обхвана лицето ми с ръце.

— Не съм богаташ, Калѐн, но тази къща е моя собственост. Благодарение на Бен и Джули спестявам пари, за да започна живота си отначало, но докато океанът не те изхвърли на брега, не бях сигурен дали изобщо има смисъл. Ако решиш да останеш тук, няма да позволя

да пострадаш. Ако искаш да се измъкнеш от нещо, няма да питам какво е, всички ще се погрижим за теб.

Сърцето ми мигновено стана негово. Не знаеше каква тайна крия, но въпреки това искаше да остана. Не знаеше на каква опасност съм изложена, но беше готов да се бори за мен.

А коя бях аз? Никоя. Обикновено момиче.

Като се гледах през неговите очи обаче... Чувствах се много повече.

Е, какво можех да направя? Как да остана при него?

През последното денонощие бях допуснала някои грешки, но заради Акинли можех да се представя и по-добре. Не беше нужно Океана и сестрите ми да научават за него. Ейслинг ми показа, че е възможно. А ако той наистина ме искаше до себе си, щеше да разбере необходимостта да изчезвам за няколко часа веднъж годишно, дори по-малко, ако имах късмет.

Ако го беше грижа за мен, както твърдеше, както и аз вярвах, щеше да се съгласи да отпътува нанякъде с мен, преди семейството и приятелите му да започнат да задават въпроси за странностите ми. Но дълбоко в душата ми за пръв път се зараждаше вярата, че е възможно.

Така наистина щеше да ми се удаде възможност да живея заради някого. Защото независимо от мълчанието и смъртта, и неизбежността, обкръжаващи живота ми, той щеше да компенсира всичко.

Нямаше да е свършено като във вълшебна приказка, но поне беше постижимо.

Кимнах с глава. Разбира се. Разбира се, че щях да остана.

— Да?

Кимнах отново. Да.

Както държеше лицето ми между дланите си, Акинли се наведе и ме целуна. Устните ни се докоснаха съвсем за кратко, но и това беше достатъчно да запрати огнени искри по вените ми.

— Върна ме от мъртвите — прошепна той.

И навярно видя замечтания поглед в очите ми, защото почти мигновено сведе устни до моите отново.

Цяла вечност бях чакала това. И щях да чакам още толкова, ако се наложеше. Беше ми писано да целуна това момче, да бъда в обятията му.

Всичките ми старателно изградени задръжки рухнаха и го придърпах към себе си. А исках да го почувствам дори по-близо от това.

Двамата бяхме звезди. Музика. Самото време.

Когато се откъснахме един от друг, ме обзе приятна замаяност. Усецах се променена, сякаш кожата ми прилепваше другояче по костите ми. Солената вода във вените ми сияеше и се чувствах по-жива от всякога.

— Еха — въздъгнах.

Веднага осъзнах грешката си. Акинли сведе очи и разтръска главата си, сякаш се опитваше да я прочисти.

— Акинли! — извиках безразсъдно, мъчейки се да го изтръгна от унеса.

Той загуби равновесие и залитна към мен, после се изправи и закрачи към Океана.

Спуснах се след него и го обвих с ръце, за да го спра.

— НЕ! — изкрещях, но той дори не ме погледна, а продължи устремено към Нея.

Нагази равнодушно в Океана, а аз го последвах, отчаяно се опитвах да го издърпам обратно на сушата. Слава богу, че по дъното нямаше камъни, иначе щяха да разкъсат стъпалата му.

Вълните ѝ обляха глезените ми, после и коленете ми. Дърпах го с всички сили и се мразех, задето толкова време си бях въобразявала, че имам свръхчовешки способности. Потънах до кръста в студената вода, до раменете. Дали ниската ѝ температура можеше да му навреди? Моята кожа вече не я усещаше. Дърпах и дърпах, защото му оставаше само дъхът.

Тогава, без да се поколебае за миг, той се гмурна в Нея. А аз го последвах и под водата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Гласът ѝ ехтеше в ушите ми.

Не Ми отговори! Сестрите ти се поболяха от тревога! Какво правеше, за бога?

Без да ѝ обърна внимание, обгърнах с ръце гърдите на Акинли. Очите му бяха отворени, мигаха, но бяха помътнели.

Пусни го.

Дръпнах го.

Не.

Трябва да го изведа на въздух — отвърнах ѝ наум.

Той чу гласа ти. Мой е.

Не успях да го издърпам нагоре. Сякаш невидимо въже го закотвяше към пясъчното океанско дъно.

Умолявам Те. Пощади го.

Смъртта му ще позволи на други да живеят.

Ще Ти доведе хиляди други в замяна — зарекох се. — Моля Те. Нека живее. Моля Те.

Усещах непоклатимата ѝ хватка над него. Очите му се бяха затворили и времето ми изтичаше. *Неговото* време изтичаше.

Като се имаше предвид поведението ми при последното ни корабокрушение и риска, на който бях изложила тайната ни, знаех, че вече съм преминала границите ѝ. Никога преди не ѝ се бях опълчвала, нито веднъж за цели осемдесет и една години. А сега исках твърде много от Нея. Не се съмнявах, че както и да приключи това изпитание, ще бъда наказана. Но не ме беше грижа. За пръв път трябваше да спася някого. Умолявах Я без думи, разкривайки ѝ отчаяните си мисли.

Океана замлъкна, но внезапно невидимото въже сякаш изчезна. Задърпах Акинли с всички сили. Не чух да си поема въздух, когато достигнахме повърхността, и се притесних, че съм закъсняла. Дишаше ли изобщо?

Тя не ми помагаше да плувам, както обикновено правеше, и едва задържах главата му над водата, мъчейки се да достигна брега. Бях се

заблуждавала, че тялото ми е неуязвимо, могъщо. Но докато го извлека на плажа, капнах от умора.

Стоварих тялото му на земята по-грубо, отколкото бях възнамерявала, и изпищях тихо, когато главата му отскочи от сбития пясък. Ако не беше мъртъв, със сигурност беше в безсъзнание, защото не реагира по никакъв начин.

Моля те — призовах го наум. — Моля те, живей.

Долепих ухо до гърдите му и чух най-красивия звук на света: сърцето на Акинли. Отдръпнах се и видях, че диша, макар единственото му движение да беше лекото повдигане и отпускане на гърдите му.

Сърцето ми се раздираше — чувствах истинска болка в гръдния си кош. Беше загубил толкова много, още страдаше по родителите си. Не исках да го изоставям сам и в несвяст под сянката на дома, който току-що ми беше предложил. Но трябваше да се връщам.

Целунах мократа му буза, докато по моите се стичаха горещи сълзи.

— Съжалявам — проплаках, докосвайки за последно лицето му. — В момента само толкова мога да направя за теб. Моля те, живей. Обичам те.

Впрегнах всяка частица сила, останала в тялото ми, за да се откъсна от Акинли и да се гмурна във вълните.

Водите ѝ сграбчиха ръката ми като в менгеме и ме отведоха навътре, преди да съм размислила. Гледах лодките в пристанището на Порт Клайд, докато не се превърнаха в почернели звезди на хоризонта.

* * *

Очаквах смъртно наказание. Водеше ме така устремено нанякъде, че се подготвих за края. Вътрешно се радвах, че сестрите ми няма да присъстват. Не исках Миака да погребее и мен като Ифама.

Океана ме отведе толкова надълбоко, че чувството за предстояща смърт обзе всяка частица от тялото ми. За да прогоня надигащата се в душата ми паника, приковах мислите си към Акинли, който рано или късно щеше да се свести, напълно невредим. Спомних си всички

хубави моменти от деня ни, решена добрината му да е последният спомен в главата ми, преди да потъна завинаги.

Ето защо не вземам съпруги. Вече няма как да Ми служиш вярно. Усещаш ли болката? Невинното ти увлечение е причината за нея.

Чувствах гнева ѝ навсякъде около себе си.

Ще ме убиеш ли бързо? — примолих ѝ се и заплаках. — Страх ме е.

Няма да те погубя. Не и днес.

Тя ме пусна на катраненочерното Си дъно. Знаех, че съм попаднала в безнадежден капан. Теченията ѝ нямаше да ми позволят да изплувам на повърхността и щях да блуждая в дълбините ѝ завинаги.

Два пъти беше на косъм да разкриеш себе си и сестрите си!

Яростта в гласа ѝ ме накара да изтръпна.

Заради теб булката, която така отчаяно искаше да защитиш, страда много по-дълго от необходимото. Спря да пееш, което само по себе си е достатъчна причина да ти отнема живота.

Знам — отвърнах с ужас. — Знам.

А като прерових спомените ти с това момче, крилатите ти мечти, видях колко рискове си поела само за един ден. Хиляди пъти даде повод на онези хора да се чудят коя си. Толкова пъти беше на ръба да проговориш. Можеше да ги убиеш всичките.

Заридах неудържимо при мисълта за Бен на дъното на ваната им и Джули с глава в кухненската мивка.

А още по-лошото е, че взе онова, което Ми принадлежи. Той трябваше да умре тази вечер.

Каза, че няма да ме убиеш. Вярно ли е? — Превих се от тъга, неспособна да подредя мислите си. — Наруших правилата Ти. Знам какво е наказанието за това. И нека Те уверя, че и сто пъти да ми се наложеше да изтръгна Акинли от ръцете Ти, щях да го направя. Разбирам страданието Ти, но не мога вечно да го облекчавам!

Ръцете ми трепереха. Сълзите ми се смесваха със солената ѝ вода и изчезваха нанякъде.

Боя се, че през следващите деветнайсет години много пъти ще Те разочаровам. Не искам повече да излагам на опасност нито Теб, нито сестрите си и не знам как да понеса болката от раздялата...

Покрих устата си, неутешима заради новата действителност. Защото в сърцето ми нямаше нито капка съмнение, че ще ме държи далеч от Акинли, докато някой от двамата ни умре.

Знам какви са последиците от постъпката ми. Убий ме, ако искаш.

Последва дълга тишина и усетих как гневът ѝ стихва, почувствах странната ѝ привързаност, по-силна от тази към сестрите ми.

Мислиш, че обичам да сея смърт?

Вдигнах глава.

Какво?

Не извличам удоволствие от наказанията и отнемането на животи. Правя каквото трябва, за да оцелея. Бих скърбила по теб. След толкова време вече трябва да знаеш колко си Ми скъпа.

Преглътнах.

Защо точно аз? Защо ме обичаш повече от останалите?

Тя ме вдигна толкова нежно от пясъка, сякаш прегръщаше бебе. А като се имаше предвид Нейната всевечност и моята мимолетност, наистина бях новородено в очите ѝ.

През многото Ми години и с всички сирени, които съм носила в ръцете Си, нито една не Ме е опознавала като теб. Винаги сме били откъснати.

Но ти Ме прие с добро, опита се да Ме разбереш. Идваш дори когато не те викам. Чувствам те като Своя дъщеря. Убия ли те, сякаш убивам Себе Си.

Отново заплаках.

Толкова съжалявам. Не исках да Те нараня.

Знам. Затова и ще останеш. Но и двете знаем, че не може да ти се размине без наказание. Миака и Елизабет си играят с огъня и ако си въобразяват, че могат да живеят както си поискат без последствия, страх Ме е дори да си помисля какво може да стане.

Потреперих. В думите ѝ имаше твърде много истина.

Разбирам. И какво следва?

Тя се умълча, размишлявайки.

Още петдесет години.

Какво?

Добавям петдесет години към присъдата ти.

Не! — примолех ѝ се. — Не, не можеш.

Не съм способна да те убия. Току-що ти обясних колко си Ми скъпа. Толкова ли ще е ужасно да прекараме повече време заедно?

Моля Те, недей! Не ме принуждавай да живея още седемдесет години без него.

Послушай предупреждението Ми — рече тя огорчено. — Прогони го от мислите си. Не искам да ти отнемам живота, затова не Ми давай причина да отнема неговия...

Тя остави последните си думи да попият в съзнанието ми, а аз усетих как тялото ми се парализира. Животът на Акинли зависеше от моето подчинение.

Прекарваше толкова много време във водата.

Не! Не можеш! Не!

Водите ѝ ме изтласкаха нагоре и Я чух да зове сестрите ми.

Моля Те, не го прави!

С времето ще го приемеш — увери ме Тя. — Заслужаваш и по-сурово наказание.

Не мога. — Чувствах се толкова слаба. — Не мога.

Пак ще говорим. Когато си готова.

Моля Те.

Водите ѝ ме изхвърлиха на тесен бряг, покрит с камъчета и отломки. Като вдигнах ръце и видях черната тиня по дланите си, се почувствах захвърлена на сметище. Такова отношение ли заслужавах вече? Откровено казано, наистина се чувствах като боклук.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Огледах се наоколо, опитвайки се да разпозная мястото. Дори в черната нощ виждах странно сияние в небето. Чух буботенето на коли и осъзнах, че се намирам под мост.

Тропотът на бягащи крака ме накара да се обърна и видях три познати силуета. Сестрите ми тичаха към мен. Зад тях Ню Йорк бълваше светлина.

Те претърсиха брега, за да се уверят, че сме сами. Падма коленичи до мен първа.

— Добре ли си?

Поклатих глава.

— Тревожехме се за теб. — Елизабет също падна на колене пред мен. — Спря да пееш, а после просто изчезна. Къде се губиш толкова време?

Отново поклатих глава с обляно в сълзи лице.

— Какво е станало? — загрижи се Миака.

— На безопасно място ли сме? — попитах сред воплите си.

— Да — увери ме тя. — Под Манхатънския мост. Толкова късно наоколо няма хора, а и шумът на колите заглушава гласовете ни, така че няма опасност.

— Къде беше? — Елизабет се изправи намръщена и сложи ръце на хълбоците си. — Океана ни каза, че те е викала, но ти не си й отговорила.

Миака сложи утешително ръка върху рамото ми.

— Знаем, че случката с последния кораб те разстрои. Но нямаше причина да бягаш.

Потреперих и ми призля при мисълта за лицето на булката — на Карън — и за всичко, от което се бях опитала да избягам през времето с Акинли. Нищо не се беше променило.

Поех няколко дълбоки глътки въздух.

— Завържете ми устата — примолех им се.

— Какво? — учуди се Падма.

— Моля ви!

Елизабет свали ризата си и я уви около лицето ми. Притиснах я плътно към устата си и нададох най-гръмкия вик, на който беше способно малкото ми тяло. Гърлената му свирепост нямаше нищо общо с медените гласове на сирените и бе така откровена, по-близка до истинската ми същност. Не знаех как другояче да освободя болката.

— Калѐн? — подхвана умолително Миака.

Аз отлепих бавно ризата от устата си.

— Наложил ми още петдесет години. Петдесет години над досегашната ми присъда.

Елизабет изруга, а Падма ахна смаяно.

Миака ме прегърна.

— Много съжалявам. Но поне те е оставила жива.

— Това хубаво ли е?

Миака тръгна.

— Хайде. Да влезем вътре.

Под прикритието на нощта се настанихме в червеникавокафява къща в Бруклин. Докато останалите разопаковаха багажа си и подреждаха новите ни мебели, аз ридаех в един празен ъгъл. Цели два дни се давих в сълзи. А когато се почувствах така, сякаш всичката вода е изтекла от тялото ми, заспах.

* * *

Ентузиазмът на Падма превърна сестрите ми в туристки. Посетиха Статуята на свободата и всички бродуейски представления, за които успяха да си набавят билети. Издирваха най-добрите ресторанти и нощни клубове в града и постепенно превръщаха Падма в купонджийка като тях. Аз самата не знаех дали съм готова да наблюдавам още толкова много години безкрайния цикъл от коктейли, танци и лов на момчета. Имах чувството, че независимо от наказанието ми бяха забравили за мен и отношението ми към начина им на живот. Бяхме заедно както винаги, но никога не се бях чувствала толкова отритната.

В една от многото им вечери из града реших да преровя куфара си.

Погледнах всичките си албуми с изрезки. Нямах намерение да продължавам с тях. Това, че знаех името на Карън, беше достатъчно кошмарно — не исках да научавам и тези на родителите и шаферката ѝ. Колкото и сведения да натрупах за тях, нямаше да поправа стореното.

Вдигнах куфара и го затъркалях към вратата. Бяхме близо до моста и водата, но не ми беше лесно да го закарам до брега.

Стъпих с боси крака върху камъните и хвърлих всички албуми един по един във водата.

Сбогом, Анабет Левънс, на теб и на четирилистните ти детелини.

Сбогом, Марвин Хелмонт, трикратен рекордьор в бейзболната лига.

Сбогом на хилядите животи, които не можех да върна и които не можеха да ме върнат към нормалността.

Хвърлих и четката си за коса, малкото рокли, които имах, и всичките си записки за сирените. Каква полза имах от тях?

Последното нещо, на което попаднах, беше фибата за коса, единствената ми връзка с майка ми. Завъртях я в ръката си, докато не изцапа кожата ми с ръжда. После я метнах във водата.

Вече нямаше нищо свое и нищо не можеше да ме спаси.

* * *

През следващите седмици момичетата не забелязаха, че куфара ми го няма, което говореше доста, като се има предвид колко малко беше жилището ни. В моите очи това беше доказателство, че ставам невидима за тях, просто камък, който ги тегли надолу.

Ню Йорк се оказваше нова магия за Елизабет и Миака. Градът, който никога не спеше, беше идеален за момичетата, които също не спяха. И макар Падма да ги следваше, присъединявайки се към неутолимия им стремеж да видят всичко, усещах, че лека-полека се уморява от приключенията им, докато една нощ не ѝ дойде в повече.

— Не може да си останеш у дома — настоя Елизабет. — Разправят, че това място било най-модерният клуб в целия град.

Падма завъртя очи закачливо.

— Същото разправяха и за снощния.

Елизабет сви рамене.

— Всичко може да се промени за ден. Хайде де, не бива да пропускаш точно този!

— Остави я на мира — обади се Миака. — Падма е сирена отскоро и съм сигурна, че предишният ѝ живот не е бил толкова динамичен.

Падма разтвори длан към Миака.

— Благодаря ти. Права си, не беше. Така че една нощ у дома ще ми се отрази добре. Пък и Кален има нужда от компания.

Чувах разговора им, но се заслушах истински чак когато чух името си. Надникнах от мястото си в края на дивана и видях, че и трите ме гледаха. Колко мило от тяхна страна да си спомнят, че съществувам.

— Хм?

— Нямах нищо против да остана с теб тази вечер, нали? — попита умолително Падма.

Успях да ѝ се усмихна, защото ми беше жал за нея. Тя просто следваше примера на другите ми две сестри — в начина на живот и отношението към мен. До момента животът ѝ на сирена не беше такъв, какъвто ми се искаше да бъде.

— Никак даже.

Елизабет въздъхна.

— Добре. Твоя работа.

Двете с Миака излязоха след по-малко от двацет минути, а Падма, облечена с клин и възголяма тениска, се беше настанила в другия край на дивана. Беше се отказала от предишния си стил на обличане толкова бързо, че ме накара да се чувствам мудна, закостеняла.

— Благодаря — пророни тя. — Забавно е да излизам и да виждам нови неща, но май ми идва в повече.

— Разбирам те. Опитах да усвоя начина им на живот, да излизам с тях по нощни заведения. Е, само веднъж — вдигнах показалец. — После се отказах.

Падма се засмя.

— Не мога да си те представя да се вихриш на дансинга с рокля като техните.

Усмихнах се.

— Именно. Забавленията им не са за мен. Аз съм по-скоро... — За малко да издам, че обичам джитърбъга, но тази мисъл ме отведе шестстотин километра на север. — ... по-скоро домошар.

— На мен ми харесва. Има нещо съживяващо в това да си буден през нощта и сред толкова непознати. Може да те разсее и да не мислиш за много неща. — Изражението ѝ се промени. — Само дете ми се ще ефектът да траеше по-дълго.

Съсредоточих се и видях наново изминалите няколко седмици. Толкова бях ангажирана със собственото си страдание, че бях забравила за нейното.

— Още помниш всичко, нали?

Тя кимна.

— Преди няколко дни ходих при Океана и се опитах да Я убедя да вземе спомените ми.

— Май не става така.

— Да — потвърди тя, заигравайки се с ръба на тениската си. — Права си.

Тя впери нещастен поглед в пода.

Постъпвах егоистично. Тя също страдаше, а я чакаше още цял век служба. Нима нейната болка отстъпваше по нещо на моята? Източникът беше различен, но аз я бях забравила, вгълбена в собствените си неволи.

Седнах малко по-близо до нея.

— Виж какво, съжалявам. Знам, че напоследък съм много отнесена.

— Няма нищо — отвърна тя. — Аз плаках с часове след корабокрушението. Миака твърди, че ще свикна, но не мога да си го представя. Както и да е, разбирам колко ти е трудно да отнемаш живот. А и това, че Океана увеличи присъдата ти тъкмо когато приближаваше краят ѝ... Имаш нужда от време да се пребориш с тъгата си.

Очите ми преливаха от сълзи.

— Благодаря ти за разбирането. И все пак съжалявам, че напоследък не съм до теб като истинска сестра.

— Доколкото знам, си се държала като такава десетилетия наред. Не те виня. Просто ми се иска и аз да се справям добре като вас. Калън, ти си най-опитната. Не можеш ли да ме посъветваш как да забравя

миналото си? — примоли ми си тя и внезапно избухна в сълзи. — Не мога повече да нося това тегло. Моля те. Толкова ме боли.

Прегърнах я силно.

— Не знам какво да ти кажа. Освен че времето лекува всичко. Но дори ако поради някаква ужасна причина спомените ти не избледнеят през следващите сто години, в деня, в който спреш да бъдеш сирена, всичко ще свърши завинаги.

— Наистина ли?

— Да. Нали не мислиш, че ще си способна да живееш със знанието, че Океана се храни с хора? Че цял век си й помагала да го прави? Всичко си отива. Все едно имаме три живота. Един, който не знаем как да живеем, един, в който сме надарени с невъобразима сила, и един с истинска осъзнатост и способност да преследваме целите си.

Тя избърса сълзите си.

— Е, и това е някаква утеха. Но последният е толкова далеч.

Усмихнах ѝ се горчиво.

— Знам, но не се бой. Скоро спомените ти ще се разсеят. Обещавам. Няма причина да се задържат.

Помълчахме за малко, докато Падма осмисляше думите ми, но още усещах тъгата ѝ.

— Мразя го, Кален — промълви тя. — Отнасяше се с мен като с нищожество и опита да ме убие. А майка ми гледаше безучастно. Затова мразя и нея.

— Трябва да забравиш гнева си. Той не позволява на спомените ти да отшумят.

— Ами ако в сърцето ми не е останало място за любов? — попита плахо тя, отпусайки глава на рамото ми.

— Не ставай глупава. — Прегърнах я през раменете. — Винаги има място за любов. Макар и само малка пролука. И това е достатъчно.

* * *

Две седмици по-късно един бездомник нападнал Елизабет. Тя прошепнала в ухото му, за да се отърве от него, и той скочил в река Хъдсън. Тъй като след тази случка не биваше да се задържа в Ню Йорк, всички отново стегнахме багажа си.

Без мен. Вече не носех нищо със себе си.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изоставено имение на остров край бреговете на Италия.

Малка къщичка до риболовен район в Мексико.

Жилище под наем в Олимпик.

Различни имена за едно и също място.

Четири адреса за период от седем месеца беше много за нас, повече от много. Макар Елизабет да беше главната причина да се изнесем от Ню Йорк, усещах, че всички дружно бяха решили, че ми трябва място, където да говоря на глас, без да се страхувам, че може да ме чуят. Вероятно Падма ги подтикваше да се настаняваме все на спокойни, уединени места. Сестрите ми се надяваха промяната на средата да ме изтръгне от депресията. Но въпреки че оценявах жеста им, с нищо не можеха да ми помогнат.

При първа възможност щях да заживея някъде сама. Нямах значение къде. Омръзнало ми беше да се преструвам и да се чувствам като бреме за сестрите си. И бездруго ме измъчваха достатъчно черни мисли.

Последният ни дом представляваше голяма къща на брега на езеро, с тревист склон от едната страна, който плавно преминаваше в заоблени скали, водещи към Океана. Мястото беше откъснато от света и единственият достъп до него беше по стар черен път. Всичко и всички се намираха на поне половин час.

Сестрите ми се оказваха прави. Възможността да говоря свободно ми се отразяваше добре, макар да не можеше да излекува мъката ми по Акинли и наказанието ми. Океана опитваше да говори с мен, но аз не откликвах на зова ѝ, злорадствайки, задето не може да ме чуе, като съм на сушата. Вместо това часове наред наблюдавах как големите птици се устремяват към водата и грабват жертвите си, заслушана в песента на вятъра в клоните на близките дървета.

Но нищо не ми носеше наслада. Въсщност няхах нито една причина да се разсмея, откакто напуснах Акинли. До този момент.

Нещото, което ме накара да се захия в този иначе обикновен ден, беше странното чувство по крака ми.

Сърбеж.

Дразнещата топлина по прасеца ми направо ме хипнотизираше. Взирах се с изумление, но и благодарност в бледорозовото петно върху него — странно само по себе си, тъй като кожата ни беше неуязвима като останалата част от телата ни.

От всички екзотични храни, приказни кътчета и невероятни приключения само тази малка новост бе успяла да ми напомни, че дълбоко в себе си още нося човешкото.

— Калѐн?

Надникнах през рамо към Миака, която ми подаде чаша чай. Досега бях седяла на скалата, размишлявайки как сме отделени от Океана и в същото време сме обградени от водите ѝ. Бях Я виждала в толкова различни състояния: гладка като хартия, нетърпелива като дете, буйна като младежко парти. А сега вече я възприемах единствено като враг.

— Ще споделиш ли? — попита Миака, настанявайки се до мен.

— Ако можех да подредя мислите си, щях.

Миака се усмихна и отпи от своята чаша.

— Харесва ли ти тук?

— Хубаво е.

— Хубаво? Калѐн, правим всичко по силите си, за да ти помогнем.

Отправих поглед към безкрайния ден. И аз като Падма чаках времето да облекчи болката ми. До момента не се случваше.

— Не знам какво да ти кажа. Май е най-добре да се върнете в града и да ме оставите тук. В такъв период съм.

Миака кимна с глава към водата.

— Тя се притеснява за теб. Не може да не си усетила.

— Мисли, че се цупя като дете, че скоро ще се примиря. — Обгърнах чашата с длани, попивайки топлината ѝ. — Истината е, че не знам как да ѝ простя.

— По-добре да си тук, отколкото мъртва.

— Аз не го усещам така.

— Ти си смела, Калѐн, и много умна. Ще оцелееш седемдесет години.

— Не е само това... — Надигнах се, изтощена от тайни, и я погледнах право в очите. — Срецнах едно момче.

Миака ме изгледа объркано.

— Кога успя? От един ден сме тук.

— Не. — Избърсах лицето си, за да пропъдя сълзите, преди да са рукнали. — Срецнах го преди година. Учеше в колежа край дома ни в Маями. Запознахме се в библиотеката. Колкото и да мълчах, той говореше с мен, караше ме да се чувствам като обикновено момиче. В деня, когато спрях да пея, посетих родния му град. Беше му се наложило да напусне колежа заради смъртта на родителите си.

— О, не. — Тя сложи ръка на сърцето си. — Има ли други роднини?

— Живее при братовчед си и жена му. Поканиха ме в дома си за една нощ и дори ми загатнаха, че мога да остана за неопределено време, ако имам нужда. Приеха ме като бездомна котка.

— Щом са били толкова добронамерени, защо си тръгна рано-рано?

Сведох засрамен поглед.

— С Акинли прекарахме един цял ден заедно. В края му вече бях влюбена до уши. Той ми предложи да остана с него и аз реших, че е възможно. Ако бях подходила разумно, сигурно щях да съм с него години наред. Нямахше да имаме всичко, но поне щяхме да сме заедно.

— Но той ме целуна. И аз проговорих. Гласът ми го опияни и го прати във водата.

— Калѐн!

— Знам. Трябваше да умре, но аз се примолех на Океана да го пощади. Изведох го на брега, а Тя ме наказа с живот, вместо със смърт. И сега всичко зависи от моето поведение. Той е рибар и постоянно е във водата. Океана ми даде да разбере, че ако престъпя някой от законите ѝ заради него, ще го убие.

Миака поклати недоумяващо глава.

— Защо би ти причинила подобно нещо? Та Тя те *обича*.

— Може да ти прозвучи налудничаво, но ми се стори, че ревнува — споделих ѝ аз. — Сякаш цялата ми любов трябва да е за Нея.

— Не може да си спечели любовта ти със заплахи.

— Тя не е човешко същество — напомних ѝ. — Не съм сигурна, че разбира всичките ни взаимоотношения.

Май за пръв път виждах Миака ядосана. Тя сбърчи лицето си в гневна гримаса, готова да ми съчувства, независимо че бях допуснала такава глупава грешка.

— Няма да кажа на другите — обяви след малко. — Според мен новината би подразнила Елизабет, а Падма е толкова неопитна, че ѝ подражава във всяко отношение.

— Скоро ще си изгради характер.

Миака въздъхна.

— Дано. Но засега ми се струва, че е най-разумно да запазим историята ти в тайна.

Кимнах, докато мислите ми се рееха към другия край на страната.

— Беше много мил. Толкова се радвах, че съм открила истински добродушен човек.

Миака допря чело в моето със закачливо изражение на лицето.

— Не съм си помислила дори, че би рискувала всичко заради недостоен мъж.

Прегърнах я бързо, благодарна за разбирането ѝ. Но колкото и да оценявах подкрепата ѝ, ми се искаше Ейслинг да беше до мен. Тя знаеше какво е да обичаш някого, който ще остарее без теб.

Когато нямаш нужда от сън и храна, когато те чакат само празни години, душата ти започва да се бунтува. Често мислех за избора на Ейслинг и вече разбирах защо е наблюдавала семейството си от разстояние. Но двете с нея бяхме различни, имахме различни взаимоотношения с хората, които оставяхме.

Дни наред размишлявах върху живота на Ейслинг. Накрая проумях една непоклонима истина: не можех да се върна при Акинли.

На раздяла му бях пожелала да води дълъг, щастлив живот, и то от все сърце. Но да го гледам как ме забравя, как среща друго момиче, да виждам лицето му в техните деца... не можех да го понеса.

Знаех, че никога няма да го забравя. Но този кръст трябваше да нося в мълчание.

Мълчание. Вече уж бях свикнала с него.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Четките на Миака бяха пръснати по пода. От дни не беше спирала да рисува.

— Тази е много хубава — отбелязах с надеждата, че това наблюдение ще е достатъчно сестрите ми да не ме поглеждат с големи, тревожни очи, когато си мислят, че не ги виждам.

— Благодаря. Последните няколко бяха по-грубички, нали?

Кимнах.

— Аз пък харесвам по-агресивните ти картини — обяви Елизабет. — Мисля си, че хората биха се смели, ако знаеха, че нещо толкова заплашително е дело на шестнайсетгодишна.

— По-скоро осемдесет и четири годишна.

Двете се изкискаха, но аз не виждах нищо смешно в това.

— Може ли и аз да порисувам? — попита Падма.

Още виждах напрежението в очите ѝ, усещах, че не се е освободила от тревогите си, но всячески се бореше с тях. Беше по-силна от мен и ѝ се възхищавах за това.

— И аз! — възкликна Елизабет, грабвайки купчина листове.

— Защо не. — Миака нави косата си в кок, който забодее с един цветен молив. — Бъдете грандиозни, безстрашни. Сътворете нещо, от което хората да не могат да откъснат погледи.

— Не мисля, че ще мога да пресъздам себе си — размърда вежди Елизабет.

— Кой би могъл?

Усмихнах им се вяло. Спомних си как в Порт Клайд си бях въобразявала, че ще мога да живея заради Акинли. А сега се питах дали ще мога да продължа да живея заради сестрите си. Все пак само те ми оставаха на света. Но просто не можех да намеря сили за това.

Докато се взирах в линиите на паркета, Миака остави мълчаливо хартия и няколко черни молива пред мен. После отвърна на погледа ми и сви рамене.

— И аз страдам. Не точно като теб, знам. Но рисуването ми помага. Може пък... може пък...

Сложих ръка върху нейната.

— Благодаря ти.

Тя се върна при платното си, решена да довърши започнатата поредица. Аз самата вече не се тревожех дали ще имам покрив над главата си, или нови дрехи, но същото не важеше за Елизабет и Миака. Знаех, че двете се чувстват отговорни за Падма, а сега и за мен. За момента се водех по техните решения, като едновременно исках да остана сама, но и се надявах да не ме изритат от кръга си заради постоянната ми унилоост.

Останех ли сама, вероятно щях да се опитам да се върна в Мейн. Още не бях достатъчно силна, за да спазвам безопасно разстояние. И се страхувах. Допуснех ли грешка, щях да подпиша смъртната присъда на Акинли. Една част от сърцето ми се безпокоеше, че Океана и бездруго може да му посегне, за да ме предпази или поради друга удобна за Нея причина.

Придърпах си един лист и задрасках по него. Нищо конкретно. Просто кръгчета и зигзаги. Докато една от кривите не образува профила на Акинли, а кръгчетата не придобиха формата на очите му.

Не бях художничка, но бях запаметила всички черти на Акинли и образът му се изля върху хартията, без да ме пита. Наистина се удивих на какво бяха способни ръцете ми. Помнеха какво е чувството да докосват косата му, боцкането на едnodневната му брада, топлата извивка на челюстта му и пресъздаваха всичко това с красиви тъмни щрихи.

Колко ми липсваше лицето му. Какво не бих дала да го видя как грейва от изненада или ми намига съзаклятнически. Толкова бързо се беше превърнало в символ на утехата за мен.

Не исках да плача пред останалите, тревогата им и бездруго ме задушаваше. Вместо това смачках листовите и ги хвърлих в кошчето за боклук.

Опитах да сторя същото и със спомените си, но неуспешно. Как щях да преодолея всичко това?

Излязох през задната врата, тръгнах надолу по склона и се озовах на мястото, което избягвах от месеци.

Добре дошла — пророни плахо Океана, но с осезаема радост.

Нагазих в Нея и се отпуснах по гръб във водите ѝ.

Не става така — пророних, позволявайки на тялото си да потъне към дълбините ѝ.

Кое?

Като ме разделиш с момчето, което обичам, няма да обикна Теб повече. Само вгорчаваш живота ми. Не искам да съществувам така, като половин човек.

Не си половин човек — настоя Тя. — Повече от човек си. Обсипах те с всичките Си дарове. По-силна си от всяка друга сирена. Ценя те повече от всяка друга. Какво друго искаш?

Да се влюбя — признах ѝ. — Да се омъжа.

Кое то си свободна да направиш, след като службата ти за Мен приключи.

Но дотогава Акинли ще е мъртъв! Или близо до смъртта! Каквото и да мислиш за хората, не е приемливо да се омъжа за труп!

Защо реши, че имам ниско мнение за хората? — попита с раздражение Тя. — Живея, за да им служа. Цялата Ми същност им принадлежи. Ти си мислиш, че си прокълната? Ами аз?

Тя зачака отговор, какъвто не можех да ѝ дам.

Толкова много ли искам, като се стремя да задържа още малко единственото си безценно нещо?

Продължавах да мълча. Замислих се за живота си: както за малкото години на човешкото си съществуване, така и за десетилетията като нещо много по-страшно. Не намирах нищо различно у себе си, нищо не променях с живота или смъртта си. Тя самата нямаше правото да умре.

Замислих се за тъгата си, предизвикана от собственото ми безразсъдство и удължена от упорството ми. Тя нямаше право да унива, да загърби онези, които разчитат на Нея.

Като претеглих всичко, разбрах колко съм незначителна. Не и за Нея обаче.

Смяташ удължаването на присъдата си за наказание, но през това време можеш да се развиваш, да се учиш. Защо толкова искаш да Ме напуснеш?

Нямах това предвид. Защо не ме разбираше?

А какво тогава?

Стиснах ядосано зъби.

Можеш ли да разбереш колко ми е трудно да Те обичам, при положение че заплашваш живота на любим мой човек? Знаеш колко е слаба волята ми. Как да съм сигурна, че няма да го убиеш следващия път, в който кривна от пътя Ти?

Толкова добре Ми служи досега, Калён. Не си допуснала нито една грешка, преди да го срещнеш. Колкото повече говориш за него, толкова повече се убеждавам, че смъртта му би ти помогнала.

Не! — Усещах как кожата ми излъчва гняв и страх. — Не разбираш ли? Това ме кара да Те мразя!

Тогава как да намерим равновесието? Как да живеем заедно след такава грешка от твоя страна?

Затворих очи, засегната от избора й на думи. Акинли не беше грешка.

Въздържай мислите си.

Искаш предаността ми? Вечната ми любов?

Да. Ти имаш Моята.

Тогава не ме заплашвай със смъртта му. Обещай ми живота му. Как така?

Прехвърлих в главата си всичко, което знаех за Нея.

Можеш да разпознаваш човешките души, ако Ти се наложи, нали?

Разбира се.

Тогава ми обещавай, че ако го видиш да се дави, ще го изхвърлиш на брега. Обещавай ми, че ако някое въже го издърпа във водата, ще го разплетеш. Обещавай ми, че гласът ми няма да го отведе в гроба. Изпълниш ли всичко това, пощадиш ли го, повече никога няма да чуеш името му от мен. Закълни се, че ще го браниш, и ще Ти се отдам цялата.

Тя обмисли предложението ми.

Ще бъдеш ли по-внимателна със сестрите си? Тревожат се за теб.

Давам Ти думата си. Миака, Елизабет и Падма ще ме виждат само в добро настроение.

Усещах как вълните й се движат като зъбни колела, обмислят искането ми, търсят уловки.

Обещавам.

Тогава и Аз обещавам — закле се тя. — Няма да посегна на живота на Акинли. И ще направя всичко по силите Си да го защитавам.

Тялото ми се отпусна и страхът най-сетне се разсея.

Благодаря Ти.

Ще те чакам, когато си готова да Ме обикнеш. А сега върви при сестрите си. И те имат нужда от теб.

Излязох от водата и се върнах подгизнала в къщата. Миака и Елизабет се бяха облегли на масата и както обикновено съзаклятничеха, а Падма ги гледаше, отпуснала брадичка в ръцете си.

— Ехо! — обади се ведро Миака. — Мислехме си да намерим нов град, на по-топло място. Предложения?

— Не е нужно да си тръгваме. Казах ви, тук ми харесва. Ако продължаваме с такова темпо, скоро ще изчерпаме всичките си варианти.

— Няма значение — отвърна Елизабет. — Ти къде отиде, когато ни напусна онзи ден? Хубаво ли беше мястото?

Имах чувството, че гвоздей прободете сърцето ми. Не беше хубаво. Беше съвършено.

— Порт Клайд. Едно малко градче в Мейн. Няма как да останем незабелязани там.

— О.

Елизабет сви устни умислено.

Локвата под краката ми разцъфваше постепенно.

— Знаем какво се опитвате да направите.

Миака застина.

— Какво искаш да кажеш?

— Развеждате ме от място на място с надеждата да ми помогнете. Оценявам го, но така няма да постигнете нищо.

Елизабет стана.

— Просто не знаем какво друго да направим. Грижиш се за нас от толкова дълго и искаме да ти върнем добрината.

Големи думи, като се имаше предвид, че обикновено преследваше единствено собственото си щастие. Спомних си с въздишка какво бях обещала на Океана, отидох при сестрите си и ги прегърнах.

— Това е период — казах им. — Всеки период има своя край.

Залепих усмивка на лицето си. Бях се заклела, а винаги удържах на думата си. Това бе талантът ми в този живот и трябваше да си го върна.

— Този период приключва днес. Просто ми трябваше време да се примиря със случилото се. Вече съм по-добре.

Лъжата ми коства толкова много енергия. Но нищо: тялото ми поне беше неуязвимо.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Здравсти, кралице на бала — подхвана той с широка усмивка.
Ухилих му се неволно.

— Не мислиш ли, че тази шега поостаря?

— Е, вече си вързана с нея.

Търкулнах се в прегръдката му. Лежахме на одеяло върху тревата между къщата му и брега. Слънцето грееше ослепително и приглушеният прибор ми действаше успокояващо.

Акинли ухаеше на памук, трева и нещо сухо... книги може би. Прекрасен, неповторим аромат, който ме опияняваше.

— И така. Какво искаш да учиш? — Той вдигна една брошура пред очите ми. — Английски? Комуникации? Помниш ли, че при първата ни среща разглеждаше рецепти за торти?

— Ммм, торта — пророних замечтано.

Акинли се изкиска.

— Може да учиш кулинарно изкуство. Как ти звучи?

— Ще изяждам всички домашни работи. Какво ще оценява преподавателят?

Той ме шляпна с брошурата.

— Ами какво тогава? Като замина за университета, ти идваш с мен. Каква дисциплина искаш да запишеш?

— История може би — признах му.

— Каза го, сякаш те е срам.

— Просто не звучи толкова вълнуващо, колкото да уча за химик или адвокат. Сигурно цял живот ще трябва да работя в някой музей.

Акинли сви рамене.

— Кого го е грижа? Важното е ти да си щастлива.

Мога да ти покажа толкова история!

И двамата подскочихме.

— А!

— Чу ли го? — попитах аз.

Не трябваше да е чул нищо. Нито пък аз.

Мога да те отведа на разходка през вековете. Остани с мен.

— Но аз вече бях с Теб! — извиках.

Не можех да забравя. Обещанията й бяха фалшиви.

— Кой е това? С кого говориш?

Остани. Мога да ти дам всичко.

Беше станала силна, много по-силна, и си представих как прави цунамита и сваля самолети само за да се сдобие с енергията, необходима за този момент. Вятърът ме тласна към Океана, а Акинли прикова на място.

Виж! Той е в безопасност. Както ти обещах. Ела си у дома.

— Не! Не, прослужих времето си с Теб.

— Кален! — Акинли протягаше ръце към мен с болезнено изражение.

Подскочих в леглото. Сънят ми се беше сторил добра идея, начин да убия часовете, без да разочаровам сестрите си или да ги заблуждавам. Странното беше, че напоследък имаше дни, в които наистина чувствах нужда да си почина. Но не биваше да заспивам. Не можех да се отърся от съня, в който Акинли чува Океана, разбира зова й. Направо изтръпвах при мисълта.

Когато сърцето ми се успокои, тръгнах да издирвам момичетата. Тъкмо се съмваше и слънцето изливаше ослепителните си лъчи през прозорците. Медната коса на Елизабет изглеждаше позлатена на утринната светлина.

— Здравсти — казах, като я доближих.

Тя беше опънала голямо платно на пода и беше заменила четките за рисуване с метли. Падма я наблюдаваше безмълвно. Най-малката ми сестра говореше все по-малко с всеки изминал ден, но като че ли с Елизабет се чувстваше добре.

Елизабет влачеше метлата по платното, оставяйки широка синя ивица след нея.

— Е, и това е вариант.

Тя се засмя.

— Не съм талантилива като Миака. Не ме бива по фините работи. Тази техника обаче ми пасва идеално.

Огледах натрапчивите щрихи, несъгласуваните цветове. Произведението й изглеждаше почти като случайност, но се усещаше духът зад него.

— Напълно си права. Къде е Миака?

— О, излезе — опита да се измъкне от въпроса Елизабет.

— Къде?

— Прочела за някаква гора в Исландия с невиждани цветя. Ако смачкаш цветовете им и ги смесиш с олио, трябвало да се получи страхотна боя. По-красива от всичко, което се продава в магазините.

— Аха. И колко време ще ѝ отнеме?

— Няколко дни, предполагам. Океана я отведе до Исландия, но сама ще трябва да намери цветята.

Плъзнах поглед по готовите картини на Миака, разпръснати из всекидневната ни. Вече имаше над десет, достатъчно да направи изложба и да започне да ги продава.

— Ще ми се да ни беше взела със себе си. Точно в момента имам нужда от занимавка.

— Тогава нарисувай нещо — предложи Елизабет, топвайки метлата си във ваничка с жълта боя.

— Не ми идва достатъчно добра идея.

— Не ставай глупава. Намери правилния милионер и ще купи зелено петно върху черно платно за толкова пари, колкото ние даваме за тримесечен наем.

Тя се ухили и продължи да рисува.

Отново седнах с моливите и опитах, наистина опитах. Но в крайна сметка се получаваха само вълните в косата на Акинли, докато караше със свален прозорец, или неподвижните му ръце, когато извадих тялото му от водата. Избягвах лицето му, но то се връщаше в съзнанието ми в стотици различни образи. Бяха просто груби скици, но все пак ги оставих в една купчинка на Миака. Нека тя реши какво да прави с тях.

Четири дни по-късно, когато Миака най-сетне се прибра от пътешествието си, мокра от глава до пети, ме зарадва, като каза, че вижда потенциал в непохватните ми драсканици.

— Има нещо много откровено в тях, Кален. Ако имах пари, щях да ги купя още сега.

Плеснах я по ръката.

— Престани. И аз ги харесвам, но не са чак толкова добри. Нямаат нищо общо с твоите.

— Е, въпреки това ще ги включа в изложбата си.

— Заедно с новите ти творби? С боята от онези цветя?

Тя присви очи.

— Хм?

— Цветята от Исландия. Няма ли да правиш боя с тях?

Тя се засмя и махна небрежно с ръка.

— Ох, не можах да ги намеря. Чувствах се като пълна глупачка, скитайки из горите толкова време. Май ще трябва да ги проуча по-добре.

— Следващия път мога да дойда с теб, ако искаш.

Миака докосна ръката ми.

— Много мило. Радвам се да видя поне малко от някогашната Калён.

Свих рамене.

— Не се отказвайте от мен. Старая се.

— Никога — смигна ми Миака.

Отидох в кухнята с надеждата, че малко храна би повдигнала духа на всички. А може би щеше и да запълни дупката в стомаха ми, която чувствах като злокобен глад.

Като се обърнах да отворя хладилника, забелязах, че Миака кимва скришом на Елизабет, която пое дълбоко дъх, за да прикрие усмивката си.

После Елизабет отиде да измие метлите си, а Миака тръгна да си търси сухи дрехи и нищо друго не се случи.

* * *

Няколко седмици по-късно Елизабет излезе на петдневно пазаруване. Падма я умоляваше със сълзи да не тръгва, но неуспешно. Елизабет заяви, че е необходимо. Беше ходила на такива пътешествия и преди, купувайки толкова много дрехи, че ги пращаше по куриер вкъщи, вместо да ги носи. Този път се върна само с две торби. Две!

— Какво да ви кажа? Всичко е ужасно този сезон — оправда се тя и захвърли находките си в ъгъла, сякаш дори те не й харесваха.

След това Миака прекара една седмица в Япония, за да опознае корените си в името на изкуството. През цялото време, докато я нямаше, Елизабет не правеше нищо друго, освен да кръстосва от стая в

стая, без да се успокои и за миг, сякаш не можеше да понесе липсата ѝ. Аз лично не можех да разбера причината за заминаването ѝ. Досега не бе искала да се прибира в Япония, каквито и обстоятелства да изникнеха. А като се върна, изкуството ѝ не ми се видя променено.

Дори не си направих труда да запомня следващото оправдание на Елизабет да замине, макар че изобщо не можех да я разбера. Щом с толкова нетърпение бе чакала Миака да се върне и знаеше колко се разстройва Падма в нейно отсъствие, защо го правеше?

Като се прибра, скочих срещу всички им, решена да сложа край на този абсурд.

— Защо постоянно изчезвате някъде? — попитах с ръце на хълбоците.

Миака скръсти отбранително ръце.

— Не знам за какво говориш.

— Смятам, че съм много по-добре, че вече по-лесно се живее с мен. Тогава защо се редувате коя ще хукне нанякъде и оставяте Падма като моя бавачка?

— Никой не ти е бавачка — отрече Елизабет, настанявайки се на дивана. — Просто ни се струва, че ще е хубаво да прекарваме по малко време сами. Както правеше Ейслинг.

— Да — додаде Падма.

Очите ми запрескачаха недоверчиво между тях. Елизабет и Миака бяха неразделни от десетилетия, а и Падма като че ли се вписваше в компанията им. Защо се държаха така? Какво се беше случило?

— Скарани ли сте? — попитах скептично.

— Не. — От Елизабет капеше солена вода по дивана.

— Сърдите ли ми се?

Миака дойде при мен с галъвно изражение.

— Не. Никак даже. Просто ни беше любопитно да изпробваме метода на Ейслинг. Но е странно да стоим разделени за дълго. — Тя се обърна към Елизабет. — Не знам как е издържала месеци.

— Нито пък аз. Много ще ми е тъжно без вас — кимна Падма.

Не исках да изтъквам, че и бездруго не изглеждаше особено щастлива. Сега обсъждахме друг въпрос.

— Значи... значи всичко е наред? — попитах.

Сложих ръка на челото си, леко замаяна. Същото чувство ме спохождаше вече трети път през последната седмица, принуждавайки ме да се заровя в леглото, докато главата ми не се избистри.

— Да.

— Аха — отстъпих аз. Чувствах мозъка си размътен от странното ново усещане и недоумението около честите им бягства. — Извинявайте. Напоследък не съм на себе си.

Миака се усмихна.

— Знаем. И сме тук, ако имаш нужда от нас.

— Или там — добави Елизабет, посочвайки Океана с изящната си ръка.

През тялото ми пробяга студена тръпка. Вместо да се разсее обаче, остана, затова се увих в одеяла и отидох в моята стая, разочарована от себе си. Параноя ли ме обземаше?

Вдишах дълбоко и си напомних за обещанието си пред Нея. Трябваше да бъда образцова сестра. Затова не биваше да ги обвинявам за щяло и нещяло. Имах нужда от някакво хоби, защото с толкова свободно време съзнанието ми блуждаеше в опасни води.

Ако исках да удържа на обещанието си и да опитам да живея без Акинли, трябваше да си намеря някакво занимание.

* * *

Няколко дни по-късно бях принудена да се замисля за друг човек, вместо за Акинли. На всички ни се наложи да насочим вниманието си към Падма.

— Още не е забравила. Иска баща ѝ да изживее същото страдание като нейното — отбеляза мрачно Миака от отсрещната страна на масата.

Падма седеше до нея с мокро от сълзи лице. Елизабет беше от другата ѝ страна, нежно прегърнала сестра си през раменете.

Чувствах се ужасно. Знаех, че Падма тъгува, но не предполагах, че положението е толкова тежко. Беше минала повече от година. Вече бяхме прекарвали втора, доста по-безрадостна Коледа заедно, а навръх Нова година гледахме по телевизията как прочутата топка на небостъргача „Таймс Тауър“ се спуска към „Таймс Скуеър“. Падма

много страда, че не можа да присъства на самото събитие. Сега гледахме реклами за Свети Валентин и малката ни сестра вече не беше съвсем нова сирена. Затова не разбихме какво се случва.

— Но защо? — попитах аз. — Всички забравяме миналото си. Защо ти още помниш толкова много от него?

— Защото още не се е отърсила от гнева — предположи Елизабет. Спомних си, че и аз бях стигнала до същото заключение в нюйоркската ни квартира. — Миака е простила на семейството си, за да ги забрави, а за теб знам, че не помниш почти нищо. Аз обаче си спомням повече от всички ви, а Падма е преживяла много по-тежки времена от мен...

— И аз помня достатъчно. Моите родители също не бяха особено любящи — сподели Миака. — Не беше толкова страшно, колкото при теб, Падма, но все пак се доближаваше.

Падма кимна.

— Смъртта ми едва ли ги е зарадвала, но не ми се вярва и да са скърбили — продължи Миака. — Ако смяташ, че тази мисъл не ме преследва всеки ден, грешиш. Всички се измъчваме от нещо.

Тя посочи всяка от нас.

Кимнах. Чувствах неизмерима вина заради загубата на семейството си, сякаш някак можех да им върна живота. Да не забравяме и десетките хиляди други животи, които бях погубила с песента си. Носех ги като камък на шията си.

И винаги — завинаги — щях да нося Акинли в съзнанието си.

— Но не бива да търсиш отмъщение, Падма — заяви категорично Миака.

Падма въздъхна, бършейки сълзите си.

— Просто ми се струва толкова несправедливо. Той ме уби. А майка ми му го позволи. Никой няма да ме потърси, няма да ги вкарат в затвора. Не е честно!

Елизабет поклати глава.

— Какво? — стрелнах очи към нея. — Мислиш, че трябва да им отмъсти, така ли?

Елизабет сви рамене.

— Ако не ни беше споделила, ако беше действала на своя глава, вече щеше да е свършено и дори нямаше да разберем.

— Океана щеше да разбере — поправих я аз. — Ако Падма беше скочила във водата и заплувала към Индия, Тя несъмнено щеше да прочете мислите ѝ. И можеше да я убие заради намерението ѝ да си отмъсти. — Сложих ръка върху тази на Падма. — А след всичко, което си преживяла, струва ли си да умреш сега? Би било страшна загуба.

— Можеше и да се справи — измърмори Елизабет.

Затворих очи, мъчейки се да потисна гнева си.

— Съжалявам, че страдаш, Падма — продължих. — Нямаш представа колко ми е мъчно за теб. Може да прозвучи егоистично, но не искам поредната причина да мразя живота си. Ако загубим и теб...

Не исках дори да си го помислям.

— Как така „поредната причина“? — попита Падма. — Какво друго е станало?

Миака ме стрелна с бърз поглед. Беше запазила случилото се с мен — любовта ми към Акинли и сделката, която бях сключила с Океана — в тайна, за да споделя с другите ни сестри, когато се почувствам готова.

Преглътнах с мъка.

— Животът ни е труден — отвърнах уклончиво аз. — Нараняваме хора. Губим хора, които сме обичали.

Елизабет се приведе към нас.

— Ти кого си обичала?

— Обичам... — Едва не рухнах. Толкова ми липсваше. Питам се какво ли прави всеки ден. Дали мисли за мен? Дали е намерил друга? Върнал ли се е в университета? Щастливо ли живее? — Обичах Ейслинг. И Мерилин. Но накрая се разделяме с всички сестри. Обичах и семейството си. — Усмяхнах се замислено. — Имах късмет. И те ме обичаха.

Елизабет като че ли се разочарова, явно се беше надявала да чуе нещо по-пикантно.

— Не говориш често за тях — намеси се Миака. — Знам, че си имала братя, и толкова.

Събрах малкото откъслечни спомени за семейството си, които бях съхранила.

— Приличам на майка си. Спомням си донякъде лицето ѝ, защото го виждам в своето. А баща ми се гордееше с мен, може би най-вече защото бях красива. Но и често ми повтаряше колко съм умна

и колко лесно се говори с мен. Бях много послушно момиче — кимнах замислено. — А това ги радваше.

— Поне тази черта от характера си още пазиш — отбеляза Елизабет.

Подсмигнах се.

— Е, донякъде. Допускала съм доста грешки, за които ти така съобразително ми напомни.

— Защо не? — Елизабет облегна буза на ръката си и ме изгледа надменно. — Какво ти е донесло това послушание?

— Донесе ми втори шанс, Елизабет.

Тя поклати глава.

— Макар да гадая, бих казала, че по-скоро ти е коствало единствения ти шанс.

Думите ѝ ми навяха смъртно познато чувство... сблъсъка на тялото ми с Океана, когато беше потънал моят кораб. Силен, безмилостен и болезнено истински.

Миака я удари по ръката.

— Престани. В случай че си забравила, Кален носи на гърба си още петдесет години. Сецаш се какво преживява.

Елизабет завъртя очи, сякаш не беше нищо особено.

— Извинявай.

— Ами ако попитам Океана? — обади се Падма. — Може пък Тя да ме пусне.

Елизабет плесна с ръце и я посочи.

— Ето на това му се казва добра идея. Питай Океана. Обзалагам се, че ако ѝ донесем телата им, ще остане доволна.

Миака се замисли.

— Възможно е.

— Кален? — обърна се към мен Падма. — Позволяваш ли?

Нима можех да ги спра?

— Добре, попитай Я, но всички трябва да се съгласим, че Нейната дума е последна. Каквото и да ти каже, ще се подчиниш и ще забравиш случая.

— Очакваш да откаже — обвини ме Елизабет.

— Да, вярно е. Не виждам причина да се съгласи.

— Добре, но трябва да обещаеш, че ако каже „да“, ще дойдеш с нас. Няма да оставим Падма да се оправя сама.

Отдръпнах се назад изумена.

— Това е лудост. Не искам да отнемам животи, които не съм длъжна да отнема.

Елизабет ме изгледа кръвнишки.

— Винаги съм си мислила, че сме едно цяло. Ти ни учеше на сплотеност и взаимопомощ. А сега оставяш най-накърнената от нас да се бори сама с неволите си?

— Няма да ми се наложи. Океана така или иначе няма да се съгласи.

Елизабет вирна брадичка.

— Ще видим тази работа.

Тя ни поведе самоуверено по заснежената пътека към водата. Застана до Падма, докато новата ни сестра разказваше историята си, кълнеше се, че ще е предпазлива, и обещавахе да хвърли телата на родителите си в Океана, ако Тя ѝ позволи да им отмъсти за смъртта си.

Не.

Моля те! — настоя Падма. — *Не виждаш ли колко е несправедливо?*

Виждам. Но запазването на света ни в тайна е много по-важно от отмъщението ти. Една грешка може да съсипе всичко. Не ти позволявам да заминеш.

Падма се разплака и излезе на бегом от водата. Елизабет я последва, клатейки глава.

Следете я да не направи нещо глупаво.

Добре — обещах аз, тъй като знаех, че заповедта е към мен.

Миака ме хвана за ръката и тръгнахме обратно към къщата. Слава богу, че беше достатъчно уединена, защото воплите на Падма бяха пронизителни.

— Сърцето ми се къса — пророни Миака с плувнали в сълзи очи. — Толкова пъти ми се искаше да докажа на родителите си, че не съм безполезна. Че съм умна и находчива. Исках да знаят на какво съм способна. Боли ме да я гледам как страда.

— Океана каза, че Падма има мека душа и вече е забравила много от миналото си. Накрая всичко ще изчезне.

Миака поклати глава.

— Това само влошава нещата. Щом вече е прогонила толкова много спомени, колко ли са останали в съзнанието ѝ, за да се чувства

така наранена?

Дните се нижеха, а Падма не спираше да ридае. Опитах да се съсредоточа върху други неща, но неуспешно. Четката на Миака висеше над празното платно, без да сътвори нищо. Елизабет не срещаше подобни затруднения.

Накрая не плачът на Падма и гневът на Елизабет ме пречупиха. Миака както винаги беше открила простичката истина. И имаше право: миналото на Падма явно беше ужасяващо, щом още тегнеше върху плещите ѝ. Новата ни сестра заслужаваше да си отмъсти.

Затова лично аз проучих полетите до Индия и ни купих билети за директен от Маями. Можеше да хванем самолет от най-близкото летище, в щата Вашингтон, и да не бием път през цялата страна, но нещо ми подсказваше, че колкото повече се отдалечавахме по суша от Океана, толкова по-вероятно беше да не усети отсъствието ни. Аз взех кола под наем. И отново аз помолих Падма да се успокои, за да стигнем до Флорида, без Океана да разбере.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше изминала година и половина, откакто бяхме напуснали Флорида, и в интерес на истината се радвах, като прекосихме границата. Не заради предстоящото, то ме изпълваше с ужас. Просто тук бях срещнала Акинли. Имах чувството, че кръгът се затваря, че се връщам в самото начало. Може би досегът с това място щеше да поправи онази част от душата ми, за която се тревожех, че завинаги ще остане счупена.

— Тук сме — обявих, паркирайки пред къщата. — Не е нищо особено, но така или иначе няма да се задържим дълго.

— Напротив, страхотна е — обади се Елизабет.

Малката къщичка и влажният въздух ни се виждаха като същински рай след студената зима. Нарочно я бяхме избрали по-далеч от брега. За да сработи планът ни, трябваше да се уверим, че няма никакъв шанс някоя от нас да топне дори палеца си в Океана. Оставаше ни само около месец до следващото ѝ хранене. Тази година нямаше много корабокрушения и ако скоро не се случеше някое особено голямо, щеше да ни се наложи да пеем по-рано от обичайното. Океана започваше да огладнява, а не исках да обтягаме нервите ѝ.

До сутрешния полет ни оставаха само броени часове. Внесохме багажа си и се събрахме във всекидневната, където дадох на сестрите си последни разпореждания.

— Ето билетите ви. — Раздадох им документите, издадени с фалшиви имена и паспорти. — Падма, толкова можах да направя за теб.

Тя впери поглед в лицето на паспортната снимка.

— Това момиче има отвратителен нос!

— Затова може да напишеш за всеки случай, че си претърпяла пластична операция. — Прокарах уморено пръсти през косата си. Не знаех дали трябва да се мразя за действията си, или не. — Така, от вас се иска единствено да не се набивате на очи. Падма, запомни, че не бива да продумваш на никого. — Впих очи в нейните. — Всичко това е

ново за теб и в началото наистина е трудно да мълчиш, но ако искаш да успеем, ще ти се наложи.

— Разбирам.

Тя пхна паспорта си в папката при билета.

— Уредила съм ви транспорт от летището. Падма, ти ще ги водиш. Отбелязала съм ви адресите на няколко хотела, ако ви се наложи да преспите някъде. — Дадох на Миака принтираната карта. — Съветвам ви да пътувате нощем, но вие решавате.

— Чакай малко, ти няма ли да идваш? — учуди се Падма.

— Не мога. — Прехапах устна и закърших нервно ръце. — Но ти помагам. Това не е ли достатъчно?

Елизабет сложи ръка на коляното ми.

— Повече от достатъчно е.

Въздъгнах.

— Вижте какво, пак ще повторя. На всяка цена използвайте само вода, източена от кладенец или с помпа. Не бива да има никаква връзка с Нея, иначе е свършено с нас. И погребете телата. Дръжте ги далеч от водата. Ако ни залови...

Миака хвана ръката ми.

— Ние сме умни. Ще се грижим за Падма и всичко ще е наред.

Преглътнах. За мое учудване гърлото ми беше сухо.

— Ще ви чакам тук. Моля ви, внимавайте.

Те стегнаха багажа си за предстоящото пътуване, а аз разопаковах мълчаливо своя, опитвайки да се настаня що-годе удобно в чистилището.

* * *

Инстинктът ме тласкаше към библиотеката. Не беше казал, че има намерение да се връща в университета, но след всичкото това време можех да си го представя как отново бута количката с книги по коридора, облечен с бежовия си панталон. Дали се беше подстригал, или пак носеше косата си вдигната на кок? Всичко вървеше нормално от толкова много време, че ако имаше как да го видя само още веднъж, макар и под прикритие, трябваше да се възползвам.

Но още като излязох през вратата, разбрах едно: Акинли не беше тук.

Не знам как го усетих, но бях сигурна, че още е в Мейн. Чувството беше странно, сякаш китките ни бяха свързани с невидима нишка. Ако се съсредоточах достатъчно върху него, усещах присъствието му. А в случая — липсата му.

Тъй като бях сама в къщата и нямаше какво друго да правя, се замислих за Ейслинг и се зачудих дали най-голямата ми сестра е все така извор на мъдрост и в новото си училище. Единствено заради нейната история бях решила, че е възможно момичетата да стигнат отвъд Океана незабелязано. Тя беше доказала, че Океана не знае всичко...

Събрах малкото си багаж, качих го в колата под наем и потеглих на север по крайбрежието.

* * *

Ако имаше на кого да се оправдавам, щях до последно да се кълна, че не това беше причината да се върна на източното крайбрежие заедно с момичетата и не затова ги бях изпратила в друга държава. Наистина не беше. Нямах намерение да играя хазарт с живота на Акинли. Но трябваше да видя лицето му, обръснато или брадясало, запуснато или поддържано — интересуваше ме само да е с усмивка. Това беше единствената ми цел.

Карах без почивка дори когато пътищата се заледиха, и успях да пристигна в Порт Клайд само за двацет и пет часа. Като оставих колата достатъчно далеч на пустия главен път, за да продължа пеша, осъзнах, че планът ми има един голям недостатък.

Тесните ми джинси и потник нямаше да ме предпазват от природните стихии, особено от онази, от която се боях най-много. Но все пак бях стигнала дотук, затова прибягнах до кражба. Откраднах чифт ботуши, оставени да съхнат на нечия веранда, и си направих дъждобран от мушамата в друг заден двор. Вече можех да газя спокойно в снега, но се помолих на натежалите облаци над главата ми да задържат още малко.

Тръгнах през заснежените гори право към къщата на Бен и Джули. Сърцето ми се разтуптя, като видях черните й кепенци през заледените клони. Пикапът и малкият скутер бяха на входната алея, но нито отпред, нито през прозорците се виждаха следи от живот. Наблюдавах къщата почти час, преди един по-силен порив на вятъра да развее писмото, залепено с парче тиксо на входната врата. Искях да го прочета незабавно. Може и да нямах нищо друго.

Когато никой не се прибра до свечеряване, реших, че тъмнината ще ме прикрие достатъчно, и претичах през пътя.

Томи,

Оставих съобщение на телефона ти, но ако не си го получил, да знаеш, че се наложи да отидем до болницата. Спешен случай. Остави кутията в каросерията на пикапа, а аз ще се погрижа за всичко, като се върнем. Не знам колко ще отсъстваме, но ще ти звънна, като получим някакви отговори (ако имаме късмет този път).

Отново благодаря. До скоро чуване.

Бен

Проряза ме силен страх за Джули. Спомних си как се беше суетила около мен, когато се появих на прага й. Дали на нея й имаше нещо? Ако можех да остана, сега щях да държа ръката й. Почувствах се като глупачка и отстъпих от вратата. Не биваше да идвам тук. Рискувах твърде много. Колкото и да исках Акинли да е щастлив, несъмнено щях да загубя разсъдъка си, ако откриех, че си живее блажено без мен. А ако ме видеше тук или допуснех някаква грешка, можеше да пострада. Какво щеше да стане с Бен и Джули, ако освен всичко друго, загубеа и него? Бях постъпила безразсъдно, импулсивно.

Минах покрай пикапа, проверявайки дали кутията на Бен наистина е в каросерията, и тръгнах през гората към моята кола.

Поклатих глава — имах късмет, че Акинли не си беше у дома. По време на пътуването ми до Мейн си бях повтаряла, че това ще е сбогването ми, начин да сложа край на чувствата си към него и на всякаква надежда за възобновяване на отношенията ни.

Но сега осъзнавах, че не ми липсваше само той. Само за часове Бен и Джули ми бяха дали най-истинското усещане за дом, което бях имала от дълго време насам, и докато бях жива, щях да свързвам тази дума с миризмата на прах за пране по дрехите на Джули и жуженето на радиатора им, включен дори в края на пролетта. Не ги обичах както обичах Акинли, но ми бяха скъпи, свързани с мислите ми за него, и ми се щеше да бях видяла поне някого от тях днес.

Имах десетилетия живот зад себе си, бях се установявала в повече страни, отколкото мнозина можеха да посетят до края на дните си. Но най-щастливото и уютно място за мен беше на онзи износен диван с ръката на Акинли през раменете ми.

Посещението ми нямаше да сложи край на тази глава. Просто щеше да ме принуди да обърна нова страница.

Върнах се във Флорида, чудейки се дали въпреки всичко не бях допуснала грешка. Измъчваше ме силно разочарование и дъхът напускаше болезнено гърдите ми, сякаш бях прекарала твърде много време в мразовития въздух. Да, Океана нямаше да разбере къде съм била, нито пък момичетата. Но усещах странно придърпване в гърдите си — навярно от онази невидима нишка, — което правеше всеки следващ километър все по-тежък.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Докато чаках в колата, разтрих настойчивата болка в гърдите си. Самолетът им беше кацнал преди около час и реших, че е най-разумно да потеглим към квартирата ни в щата Вашингтон, веднага щом минат през проверката за сигурност и вземат багажа си. Щеше да е добре, ако успеехме да се върнем, преди Океана да е разбрала, че сме пътували.

Не бях сигурна дали искам да знам доколко сполучлива е била мисията им. При всички случаи изпитвах задоволство. Бях направила нещо съвсем сама, без никой да научи за него. Това чувство на потайност ме караше да се възприемам като самостоятелна личност — не толкова нечия слугиня, а обикновено момиче.

Въпреки това изпищях тихичко от радост, когато видях Падма, Елизабет и Миака да излизат от летището.

Щом ме видя, Падма пусна пътническата си чанта на земята и хукна през паркинга, развяла лилаво-черната си коса. Прегърнахме се, едвам сдържайки смеха си.

— Благодаря ти — прошепна тя в ухото ми. — Благодаря ти за всичко.

— Да тръгваме. Хайде.

Издърпах я към колата, поглеждайки през рамо към доволните лица на Миака и Елизабет. Хвърлих ключовете на Елизабет, уморена от шофиране. Всъщност уморена от всичко. Бях преживяла тежки няколко дни.

Като влязохме на сигурно в колата, им зададох най-важния въпрос:

— Подозира ли нещо Океана?

— Не — отсече Миака. — Постоянно се ослушвах и ми се струва в блажено неведение. Въпреки това бързах да се приберем. Чувала ли си Я тази сутрин?

Кимнах.

— Гладна е.

— Пак ли ще трябва да пеem? — попита Падма, като прехапа устна, навярно спомнила си за последния провал.

— Не се тревожи — обърнах се към задната седалка да я успокоя. — Няма да е като предишния път. Няма да се повтори.

Елизабет кимна утвърдително, а Миака се пресегна през задната седалка да хване ръката ѝ.

— Вече е различно — увери я тя. — Ще направим каквото трябва.

Аз отпуснах глава назад и затворих очи, нетърпелива да се приберем у дома. Бях опасно близо до Акинли, но сестрите ми щяха да подсилват волята ми да стоя далеч от него.

Яркийт спомен за покритата му с леко набола брада буза беше последното нещо пред очите ми, преди да заспя.

* * *

— Събуди се, спяща красавице! — Гласът на Миака ме изтръгна от съня.

Примигах срещу светлината.

— Какво?

— Пристигнахме!

Като вдигнах поглед, видях луксозната ни плажна къща. Елизабет затръшна шофьорската врата.

— Проспала съм целия път?

Миака ми се ухили.

— Впечатляващо за човек, който дори не се нуждае от сън.

— Това са... колко? Два дни?

Тя кимна.

— Както казах, впечатляващо.

Въпреки че се усмихваше, между веждите ѝ се появи малка бръчица на загриженост. Дори аз се учудвах, че съм спала толкова.

Миака изскочи в мъгливото, сиво утро. Слънцето беше като гигантска перлена топка зад облаците, но светлината му все пак беше достатъчна да ме заслепи.

Извадих куфара си от багажника и го внесох в къщата. Останалите веднага се върнаха към обичайния си живот, сякаш бяхме

спрели само за кратък разговор. Миака се разрови из боите си за жълти и оранжеви нюанси. Стана ми чудно на какво е станала свидетел в Индия и какво вдъхновение щеше да намери в него.

— Добре — каза Елизабет, издърпвайки Падма на дивана. — Да видим дали ще намерим някой от боливудските филми, за които говориш.

Тя насочи дистанционното към телевизора и започна да пише в полето за търсене.

Предполагах, че пътуването им е било успешно. Падма вече не плачеше, а и останалите изглеждаха спокойни. Усмихнах се на Падма. Както винаги се случваше с младите момичета, превърнати в сирени, имах чувството, че през цялото време ни е била сестра. Потрих очите си, за да разсея сънливостта.

Бях сънувала Акинли и се бях събудила по-щастлива. Така можех да го съхраня и сигурно щях да се връщам към мислите си за него — и спомените, и бляновете, — докато имаше как.

* * *

— Пак ли ще е круизен кораб? — попита тревожно Падма, кършейки ръце.

— Не знаем — отговорих ѝ. — Единственият ми съвет е да не гледаш лицата на хората. Ще чуваш разни неща, независимо дали искаш, или не, но поне гледай другаде. Луната, водата, роклята си. Помага.

— А после ще се приберем у дома и ще правим каквото ти поискаш — погали утешително косата ѝ Елизабет.

— И този път няма да се местим? — попита Миака.

Поклатих глава.

— Не виждам причина. Това е място е толкова уединено, че никой не ни е безпокоил досега. Бих казала, че на по-спокойно място не съм живяла.

Каквото и да се беше случило в Индия, Падма ми се струваше по-уравновесена и като че ли свикваше с новия ни дом. Може би най-сетне започваше да опознава силата си, безсмъртието си. Оставаше ѝ още толкова много време.

— Съгласна съм.

— Е, разбрахме се значи — заключих аз. — Свършваме си работата и се връщаме тук. Даже може да отпразну... Е, не да празнуваме, но, сещате се, да си спретнем нещо по така.

— Имаме вино — напомни ни Елизабет.

— И още филми — добави Падма.

Пресегнах се да хвана ръката ѝ.

— Добре. Пригответе се за кино вечер.

Елате. Наближава.

Падма надникна над рамото ми към водата и преглътна.

— Да вървим.

Гордеех се с храбростта ѝ и се надявах да издържи цялата нощ. Без да пуска ръката на Елизабет, тя закрочи към Океана.

— Май откраднаха най-добрата ти приятелка — казах на Миака.

— Ами! Още ме обича. Също като теб, колкото и да си отнесена.

— Отнесена ли съм?

Тя стисна многозначително устни.

— Главата ти е другаде през повечето време. Не че те виня. Не виня и Елизабет, задето е взела Падма под крилото си. Тя ще остане с нея най-дълго.

Въздъгнах.

— Очертава се да е доста дълго и с мен.

Тя подръпна ръката ми.

— Хайде. Време е.

Гмурнахме се и уловихме течението, което щеше да ни отведе право до кораба. Солта полепваше по мен с гъделичкане, изтъкавайки роклята ми. Програмата беше толкова стара, че можех да я изпълнявам, без да се замислям. Докато не стигнах една точка от крайбрежието на Южна Америка, където нещо сякаш ме сграбчи за гърлото.

Помощ! — примолих се, докато течението ме влачеше безмилостно.

Какво?

Задрастих водата с пръсти, опитвайки да се изтласкам към въздуха.

Не мога да дишам! Помощ!

Май Океана не прие молбата ми на сериозно. Все пак звучеше невъзможно. Пред очите ми се разля черна пустош, докато гневни юмруци стискаха дробовете ми, и усетих как губя съзнание.

В следващия момент Тя ме издигна рязко до повърхността. Изскочих задъхана във въздуха и легнах на гърба ѝ, като плюех вода и трескаво поемах глътки въздух.

Защо го направи? — нахвърли ми се Тя. — *Как?*

— Не знам как. Не знам какво стана.

Какво има?

— Изпитах нужда от кислород. — Надигнах се с клюмнала от изтощение глава, все още отпуснала крака върху водата. — Имах чувството, че дробовете ми изнемогват.

Това е невъзможно.

— Но точно това се случи! Никога досега не бях изпитвала подобно нещо.

Да извикам ли останалите?

— Не — отвърнах. — Нека си поема дъх и ще ги настигна.

Усещах как търпението ѝ се изчерпва, докато се мъчех да успокоя дишането си, но трябваше да го направя. Дори след като лека-полека започнах да се възстановявам, сърцето ми затуптяваше бясно при мисълта да се върна под водата. Но знаех за мисията си — и за всичко, което зависеше от нея, — затова се гмурнах с надеждата да настигна сестрите си достатъчно бързо, че да не се разтревожат за мен.

Къде се загуби? — попита Елизабет.

Трудно е за обяснение.

Чувствах се замаяна и ми се гадеше, но не исках да разбират какво ми се е случило.

Притесних се, че си решила да не се подчиниш — прегърна ме Миака.

Не. Както вече обсъдихме, това ми е противоположно.

Какво стана тогава?

Нима можех да обясня на сестрите си, че внезапно бях загубила способността за нещо, което трябваше да ни се удава по природа?

После ще говорим. Сега е време да се приготвим.

На идване бях заобиколила острите подводни скали, затова знаех какво има под нас, но корабът в далечината се беше запътил право към тях.

Полегнах върху водата, изтощена от премеждието си.

Миака коленичи зад мен, а Елизабет застана до Падма, която си повтаряше:

— Не гледай лицата им, не гледай лицата им, не гледай лицата им.

Песента ни изпълни празното небе и гласовете ни се издигнаха заедно в нощта. Докато погледът ми се рееше в красивия звезден простор, корабът се вряза в подводните скали с левия си борд и от скоростта се килна настрани.

— Ей, хубавице — провикна се един мъж с радостен глас. Не го погледнах, но чух как гърлото му лека-полека се изпълва с вода. — Пре-крас-на! — повтаряше той отново и отново, докато не потъна напълно.

Зачаках познатата тишина, за да се уверя, че сме взели всяка душа на борда, но преди гласовете на удавниците да отмрат, загубих своя.

Изкашлях се няколко пъти в опит да съживя гърлото си, но безуспешно. Движех устни с песента, която познавах по-добре от ритъма на сърцето си, но излизаше само тишина. Миака стисна ръката ми, а Елизабет и Падма ме стрелнаха с угрижени погледи, но продължиха да пеят.

Краят наближи и със срам установих, че съвсем лесно бях забравила колко хора се давят около мен. Твърде много се тревожех за себе си, за да помисля за друг. Погледнах към Падма, която ридаше върху рамото на Елизабет.

— Всичко свърши. С всеки следващ път ще ти става все по-лесно.

— Письците са ужасни — проплака тя.

Елизабет срещна погледа ми, преди да доближи устни до ухото на Падма.

— Не си направила нищо по-лошо от онова, което причини на баща си.

— Но той го заслужаваше! — изпищя тя.

Океана нададе тътен под нас и ни изтегли под водата.

КАКВО? — изрева Тя.

Падма се вкопчи в Елизабет, а аз изтръпнах. Цялото ни старание беше отишло на вятъра.

Забраних ти. Как може да го направиш?

Всичката ѝ смъртоносна мощ кълтеше в гласа ѝ.

Направихме го, защото Ти не беше права! — проехтя в главите ни обвинението на Елизабет. — Аз влязох в дома на Падма. Видях колко жесток е баща ѝ, но този спомен вече го няма. Унищожихме го. Не биваше да позволяваме на мъчителите ѝ да живеят безнаказано. Сега вече ги няма, но нищо друго не се е променило. Още сме на Твое разположение.

Калѐн, ти знаеше ли? — попита ме, сякаш ранена от предателството ми.

Огледах сестрите си, чудейки се какво ли ме очаква.

Да. Не отидох с тях, но аз организирах всичко.

Беше обещала да ги спреш!

Не можех да понеса повече тъгата на Падма. Много по-добре е, откакто се върна. Сега започва вторият ѝ живот. Пребори се с демоните си и вече е изцяло Твоя.

Усетих огнения ѝ гняв около нас. Вълните ѝ блъскаха телата ни.

Какво да ви правя сега?

Да увеличиш присъдите ни? — предложи саркастично Елизабет. — Много умно! Да Се вържеш с четири разбунтувани момичета. Или още по-добре: убий ни всичките! Но кой ще Ти служи тогава?

Така е, не мога да накажа всички ви — съгласи се Океана със студен, смъртоносен тон. После изтръгна Падма от ръцете на Елизабет и я задържа в мощната си водна хватка. Падма запищя и се опита да освободи ръцете си, но остана напълно парализирана.

Не! — извиках умолително.

Спри! — изкрещя Елизабет.

Миака беше толкова смаяна, че мислите ѝ се лееха не в думи, а в хаотичен поток от звуци.

Предупреждавам ви. Не мога да погубя всички ви наведнъж, но усещам обичта ви към нея. Ако нарушите правилата Ми още веднъж, тя ще плати.

Елизабет сбърчи лице от гняв, но изчака Океана да ѝ върне Падма.

Иска ли някоя друга от вас да си признае нещо?

Опитах да прикривя Акинли с други мисли, притеснена, че може да го издам. Скътах спомена за последното си пътуване до Порт Клайд

надълбоко в съзнанието си, зарових го под други, по-стари спомени за него.

Липсва ми — помислих си с надеждата, че това признание ще скрие другите ми грехове.

Знам. — Още се гневеше, но долавях успокоителна нотка в гласа ѝ.

Отпуснах глава с мисълта, че трябваше да съм по-добра. Нали всички ме смятаха за най-отговорната?

Хубаво. — Тя подхвърли Падма към Елизабет, която я грабна в ръце. Миака се спусна към тях. — *Връщайте се у дома, и без отклонения.*

Останалите поеха, но аз останах.

Как може? Отново проявяваш неподчинение — продължи тя с осезаемо разочарование.

Усещах болката ѝ. Не можех да я оставя да живее така. Все повтаряш, че Си ни върнала животите. Но тя нямаше да се възползва от своя, докато знаеше, че родителите ѝ си живеят доволно, без да са платили за постъпката си.

Хората са жестоки. И не всеки си получава заслуженото.

Но ето че имахме възможност да отмъстим на двама, на които иначе щеше да им се размине безнаказано. Моля те, не се сърди повече. На Падма не ѝ трябва още една разгневена майка.

Усетих как Океана въздъхва ядосано.

Защо не ня тази вечер?

Пях! Докато нещо не ме възпря. Нямам представа какво стана.

Това е необичайно. — Тя звучеше по-скоро ядовито, отколкото загрижено. — *Трябва да можеш да пееш и да плуваш. Затова си създадена.*

Да не би да съм остаряла? Знам, че още не съм прослужила века си, но дали силата ми не започва да намалява?

Не. — Гласът ѝ стана укорителен. — *По-скоро отново си решила да Ми се опълчиш.*

Защо ми е да го правя?

Заради същата причина, поради която изпрати Падма при родителите ѝ. Сърдиш ми се.

Завъртях очи.

Акинли ми липсва. Наистина. Всеки ден дори когато съзнателно се мъча да го забравя. Но Ти ми обеща да го пазиш и аз се примирих със съдбата си. Вече би трябвало да Си разбрала, че не пренебрегвам правилата Ти за собствена облага.

Тя се замисли. Отказът ми да пея, спасяването на Акинли, ролята ми в отмъщението на Падма. Никое от тези неща не бях направила за себе си.

Вярно е.

Позволяваш ли да отида при сестрите си? Сигурна съм, че Падма се чувства като марионетка в момента и трябва да ѝ покажем, че е обичана.

Да — отвърна Тя с поуспокоен глас. — Напомни ѝ, че е обичана. Не само от вас, но и от Мен.

Последвах сестрите си, изтощена от вечерта и благодарна, че Океана ме носи с теченията си през по-голямата част от пътя.

Като се прибрах, заварих сестрите си на дивана. Елизабет и Миака седяха от двете страни на Падма, милваха косата ѝ и се мъчеха да успокоят риданията ѝ.

— Няма да те убие — увери я Елизабет.

— Тогава защо говори така? Едва ли са празни приказки — потрепери Падма от страх.

— Каза ми да ти предам, че те обича — обадох се аз, чувствайки се по-скоро като страничен наблюдател, отколкото като участник в сцената.

Падма поклати глава с изкривено от болка лице.

— Знам, че не ти се вярва. Понякога имаме чувството, че любовта ѝ е същинско изтезание. Но аз знам, че е искрена. Понякога усещам вниманието ѝ с всяка клетка от тялото си, но просто не подозира колко странно изразява любовта Си.

Потрих слепоочията си, все още зашеметена от обратите на изминалия ден.

— Калён е права — потвърди Миака, клатейки глава. — Любовта ѝ е огромна. Но я показва така неумело, че понякога изглежда като омраза.

— Да не би да оправдаваш днешната ѝ постъпка? — възмути се Елизабет.

Миака стана.

— Не, просто се опитвам да си я обясня. Чудно ми е как може постоянно да ни отнема по нещо и да е така уверена, че действията ѝ изразяват обич.

— Все пак няма друг като Себе си, върху когото да се упражнява. Зачоплих солта по роклята си с пръст, съчувствайки ѝ донякъде.

— Не искам да се връщам при Нея — обади се тревожно Падма.

— Страх ме е, че ще ме нарани.

Елизабет още я прегръщаше.

— Няма да те нарани. Защото оттук нататък ще сме толкова изрядни, че няма да има причина. Обещавам ти.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Като се събудих, слънцето вече клонеше към хоризонта. Бях проспала целия ден. Въпреки това не се чувствах отпочинала, сякаш имах нужда от още сън. Гърлото и гърдите ме боляха и ме обливаха топли вълни.

— Миака — извиках немощно. — Миака.

Тя се появи в стаята ми само след секунди, уплашена от тревожния тон на гласа ми.

— Какво има? Добре ли си?

— Нямам сили. Не мога да се отлепя от леглото.

Тя заобиколи леглото с угрижено, недоумяващо изражение и долепи длан до челото ми.

— Калѐн, направо гориш. Но как е възможно? Ние не се разболяваме.

— Знам. Обаче не за пръв път ми се случва толкова странно нещо. Помниш ли колко време спах на връщане от Флорида? А вчера...

— Спрях засрамено. — Докато плувахме към кораба, закъснях, защото не можех да дишам. Океана ме изкара на повърхността.

— И не можа да довършиш песента. Чух, че спря да пееш.

Кимнах.

— Можеш ли да ме отведеш до Нея?

Независимо от свадата ни, копнеех да ме прегърне. Бях сигурна, че може да ми помогне.

— Почакай. Елизабет!

Миака изтича да доведе сестра ни. Накрая и трите влязоха в стаята ми, шушукайки, а когато Елизабет насочи поглед към мен, очите ѝ се изцъклиха от смайване.

— Изглеждаш ужасно.

— Помогнете ми. Моля ви — изграчих с пресъхнало гърло.

Миака и Елизабет ме хванаха под раменете и ме надигнаха, а Падма тръгна пред мен, разперила закрилнически ръце. Вървах сама,

но знаех, че ако не ме придържаха, навярно щях да падна поне веднъж. Четирите влязохме заедно в Океана с викове за помощ.

Какво има? — попита Тя, като се гмурнахме под водата. Усетих въртящите се вълнички на тревогата ѝ.

Нещо не е наред с Калѐн — отговори Миака.

Във водата вече можеха да ме пуснат и Океана ме прегърна като дете.

Толкова съм уморена.

Погледни кожата ѝ — обади се Елизабет. — *ПреКалѐно е бледа. И много спи. Сякаш ѝ е нужен сън.*

Освен това е вдигнала температура — добави Миака.

Знаех, че телесната ми температура не е наред, усещах как водата край мен се затопля от допира с кожата ми.

Падма смело бе влязла във водата с нас, но сега стоеше зад Елизабет, сякаш можеше да се скрие. Миака изглеждаше съсредоточена, бдителна, но другите ми две сестри не успяваха да прикрият тревогата си.

Океана ме огледа, вдигна ръцете ми и ме накара да примигам с очи.

Значи наистина не го правиш, за да Ми се опълчиш?

Наистина — помислих си. — *Нямам контрол над това.*

Никога не се е случвало такова нещо — притесни се Тя. — *Не знам какво да правя.*

Може би ако поостане в Теб за малко, ще се възстанови — предложи Елизабет.

Какво има, Миака? — попита внезапно Океана.

Нищо.

Но наистина изглеждаше, сякаш крие нещо.

За какво си мислеше?

Нищо — не се поддаде Миака. — *Просто прехвърлям разни идеи в главата си. Май Елизабет е измислила нещо.* — Тя доплува до мен. — *Ще идваме да те наглеждаме на всеки час, докато не се почувстваш достатъчно добре, за да се върнеш в леглото.*

Не исках да им показвам колко се разтревожих, че каза „да се върнеш в леглото“, вместо „да се върнеш в къщата“. Сякаш беше сигурна, че повече няма да стъпя на краката си.

Добре.

Те си отидоха, навярно за да подготвят необходимото за грохналата си сестра.

Съжالياвам. Не знам какво се случва. Откога се чувстваш така?

Звучеше напрегната, сякаш подозираще нещо, което не искаше да сподели.

Присвих очи, мъчейки се да си спомня.

Случва се толкова бавно, че не мога да определя.

Тя ме гушна.

Просто си почини. Аз съм тук.

Бях толкова уморена, че направих точно това. Чувствах се заобиколена от невероятната ѝ любов. Усещах строгостта и неотклонния ѝ стремеж към ред, но и Я чувах да мисли, че е готова да пожертва всичко, за да ме задържи до Себе си. Всичко това ме обгръщаше като топло одеяло и ме приспиваше.

Събуди ме Миака, която потриваше рамото ми.

Ей. Решихме, че трябва да хапнеш нещо. Може да ти помогне, щом губиш сили. Хората така правят.

Но аз не съм човек.

Тя се усмихна.

Естествено, че си. Отвътре.

И я стоплете — добави Тя. — Дръжте ме в течение.

Разбира се. Падма се бои да идва сама, така че вероятно ще изпраща Елизабет.

Добре. Но не се бавете.

Няма — отвърна Миака, пхна ръка под мен и ме задърпа към вкъщи.

— По-добре ли си? — поинтересува се тя, докато се изкачвахме бавно по хълма към къщата ни.

— Не съм по-зле. Но определено не се чувствам безсмъртна в момента.

— Няма да умреш. Невъзможно е.

— Напоследък това е основното в живота ми, но все пак...

Миака си замълча и ме вкара в къщата. Елизабет беше в кухнята и сипваше бульон в една купа, препасала престилка.

— Здравсти! — посрещна ме тя преКалено ентусиазирано. — Направих ти пилешка супа с фиде. Разправят, че лекувала всичко.

Облякоха ме в топъл клин и възголям пуловер, още с етикета, а после ме настаняха на дивана. Сложиха малък поднос пред мен и макар да нямах апетит, уплашените им изражения ме накараха да започна супата. Не можах да я изям цялата, но в крайна сметка тялото ми не беше предвидено за храна.

Като им върнах остатъка, те се спогледаха.

— Падма, ще ни оставиш ли насаме за малко? — попита Миака.
— Искам да задам на Кален някои лични въпроси.

Падма ни изгледа разочаровано.

— О. Ами, добре.

— Не се безпокой. Ще те извикаме след малко.

Това не я успокои, но все пак напусна стаята.

— Няма нужда да я гоним — настоях аз. — Какво толкова ще ме питаш, че да не бива да го чува?

Миака седна на отоманка пред мен и въздъхна.

— Опитвам се да опазя тайните ти, докато не си готова да ги споделиш с нея. Елизабет сама разбра.

Присвих очи.

— Какво е разбрала?

Елизабет бръкна в задния си джоб и извади лист хартия.

— За него.

Прималя ми, като видях очите на Акинли.

— Откъде я взе?

— От теб. Ти я нарисова и я изхвърли, помниш ли?

Затворих очи. Помнех.

— Това е просто рисунка. И то грозна. Нямам таланта на Миака.

Елизабет поклати глава.

— Той не е просто рисунка. Виждала съм го с очите си.

— Какво искаш да кажеш? — изумих се аз.

— Ти си го нарисувала. Сподели ни, че си ходила в някакво малко градче на име Порт Клайд. Открай време искаш да се влюбиш и усетих колко сломена беше, като се върна. Миака само потвърди подозренията ми.

— Как... толкова се стараех... — Затруднявах се да мисля от недоумение.

— В Ню Йорк плака два дни, после направо припадна. В съня си повтаряше една дума отново и отново. Акинли. — Елизабет сведе

поглед към рисунката. — Първо реших, че просто бълнуваш. После предположих, че това е името на град или сграда... Досетих се, че е на човек чак когато видях рисунката ти.

Елизабет посочи листа, намачкан от незнайно колко сгъвания и разгъвания.

— Когато Елизабет ме попита, бях принудена да ѝ кажа истината и двете решихме да го намерим. Ти сама ни даде името на града му. Отидохме в Порт Клайд да потърсим човек с такова име и това лице. — Миака се усмихна горчиво. — Градчето е малко. Не търсихме дълго.

Очите ми плувнаха в сълзи.

— Наистина ли го видяхте?

Двете кимнаха. Замислих се за всичките им подозрителни пътувания и нелепите оправдания, с които бяха замазвали очите ми.

— Как е той? — попитах, неспособна да сдържа любопитството си. — Добре ли е? Върнал ли се е в университета? Още ли живее при Бен и Джули? Щастлив ли е? Личеше ли си? Щастлив ли е?

Въпросите се изляха неудържимо от устата ми, толкова отчаяно исках да узная. Имах чувството, че и една-единствена дума би донесла покой на душата ми.

Елизабет преглътна с мъка.

— Там е въпросът, Кален. Боя се, че той умира.

* * *

Сестрите ми казаха на Океана, че съм яла, пропускайки да споменат, че бях повърнала всичко. Казаха ѝ, че съм будна, но ѝ спестиха, че причината е неутешимият ми плач. Тези полуистини щяха да Я държат спокойна известно време, макар да не се съмнявах, че скоро ще усети колко невъобразимо зле се чувствам.

— Откъде знаете, че умира? — попитах ги. — Не разбирам. Беше в такова добро здраве. Рак ли е?

Това ми се струваше единственият логичен вариант — тихият убиец, който напада дори най-силните и ги поваля изневиделица.

Миака поклати глава.

— Правят му какви ли не изследвания.

— А вие как разбрахте?

— Проследявахме го до докторския кабинет и седяхме в чакалнята. Ходихме до пристанището и чухме какво разказва братовчед му на приятелите си. Записахме си час за гримиране при Джули, която между другото още мисли за теб.

— Наистина ли?

Изумлението спря болката ми за момент.

— Преструвах се на глуха, разбира се, и очаквах изобщо да не говори. Тя обаче започна да размишлява на глас колко съм ѝ напомняла за едно красиво момиче, което също било няма. Разказа ми колко се радвала да има друга жена в къщата, че сега се притеснявала да не си се удавила.

Въздъгнах.

— Значи това си мислят. Звучи логично.

— Но чуй интересното, Калън. Неговите симптоми са същите като твоите. И той няма сили, и неговата кожа е побледняла. В инвалидна количка е.

Покрих устата си с ръка.

— Целият е в синини, защото всичко го наранява. Сънят, седенето, всякакви движения. Докторите не знаят как да му помогнат.

— Значи... сме болни.

— Да. Не знам как е възможно и двамата да страдате от една и съща болест, особено при положение че ти изобщо не би трябвало да боледуваш. Но в момента проучвам нещата. Ако разберем каква е, може би ще намерим някой, който знае как да я излекува.

— Миака... той ще умре ли от това?

Тя сви безпомощно рамене.

— Не знам. Не съм учила медицина. Но състоянието му като че ли се влошава. Сигурно ти си що-годе добре, защото си сирена. Доколкото разбрах, симптомите му са започнали да се появяват три месеца, след като сте се разделили.

Кимнах, опитвайки да си представя Акинли в инвалидна количка, измъчван от необяснима болест почти година.

— Значи е заразно? Смятате ли, че съм го прихванала от него?

Тя сви рамене.

— Така предполагагаме. В момента правя проучване.

— Мога ли да ти помогна?

Миака наклони любящо глава.

— Трябва да почиваш. Искаме да си възможно най-силна, за да си готова, когато разберем какво е лечението.

— Защо си толкова сигурна, че има такава?

Тя впери пронизващ поглед в мен.

— Калѐн, съжалявам всеки, който застане на пътя ми към лечението. Защото съм смъртоносна. И за пръв път в живота си на сирена смятам, че ще получа одобрението на Океана, ако трябва да отстраня някого.

Преглътнах. Вероятно беше права.

— Води ме при Нея. Нека почивам там. Ще е най-добре за всички ви, ако не ви се пречкам.

Елизабет ме изпрати до водата, тъй като Миака се занимаваше с проучванията.

— Чуй какво, Калѐн. Ще намерим решение.

— Знам. Вярвам ви.

Елизабет направи гримаса.

— Извинявай, че криехме от теб къде ходим. Първоначално се надявахме да го намерим и да ти кажем как живее, да те зарадваме. Но като видяхме колко е зле, решихме да изчакаме, докато се оправи. Тогава обаче...

— Тогава видяхте, че не се оправя.

Тя кимна.

— Много съжалявам.

Спряхме пред водата и тя ме прегърна. Бях твърде уморена, за да се разплача.

— Знам, че не би трябвало да страдам — пророних. — Все пак никога нямаше да бъде мой. Всеки живот си има своя край и не времето, с което разполагаме, го прави ценен. Въпреки това сърцето ми се къса. Исках само да е щастлив.

— Това влошава нещата и за нас. Защото искаме само да си щастлива, а това зависи от него.

Поех си дълбоко дъх на пресекулки.

— Животът е безсмислен. Любовта е безсмислена. Но бих ли изживяла всяка секунда от нея наново?

— Предполагам, че да.

— Несъмнено. Да. Да и пак да.

Тя се усмихна на мен и на безполезните ни животи и ми помогна се потопя във водата.

Чаках да ми кажете какво става! Болест ли е? — попита Океана в мига, в който краката на Елизабет докоснаха вълните.

— Миака проучва. Още не знаем нищо със сигурност — отвърна тя.

— Не е вярно. — Обърнах се към сестра си. — Остави ни насаме. Нека аз ѝ разкажа какво знаем. Всичко.

Елизабет изсумтя.

— Щом настояваш — съгласи се тя и напусна водата възможно най-бързо.

Знаех, че се опасява за себе си и за Падма, но сега не беше моментът за тайни.

Улавям откъслеци от мислите ти, но са много разпилени.

Извинявай. — Тялото ми потрепери неочаквано. — *Още се мъча да ги подреда.*

Започни с Ню Йорк. Това виждам.

Събрах сили и подхванах:

Разказах на Миака за Акинли и какво се е случило в Порт Клайд. Мислех, че съм го скрила от другите момичета, но се оказва, че съм повтаряла името му на сън, нарисувала съм го несъзнателно и съм им казала името на родния му град. Те се досетили, че страдам по него, и решили да проучат как живее, за да ме зарадват.

О, значи е имало повече лъжи, отколкото предполагах — пророни неодобрително Тя.

Да. Но е възможно да Те зарадвам с една от тях.

Как така?

Каквато и болест да ме измъчва, Акинли също страда от нея — казах ѝ. — *Така че има поне още един заболял от нея.*

Последва дълго, тежко мълчание.

Това е невъзможно.

Симптомите му са същите като моите. Тоест имаме все някаква начална точка. Ако съм прихванала болестта от него, знаем, че е заразна и доста агресивна. Освен това знаем, че докторите търсят отговори, а Миака издирва други заболяли, за да разберем откъде е дошла. Лъжите им може да спасят живота ми.

Тя въздъхна с облекчение.

Макар според Мен да грешат, сестрите ти те обичат. Ще им простя неподчинението.

Благодаря Ти.

Чувствах тялото си натежало, сякаш всеки момент щеше да потъне.

Имаш ли нужда от нещо?

От сън.

Разбира се.

Океана се превърна в легло, оказвайки натиск под тялото ми, за да се настаня удобно.

Опитах да се отпусна, но колкото и уморена да бях, сънят ми убягваше. От толкова дълго животът ми не беше в мои ръце. А сега това важеше с още по-голяма сила. Изобщо не можеше да става дума за свобода и право на избор, а само за оцеляване. И аз не можех да направя нищо по въпроса.

Много страдах, че не мога да участвам в търсенето, повече заради болката на Акинли, отколкото заради моята собствена. Почти година мъки. Колко ли още можеше да понесе? Щом моето тяло започваше да се предава, то как...

Задавих се с вода. Като опитах да си поема дъх, глътнах още. С малкото енергия, която ми беше останала, опитах да изплувам до повърхността. Без да казвам нищо, Океана усети паниката ми и ме изтласка към въздуха.

Миака! Елизабет! Падма!

Легнах върху Нея, повръщайки вода и малкото храна, която ме бяха накарали да изям. Повече никога нямаше да ям.

Бях достатъчно близо до къщата, че да видя как препускат към мен. Като достигнаха Океана, Тя втвърди водата си, за да притичат по нея.

— Кален? — извика Падма.

— Диша! — прокълтя гласът на Елизабет в ушите ми.

Отнесете я в къщата. Не бива да влиза във водите Ми. Не може да диша.

— О, не! — ахна уплашено Падма.

— По-лошо е, отколкото предполагах — прошепна Миака.

Искаше ми се да ѝ кажа, че още я чувам, но говорът изискваше твърде много усилия.

Сестрите ми ме вдигнаха като перце и ме пренесоха по брега на Тихия океан до къщата ни. Познах топлината на душа, уютта на чистите дрехи и грижовния начин, по който Падма ме зави в леглото, но бях толкова изтощена, толкова уплашена, че дори не бях в състояние да им благодаря.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден вече можех да седя в леглото. Усещах, че бих могла да ходя, ако ми се наложи, но нямах никакво желание да помръдвам от мястото си. Тук беше топло и безопасно, макар тези удобства да не ми носеха утеха. В дъното на душата си усещах нишката, която ме свързваше с Акинли. И сега, повече от всякога, чувствах напрежението между телата ни, споделящи една и съща болка, макар и в различни краища на страната.

Дали беше нещо, което съществуваше още от самото начало, или се бе зародило, когато реших да се прокрадна незабелязано в Порт Клайд, но понякога, докоснеш ли някоя от синините си, усещах пулс, навярно отзвукът от неговата слабост в моето тяло.

Седмиците се нижеха, оживени за останалите, но не и за мен. Докато аз лежах в леглото, съхранявайки малкото си енергия, Океана издирваше всякакви новости. Прослушваше мислите на всеки, който плуваше в езеро или джапаше във вълните ѝ. Когато рибарите плакнеха ръцете си, а влюбените двойки флиртуваха, потопили крака във водите на някое пристанище, Тя слушаше. Но никой не говореше за загадъчна нова епидемия, която отнема жизнеността на хората и осакатява телата им.

Търся — достигна ме гласът ѝ през стените. — *Издирвам отговори.*

Жалките ми опити да ѝ отговоря бяха неуспешни и усещах неописуемата ѝ тревога. Океана страдаше, че най-голямата ѝ дъщеря чезне.

Въпреки това чувствах, че крие нещо от мен. Гласът ѝ тегнеше някак, сякаш подозираше нещо, в което отказваше да повярва. Беше ме страх да Я попитам. Ами ако подозираше, че няма лек?

За трети път тази седмица Миака ме принуждаваше да се кача на кантара.

— Свалила си още килограм. Защо отслабваш?

— Моля те, не ме карай да ям отново.

Тя ме грабна на ръце и се запитах колко ли трябва да съм измършавяла, щом ме носеше без никакво усилие.

— Ами ако ти даваме само течна храна? Много пациенти се изхранват така.

Пациенти? С доста думи мразех да се определям. „Убийца“, „митична“, „безсърдечна“. „Пациент“ директно влизаше в списъка.

— Откъде знаеш? — попитах я, като отпуснах глава върху шията ѝ, докато ме носеше по коридора.

— Ами, от цял месец съм закована пред компютъра и се мъча да установя какво ти има.

Тя ме върна в леглото и чак тогава ми направи впечатление колко притихнала е къщата. Бях свикнала да чувам ядосаното пуфтене на Елизабет и кроткото подсмърчане на Падма. И трите се редуваха да търсят в интернет, но Миака беше най-амбицирана.

— Къде са останалите?

— Проверяват как е Акинли.

Бях им казала да разкрият тайната ми на Падма и тя следеше състоянието му заедно с Елизабет и Миака.

Пулсът ми подскочи леко.

— Наистина ли?

— Да. И то със съгласието на Океана. Рових се къде ли не за болест, протичаща със симптоми като вашите. В сайта на Центъра за контрол на заболяванията, във форумите и дори из новините за страните от Третия свят. Дотук — нищо. Другите ще проверят как е Акинли и ще се опитат да се доберат до медицинския му картон.

— Може да ги вкарат в затвора за такова нещо.

Тя сви рамене.

— Ще излязат.

Изсмях се и устните ми се разтегнаха болезнено.

— Вероятно.

— Добре е да разберем каква диагноза са му поставили. Това не ни дава никакви гаранции, но може пък да ни подсказе как да те лекуваме.

— Дори неговото лечение да не му помага?

Тя въздъхна.

— Ще намерим начин да ви помогнем.

Миака отметна косата ми назад с грижовен жест, който разтопи сърцето ми. Толкова се бях радвала, когато тя се присъедини към нас. Вече знаех, че Океана избира произволно сирените Си, но когато Миака стана една от нас, имах чувството, че е подарък за мен. Появата ѝ облекчи мъката ми по загубата на Мерилин и кроткият ѝ характер — поне тогава — ми пасваше идеално. От толкова време ми помагаше да запазя разсъдъка си.

— Калѐн, ще опиташ ли поне течната храна? Струва ми се, че ако ти влеем малко калории, ще има голям резултат.

Не ми се искаше да убивам ентузиазма ѝ, но знаех, че лицето ми излъчва скептицизъм.

— Аз съм сирена. Нещо повече от човешко същество, от момиче. Каквото и да ни има с Акинли, човешка потребност като храната едва ли ще ми помогне.

Миака си пое дъх да ме опровергае с угрижено изражение, но в следващия момент застина.

— О... как не се сетих по-рано!

— За какво?

Очите ѝ грейнаха от вълнение и тя покри устата си с ръка, докато зъбните колела в мозъка ѝ се въртяха.

— Подхождаме грешно. Имаш право. Ти си сирена. Решихме, че Акинли те е заразил, затова издирвахме някаква болест. Но може всичко да е започнало от теб!

— От мен?

— Да! Ами ако трябва да го лекуваме от нещо, което вреди на сирените? И така да излекуваме теб?

Загледах се невидящо в далечината, мъчейки се първо да преодоля чувството си на вина от вероятността аз да съм причинила всичко това на Акинли, а после да измеря и значението на това заключение.

— Миака... блестящо попадение. Но изниква един въпрос.

— Какъв?

— Кое вреди на сирените?

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Да, добър въпрос. — Тя забарабани с пръсти по брадичката си. — Трябва да говоря с Океана. Тя със сигурност знае. Толкова много

от нас са й служили. Ако има болест, засягаща сирените... Мога ли да те оставя сама за малко?

— Разбира се.

Тя изхвърча от стаята, тласкана от спешната необходимост да получи някои важни отговори.

Въздъгнах, проклинайки се, задето може да съм навредила на Акинли. Естествено ценях собствения си живот, хранех толкова надежди за него. Но съпоставех ли го с неговия, замислех ли се за всичката болка, която бях причинила на купища хора — не само като отнемах живота им, но и принуждавах близките им да живеят без тях, — се надявах, ако само един от нас може да бъде спасен, това да е той.

Аз носех само тъга. А той беше способен да разпръсква толкова много радост.

Затворих очи и извиках Акинли в най-предната част на съзнанието си. *Съжалявам* — казах на последния негов образ, запечатал се в паметта ми — здравето, щастливо момче, което ме целуваше на плажа.

Почти мигновено през тялото ми пробяга импулс на обич и се почувствах така, сякаш Акинли е до мен, сякаш можем да се прегърнем. С тази утешителна мисъл се унесох в сън.

* * *

— Без диагноза. — Елизабет хвърли върху масата подгизналото фотокопие от медицинския картон на Акинли. — Изследвали са го за рак, чернодробна недостатъчност, болести на щитовидната жлеза, изобщо всичко. Не са изключили дори депресия и тежка скръб като вероятна причина, тъй като родителите му са починали неотдавна, да не говорим, ако и ти му липсваш, както той на теб.

Седях на масата, увита в одеяла, и се вирах в купчината листове.

— Как плащат за всички тези изследвания? — изразих тревогата си.

Елизабет завъртя очи.

— Естествено, че за това ще се сетиш. Не се безпокой. Ще им изпратим анонимно дарение.

Кимнах. Поне в това отношение можем да им помогнем.

— Видяхте ли го? — попитах, мъчейки се да прикрия силния си интерес. Тайно се надявах да са го чули да говори за мен, макар да знаех, че е малко вероятно. — Случайно да изглежда по-добре?

Падма впери виновен поглед в земята, сякаш се срамуваше. Бръкна в джоба си и извади купчина снимки. Взех ги от ръката ѝ, едновременно нетърпелива и притеснена.

Разпознах сините очи и рошавата руса коса, надничача изпод плетената шапка, която очевидно му трябваше, за да се топли. Но плавните извивки на скулите му бяха станали съвсем ъгловати, а някогашната светлина по лицето му беше угаснала до смътно сияние — още грееше, но едва.

— О, не! — ахнах, покривайки устата си с ръка. Очите ми се изпълниха с горещи сълзи. — Акинли, не.

Снимките, очевидно заснети откъм гората пред къщата му, показваха, че Бен и Джули са направили рампа за инвалидна количка. Пресният бетон изглеждаше като кръпка на фона на красиво остаряващия им дом.

— Бяха го извели на разходка. Удивително е, Кален. — Вдигнах объркан поглед към Елизабет. Какво удивително можеше да има във факта, че момчето, което обичах, вече не можеше да ходи? — Дори в това му състояние всички се радваха да го видят. Една старица със занемарен двор...

— Госпожица Дженкинс — казах с усмивка.

— Да — подсмихна се тя, без да се изненадва, че знам подобно нещо. — Тя сложи поднос с домашни бисквити в скута му. Акинли изяде една-две и раздаде останалите на децата, които си играеха край пристанището. Доста се доближихме. — Тя посочи снимките и аз продължих да ги разглеждам. — Заръча на децата да не казват на старицата, че им е дал сладките ѝ. Не искам да я обиди.

Поклатих глава.

— Типично в негов стил.

— Е, докато вас ви нямаше — подхвана делово Миака, — май постигнахме напредък. Не съм изненадана, че в картоната му няма диагноза, защото започваме да си мислим, че не го мъчи медицински проблем. Тя му е предала нещо, а не обратното.

— А! — възкликна Елизабет, едновременно заинтригувана и объркана. — Но какво? Как?

— Това е въпросът. Попитах Океана, но и Тя не можа да ми отговори. Каза, че за пръв път ѝ се случвало подобно нещо. Затова променяме насоката на проучванията. Не търсим човешки болести, а особености в историята на сирените. Все някъде трябва да намерим сведения за нещо, което би убило едновременно и човек, и сирена, без да уврежда околните и Океана.

Падма кимаше.

— Ще помогна, макар че не съм толкова опитна, колкото вас.

— Не се безпокой — отвърна Миака. — Точно сега сме равни в невежеството си.

Върнаха ме в леглото, а Елизабет тръгна към града, за да вземе книги от библиотеката, докато Миака продължаваше с разследването си в интернет.

На никого не му направи впечатление, че задържах снимките и подпрях онази в най-близък план на нощната си лампа.

Ще намерим някакво решение — обещах му наум. — *Няма да те оставя да потънеш.*

Вгледах се в уморените му, все още красиви очи. Каквото и да се случваше, независимо от възрастта, разстоянието и забраните, бях срещнала половинката си, сродната си душа. Погледах снимката, сякаш двамата лягахме да подремнем заедно, и можех да се закълна, че чух Акинли да казва: „Побързай!“.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Миака проучи внимателно всички картини на сирени от различни епохи на човешката история, които успя да намери. Няколко от тях дори уголеми и залепи на стената. В тетрадката си анализира избора на цветове, символиката, историческия им контекст. Издири колкото можа повече от притежателите на оригиналните картини и провери кои са поръчани, и кои — родени от въображението на художника.

Дълго време се чудех защо ѝ е да го прави, с какво би могло да ни помогне изкуството в този момент.

— Може пък някой да е видял наша сестра с очите си — опита да ми обясни тя. — Може да е било случайност, Океана да е пропуснала някой оцелял. Може събитието да е описано някъде... знам ли. Приемам всичко.

Елизабет намери няколко филма за сирени и ги изгледа многократно, търсейки сходни мотиви в тях. В моите очи всичко това изглеждаше също толкова безсмислено, колкото и когато аз самата се бях опитала да науча нещо ново за вида ни. Елизабет обаче не беше учен, а боец. И тъй като нямаше с кого да се бие, това беше най-доброто, на което беше способна.

Падма... Милата Падма се впусна да изчете всички митове, басни и вълшебни приказки, създавани някога. Често пренебрегван факт беше, че детските книжки съдържат много истини.

Преди време бях проучвала сирените тайно. Не исках сестрите ми да разбират, че търся начин за бягство. Но може би трябваше да споделя с тях. Сега, когато се бяхме скупчили една до друга и научавахме неща за себе си, които Океана не можеше да ни разкаже, се чувствах по-свързана с тях от всякога и ми идеше да заплача при мисълта, че може да съм обикнала истински сестрите си чак когато приближавах края на живота си.

А и с тяхна помощ научавах много повече, отколкото сама. Прочетохме за славянските русалки, които били душите на удавени

жени, обитаващи реки и потоци. Римските ундини нямали душа, но можели да се сдобият с такава, омъжвайки се за простосмъртен. Нашите русалки имали дълги коси и красиви опашки, наядите живеели само в сладки води, а гърците се кланяли на множество богове, покровители на водата. Но колкото и задълбочено да проучвахме всяка от тези следи в търсене на най-близкия до нас мит, не открихме нищо, което можеше да обясни болестта ми.

Между пристъпите на сънливост, на които не можех да се съпротивлявам, четях. Първоначално цялата тази мисия ми се струваше също толкова смущаваща колкото и в миналото. Тук-там попадах на истински факти за нас. Бройката ни, песента, неизбежната смърт. Но останалото като че ли беше художествена измислица, съчинения на мъже, решили да ни представят като безсърдечни жени, съществуващи единствено за да ги съблазняваме. Такива ни обрисоваха дори в историите за други морски същества. Винаги жени, винаги кръвожадни.

Но аз имах сърце. Имах сърце, което се късаше.

Сред цялата тази трескава дейност попаднах на един сборник с разкази. Не го бях чела, но заглавието ми беше познато. Беше излязъл на пазара точно по времето на моето преобразяване. Прелистих до разказа от Франц Кафка, наречен „Мълчанието на сирените“. Беше само две страници... но не можех да спра да мисля за думите му, за идеята, че мълчанието на сирените е по-смъртоносно и от песента им.

Колкото и да ме заплени историята, първоначално се присмях на сюжета ѝ. Защо пък мълчанието ми да е смъртоносно? Точно то опазваше живота на хората. Прочетох разказа докрай и продължих да се занимавам с други неща, но незнайно защо мисълта ме спохождаше отново и отново.

Мълчанието ми не бе убило никого. Ако въздържанието ни да не пеем беше толкова смъртоносно, всеки, с когото се срещаме, трябваше да изпитва същото като Акинли.

Обмислих всяка друга връзка, която имах с него, опасявайки се, че не напредвам достатъчно бързо, за да му помогна. Не беше от целувката — това го знаех със сигурност. Елизабет беше целувала предостатъчно мъже, без да им навреди ни най-малко. Не беше от любовта ми към него, защото ако любовта убиваше, то Ейслинг

изобщо нямаше да има Това и правнуче. Какво тогава? С какво се открояваше Акинли?

— Миака — провикнах се с толкова пресипнал глас, че се зачудих дали изобщо бих могла да запея с него.

— Какво има? Гладна ли си? Да не би да ти е лошо? — обсипа ме с въпроси тя, зарязвайки всичко останало заради мен.

— Ще прочетеш ли този разказ, ако обичаш? Кратък е, но нещо в него... — Подадох ѝ тънката книжка и тя огледа корицата ѝ. — Да ти хрумва нещо?

Тя я взе от немощните ми ръце и прочете разказа за отрицателно време.

— Как така мълчанието ни ще е по-смъртоносно от песента ни? — попита насмешливо тя.

— Именно.

Върна ми книгата.

— Все пак ще помисля по въпроса.

— Някакъв резултат с изкуството?

Тя изсумтя.

— Не. В общи линии ни представят или като демони, или като прелъстителки.

— Забелязах.

— А доколкото разбирам, никой не е оцелял след истинска среща със сирена, за да сподели наблюденията си.

— Все един оцелял трябва да има — изграчих аз, загръщайки се още по-плътно с одеялата. — Иначе как изобщо сме се появили в митовете?

— Е, който и да е бил този щастливец, при всички случаи е мъртъв от хиляди години и не е оставил след себе си повече от онова, което вече знаем.

Въздъгнах. Главата ми тежеше от уморителния ден и усещах как сърцето ми също вехне от изтощение.

Миака сложи ръце на раменете ми и топлината ѝ беше толкова приятна, макар че си дадох сметка колко студена е моята кожа.

— Ще разгадай случая, Калён. Имам чувството, че сме много близо до отговора.

Кимнах, въпреки че не бях съвсем съгласна. Тревожих се, че времето на Акинли изтича, човешкото му тяло беше много по-уязвимо

от моето. А връзката ни ме караше да се питам какво ще стане с моето сърце, ако неговото спре да бие.

Елизабет дойде от всекидневната.

— Пълни глупости. Аз не съм човекоядец — обяви тя, кимвайки към телевизора.

— Е, ако само една от нас можеше да се опише така... — подхвана шеговито Миака.

Елизабет се подсмихна леко. Помагаше ми да знам, че можем да се шегуваме помежду си дори в такъв момент.

Усмихнах се колкото можах по-широко, което не беше много, и усетих остра болка в едното ъгълче на устата си. Докоснах го, за да притъпя щипането, а като отдръпнах ръката си, върховете на пръстите ми бяха яркочервени.

Вперих ужасен поглед в кръвта. Бяха смаяна от гаденето и високата температура, изумена от умората и болките. Но това ме накара да погледна тленността си право в очите. Не вярвах, че мога да кървя.

Момичетата се спогледаха тревожно. Никоя не знаеше какво да каже. Падма взе кърпа от кухнята и почисти ръката и устните ми, докато всички обмисляхме мълчаливо този нов удар.

— Какво пропускаме? — попита отчаяно Елизабет. — Какво ни убягва? Изгледахме всички филми, проучихме всички картини, прочетохме всички книги... Не знаем ли всяка история вече?

— Ами, не — отговори Падма, сякаш пропускахме нещо очевидно. — Аз не знам нейната. — Тя посочи към мен.

— И мен преобразиха също като теб — свих рамене. — Беше хиляда деветстотин трийсет и трета година и...

— Не, не — засмя се Падма. — Говоря за момчето. Какво точно се случи помежду ви? Как се запознахте?

— Той работеше в библиотеката във Флорида. Срецнахме се няколко пъти. Последния път направихме торта заедно.

— А после загубихте връзка?

Сведох очи.

— Харесвах го прекалено много. Когато осъзнах, че се влюбвам в него, разбрах, че е време да си тръгна за доброто и на двама ни.

— И?

— Завлякох момичетата от Маями в Поулис Айлънд. Малко след това ти дойде при нас. — Спрях да си поема дъх. Ставаше ми все по-трудно да дишам. — Мислех, че се справям добре, но ти видя какво се случи при следващото пеене, когато Океана взе круизния кораб със сватбеното тържество на борда. Не можах да го понеса. Цял живот си бях мечтала да стана булка като нея, а когато дойде време да я удавя в деня, който аз копнеех да преживея... дойде ми в повече. Затова реших да избягам от Океана и се озовах точно в Порт Клайд, родното място на Акинли. Имах чувството, че нещо дълбоко в мен ме е теглело натам. Не очаквах да го заваря в градчето, нито пък да ме посрещне на брега.

— Но не си прекарала много време с него. — Падма сложи лакът на коляното си и подпря глава, попивайки всяка моя дума.

Направи ми впечатление, че Миака е извадила тефтера си и записва всичко.

— Един ден. Малко повече от двайсет и четири часа.

— Добре — обади се Миака. — Разкажи ни всичко. В дома си ли те отведе после?

Отново разказах за Бен и Джули, как бяха отворили дома си за мен. Разказах им как Акинли ни направи закуска и че той също като мен едва не е загинал заедно с родителите си.

— Дали пък не е това? — замисли се Елизабет. — Това странно съвпадение, което ви свързва?

— Не мисля, но ще си запиша — отвърна Миака. — Какво стана после?

Разказах им за книжарницата, за историята, която му споделих чрез езика на глухонемите, за вкусния сладолед.

— Да сте яли с една лъжица случайно? — попита Падма. — Дали така не е погълнал част от течността, която Океана влива в нас?

Миака поклати глава.

— Ще го запиша, но не ми се вярва. Ако беше толкова елементарно, Елизабет щеше да е убила десетки мъже.

— Не са десетки! — възрази тя. — Но, да. Разменяла съм доста... телесни течности с мъже. И не съм първата. Но нищо подобно не се е случило.

— Откъде знаеш? — попитах. — Все пак никоя от нас не е имала достатъчно дълга връзка, че да бъде сигурна.

— Ами... — заекна Елизабет. — Веднъж срещнах един голям чаровник. Няколко месеца по-късно се върнах при него и си беше в идеално здраве.

— Добре. Документирано е. Знаете — подхвана колебливо Миака, — че Океана ще иска да научи за всичко това, нали?

Елизабет изръмжа при мисълта.

— Така. Какво друго?

Разказах им за краткия следобед в къщата му, за това, че Джули се радваше да им гостувам... а после и за срещата ни.

— А как си тръгна този път?

Умълчах се за момент. Мисълта за това беше почти толкова мъчителна, колкото болестта ми.

— Заведе ме в къщата си. Не у Бен, а в дома на родителите му. Някак си се беше досетил за мен... Не знам как е успял да навърже нещата, но усещаше, че в мен има нещо странно. И вместо да се уплаши, предложи да ме закриля. Помоли ме да остана, а аз внезапно реших, че е възможно. Така или иначе живеем сред хора, затова не виждах особена разлика. — Примигнах и сълзите се търкулнаха по бузите ми. — Тogaва Акинли ме целуна. И това е. Просто съвършена целувка, неподвластна на времето. А след това, в момент на пълно безразсъдство, казах „Еха!“.

Поклатих глава.

— Очите му помътнях и закрачи като зомби към Океана. Опитах да го спра, но той продължи да навлиза все по-надълбоко и по-надълбоко. Умолявах Я да го пощади, обещах да й доведа други жертви вместо него. Срам ме е да си призная, но сигурно щях да го направя. Бях готова на всичко, за да запазя живота му.

Избърсах сълзите си, гузна, задето така лесно можех да жертвам чужд живот, за да спася неговия.

— Тя го пощади... не биваше да споделям с вас, но наистина го пощади. Отведох го до брега, целунах го и се върнах в Океана. Оттогава не съм го виждала.

— Хм — пророни Падма. — Значи... нищо особено, просто грешка.

Кимнах.

— Чакай малко... какво разправяше одеде за мълчанието? — попита Елизабет. — Не си ли говорехте за някакъв цитат, преди да

вляза в стаята?

— В една книга пише, че мълчанието на сирените е по-смъртоносно от песента им, което звучи налудничаво, ако...

Тя вдигна ръка да ме спре.

— Ами ако това е разковничето?

— Какво?

— Мълчанието ти. — Звучеше крайно развълнувана, но аз присвих скептично очи. — Той може да е единственият човек на планетата, чул гласа на сирена и оживял. Ами ако това го убива? Мълчанието ти?

— Нямахме как да продължа да му говоря — отвърнах аз. — Това несъмнено щеше да го убие.

— Дори да е така — възрази Миака, стиснала тефтера си, — това не би обяснило защо и Калён боледува. Може да си въобразяваме.

Елизабет сви рамене.

— И все пак това е първата ни истинска следа.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

С леден ужас осъзнах, че Акинли умира, че краят му приближава. Нашепваше ми го същата странна връзка, която ми беше подсказала, че е в Порт Клайд, а не в Маями, и която понякога ми носеше онова необикновено усещане за покой.

Стиснах очи, но вече не ми бяха останали сълзи. Тялото ми се разтресе от сухи вопли. Ако исках да спася Акинли, трябваше да побързам. Нишката, която ни държеше живи и свързваше душите ни, беше на път да се скъса. Не знаех дали краят на неговия живот значеше края на моя, но бях сигурна, че щом уж неузвимото ми тяло може да пострада толкова, рано или късно ще загине.

— Още не разбирам — пророних дрезгаво. — Ако гласовете ни карат хората да се давят, защо мълчанието ми би навредило на Акинли?

Миака потри замислено очи.

— Не знам. Какво да правим?

— Може би трябва да започнем с Океана. Да Я разпитаме за гласовете и песента ни — сви рамене Елизабет, не по-малко обезсърчена от Миака.

— Ще дойдеш ли с мен? — помоли я Миака. — Ти предложи да тръгнем по тази следа. Може пък да й зададеш въпрос, за който аз не бих се сетила.

Елизабет кимна.

— Разбира се. Имаш ли нужда от нещо? — обърна се тя към мен.

— Не. Но ако имам, Падма е тук.

Падма се сгуши в мен.

— Винаги.

— Всичко ще е наред.

Елизабет и Миака излязоха от стаята, хванати за ръце.

Всичко това се случваше по моя вина. Стремях се единствено да следвам правилата, а ето какво получавах, нарушавайки ги. Сестрите

ми се побъркваха от тревога, вече не можех да влизам в Океана, а Акинли умираше. Аз бях отговорна за всичко това.

— Съжалявам, че те забърках в тази каша, Падма. Кълна се, животът ни обикновено не е толкова изпълнен с премеждия.

Изкисках се вяло и избърсах лицето си, където очаквах да се стичат сълзи.

— Нямам нищо против. Радвам се, че правя нещо смислено. Знам, че играя важна роля за Океана, както и сред сестрите си. И това ми носи удовлетворение. Но истинският въпрос е какво ще правя по цел ден, след като оздравееш.

— Оценявам оптимизма ти.

Тя стисна устни.

— Старая се. Бях в тежък период от живота си, когато ме намерихте. Много неща трябва да забравя. Доста си отидоха, а и вие ми помогнахте да намеря спокойствие, но има и някои истини за мен самата, които трябва да науча отново.

— Например? — Отметнах ѝ част от одеялото си и тя се сгуши под него.

— Че съм способна да върша полезни неща. Че не съм бреме. Че заслужавам шанс за хубав живот колкото всички останали. Че е възможно да бъда обичана.

Хванах ръката ѝ.

— О, Падма, не е просто възможно, неизбежно е. Скъпа си и на нас, и на Океана.

— Знам. Колкото и да ме плаши Тя, чувствам любовта под яростта ѝ.

Независимо от гнева си към Океана заради ролята, която играех за Нея, знаех, че обича Падма също колкото нас.

— Дай ѝ време и ще се превърне за теб в майката, която е трябвало да имаш.

* * *

— Гласовете ни са отровни — каза Миака.

— Отровни?

— Да. Въздействието ни върху хората е двойно. Песента ги привлича към смъртта им, а гласовете ни са токсични. Мисля, че това е станало в този случай. Остатъците от гласа ти съсипват тялото на Акинли, а тъй като звукът не е хапче или течност, докторите не са могли да го открият.

Кимнах.

— Ясно. Отровни гласове. А песента ни?

Елизабет обгърна тялото си с ръце.

— Вече си обяснявам защо се състои от звуци, които разпознаваме смътно, но все не успяваме да разберем напълно. Песента ни съдържа по малко от всеки език на земята. Океана ми преведе текста ѝ. Доста е сърцераздирателен.

Миака произнесе думите с познатата мелодия в гласа си, макар да не се римуваха както в истинската песен.

*Ела, хвърли сърцето си в морето
душата ти изгубена е, но спасение тя носи.
Погълни ме и смъртта си посрещни —
един живот за хиляди ще размениш.
Ела при мен, водата погълни,
пий и пей, и края посрещни;
пий и пей, и края посрещни.
Ти не си повече, не си и по-малко,
защото всички умират, всички почиват.
Тялото си дай ми,
сред вълните гроба си открий.
Ела при мен, водата погълни,
пий и пей, и края посрещни;
пий и пей, и края посрещни.*

Всички се умълчахме, замислени над значението на звуците, които произнасяхме от толкова време. И преди се бях любувала на прекрасната смесица от различни езици, а сега вече знаех, че песента ни е такава, за да може всеки, независимо от произхода си, да разбере смъртоносния ни зов.

Изтръпнах.

— Това е приспивна песен, която води към смъртта.

— Но от нея струи примамливо обещание за нещо по-висше. *Един живот за хиляди ще размениш.* Тоест смъртта ти е в името на цялото човечество. Звучи така въздействащо и поетично.

Усещах, че Миака се бори със себе си, отблъсната от песента, но в същото време изпълнена с възхищение.

— И какво значи всичко това? Дава ли ни надежда за Акинли?

Миака прехапа долната си устна.

— Не знам. Струва ми се, че пропускаме нещо важно. Гласовете ни са токсични и песента ни привлича хората към сигурна смърт. Ти не си пяла на Акинли — може би затова е още жив, — но никое от откритията ни не обяснява защо на теб ти е толкова зле.

Падма се намръщи.

— Какво друго каза Океана?

— Докато ни обясняваше как действат гласовете ни, ми се стори, че знае защо Акинли е болен — отвърна Елизабет. — Но като Я попитахме за Калён, Тя отсече, че е невъзможно това да е причината.

Примигах неразбиращо.

— И на мен каза същото — спомних си.

Но бях усетила нещо странно в гласа ѝ — тежест, колебание. Сякаш онова, за което говореше, не беше невъзможно, но тя просто отказваше да го повярва.

Цялото тяло ме болеше, а когато опитах да стана, стаята се завъртя около мен и бях принудена да се стоваря задъхано върху възглавниците.

— Спри — извика рязко Елизабет. — Какво си мислиш, че правиш?

Протегнах ръце към сестрите си.

— Водете ме при Океана — казах им. — Моля ви.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Сестрите ми внимателно ме вдигнаха от леглото и ме пренесоха на одеяло до Океана. Потреперих в почти арктическият въздух и си помислих, че ако животът ни не се беше вгорчил толкова напоследък, несъмнено щях да предложа да се пренесем на някое по-топло място, с по-поносим за чезнещото ми тяло климат.

Времето ни изтичаше. От сестрите си знаех, че Акинли вече не може да напуска стаята си, а имах чувството, че и аз самата не бях далеч от същото. Единствената ми надежда беше, че ако Океана наистина осъзнае колко съм близо до смъртта, ще ни разкрие тайната Си. Ако ѝ беше известно нещо, което не бе споделила с нас.

Знаех, че аз съм единствената ѝ грижа в момента. Акинли щеше да е косвената щета от грешката ми, но ако успееше да оправи мен, той не Я интересуваше. Но скоро щеше да разбере, ако вече не се беше досетила, че спасяхме ли моя живот, щях да намеря начин да споделя лека с него. Вече бях твърде уморена, за да пазя тайни от Нея.

— Ох! — изпищях, като потопиха краката ми в ледената вода. — Все едно ножове пронизват кожата ми!

Почакай.

Останахме на плажа, неподвижни и объркани. Как щяхме да се справим с това?

Готово. Опитай отново.

Потопих крака, изненадана да открия, че водата беше станала хладка.

Така би трябвало да ти е по-добре.

— Ние да влезем ли? — попита Я Падма.

— Вие вървете — предложи Миака. — Аз ще крепя Кален.

Океана не проговори дълго време. Само почувствах тревогата ѝ, докато прокараваше мислите на Падма и Елизабет през своите.

Не знаех, че толкова си се влошила. Не си идвала при Мен от доста време.

Наистина ли долавях страх в гласа ѝ?

Облегнах се на Миака, дишайки учестено като птичка.

— Умирам — казах ѝ. — Чувствам се още по-зле.

— Няма да умреш — увери ме Миака. — Трябва да има нещо, за което още не сме се сетили.

О.

Усетих как преравя мислите ми, спомените ми за Акинли, които сега изплуваха на повърхността. Почти всичко от предишния ми живот вече тънеше в мрак, а този беше толкова дълъг, че не виждах смисъл да помня повечето неща. Но Акинли... всичко с него беше кристално ясно.

Тя почувства колко очарователен ми се беше сторил опитът му да говори с мен в библиотеката, как сърцето ми подскочи от радост, когато ме покани на танц под онова дърво. Видя поредицата от съобщения в отдавна загубения ми телефон, как при първата ни раздяла мислите ми отново и отново се бяха връщали към него. Усети колко чистосърдечно ме беше приветствал в дома си, как ме беше разтопил, сядайки до мен в онази книжарница. Колко магическа беше първата ми целувка. Бог да ми е на помощ, дори сега бях запленена от красотата ѝ — такова чудо трябваше да се изложи в стъклена витрина, за да му се любува цялото човечество.

И тъй като наистина не можех да го скрия, Тя почувства колко ми липсва. Усетих как се стряска от мъката, с която се борех заради сестрите си, заради Нея.

Не предполагах, че Миака плаче, докато не чух как си поема насечена глътка въздух. Тя поклати глава и покри устата си с ръка, а пръстите, с които подпираше гърба ми, се впиха силно в кожата ми за подкрепа.

— Миака?

— Съжалявам. През цялото това време те обвинявах, защото не можеше да се откъснеш от бремето си. А сега, когато изживявам чувствата ти... Калѐн, справила си се много по-добре, отколкото аз бих могла. Такава тежест носиш в сърцето си.

Падма се хвърли на скалистия бряг, изскачайки от водата, сякаш я гонеше чудовище. Свлече се на колене на около три метра от нас и зариди неудържимо. Елизабет също излезе от водата, но с бавни, немощни стъпки.

— Ще се върнем — обяви тя. — И двете не можахме да го понесем и просто трябва да си починем малко, докато мислите се разсеят. Не знам дали чувствата ти към Акинли наистина са толкова дълбоки, или Океана ги усилва, но дявол да го вземе...

Не. Изцяло нейни са.

Елизабет кимна, преКалèно натъжена, за да направи повече. Потопи краката си във водата и заговори на глас заради нас.

— Защо просто не я пуснеш при него? — замоли се тя. — Той умира. Тя умира. Не могат да живеят заедно, само това им остава.

Не, Калèн е Моя. Ще я излекуваме.

— Как? — попита Елизабет през сълзи. — Изчерпахме всички възможности.

— Моля те — подхванах аз и всичките ми бентове рухнаха, изливайки чувствата ми към Акинли до последна капка. — Вече знаеш какво изпитвам към него. Споделих всичко докрай с Теб... но нещо ми подсказва, че Ти криеш нещо.

Усетих смесица от емоции сред мислите й. Вина, недоумение, тревога, срам. И това ме убеди, че наистина има тайни от нас.

— Моля те. Какво криеш?

Невъзможно е — настоя Тя и отново долових онази странна нотка в гласа й. — Никога не съм се съмнявала в твоята способност да обичаш, но наистина ли вярваш, че един простосмъртен може искрено да обикне момиче, което познава от толкова малко време? Че може да прозре отвъд красотата, дарена ти от Мен, до дълбоката ти същност, особено при положение че не продумваш нито звук?

— Какво имаш предвид? — напрегна се Миака. — През цялото време си знаела какво й е на Калèн?

— Моля те — повторих аз. — Обичам Те. Винаги си ме обсипвала с любов. Умолявам Те да ми кажеш какво се случва.

Най-сетне истината излезе наяве.

Вярно е. Гласът ти го е отровил. Вече не мога да го отричам. И единственото, което може да го изцери, е гласът ти. Човешкият ти глас. За да го спасиш...

— Трябва отново да стана човек...

Да. Но още по-важното е, че всъщност и той е бил сирена за теб. Липсата на неговия глас убива теб.

Поклатих глава.

— Но как е възможно?

Не мога да ти обясня как се сливат две души. Това е непосилно и за хората, и за природните стихии, и за боговете. Но между двама ви съществува неразривна връзка. И заради нея — заради искрената ви, страстна, чиста любов — двамата ще процъфтявате заедно... или ще загинете заедно.

— Не разбирам.

Преглътнах тежко, мъчейки се да проумея думите ѝ.

Ако не беше чул гласа ти, щеше да е добре. Но след години, след като той остарееше, твоето здраве щеше да се влоши. А ако ти Ми се беше опълчила толкова непростимо, че Ми се наложило да те убия, той щеше да загине в същия миг. Душите ви са свързани. Каквото се случва с тялото на единия, се случва и с тялото на другия. А тъй като гласът ти го е застигнал и го убива постепенно, ти пропадаш с него. По-бавно, разбира се, тъй като още Ми принадлежиш. Но в крайна сметка връзката ви ще ти коства живота.

Мислите ми веднага отлетяха към Ейслинг. Чувствах огромна вина, задето предавах тайната ѝ, но вече нямаше как да я крия. Защото щом това се случваше с мен, нямаше ли да сполети и нея? Дали и нейното тяло не отслабваше след смъртта на Това?

Но при нея не беше само Това. Беше следила живота на внука си, а после и на правнучка си. Усмивнах се леко, осъзнавайки засечката в загадъчната връзка между сирените и хората, които обичаме. Нейната любов не беше съсредоточена в един човек и с появата на всяко ново поколение от семейството ѝ, тя сякаш се прераждаше.

— Лъгала си ни — изкрещя Елизабет. — През цялото това време си знаела!

Не вярвах, че подобно нещо е възможно. Че някой може да ви обича колкото Мен. Повече от Мен. Как е възможно двама души от толкова различни светове да се свържат без думи? Знаех, че може да имате мимолетни авантюри и приятелски отношения с други хора. Но ви давах толкова много любов, че не очаквах да остане място за повече.

— Винаги има място за любов — прошепна Падма. — Дори да е толкова малко, колкото пролуката на едва открената врата.

Погледите ни се срещнаха и си спомних, че аз ѝ бях казала същите тези думи в Ню Йорк. Дали бях подозирала, че един ден ще са толкова уместни за мен?

Усмихнах ѝ се тъжно.

— Вярно е. Намерих начин. Обичам го и любовта ми убива и двама ни.

Покрих устата си с длан, но и този път нямах сълзи да се разплача.

— Не си виновна ти, Калѐн — увери ме Миака.

Кимнах.

— Напротив. Едно щеше да е просто да се влюбим. Да, щяхме да чувстваме тъгата и щастието на другия и може би след петдесетина години тялото ми щеше да грохне заедно с неговото. И всичко това щеше да е поносимо. — Спрях, за да си поема дъх. — Но аз му позволих да чуе гласа ми. Отрових го и сега умираме.

Съжалявам. Ако ти бях попречила да избягаш от Мен, сигурно нямаше да го намериш отново.

— Така ни е било писано. — Дробовете ми изнемогнаха под цялото напрежение. — Помислете само колко много неща сме правили. Колко места сме посетили, в колко епохи сме живели. Натъквали ли сте се някога на един и същи човек два пъти? — попитах сестрите си.

Те мълчаха. Дишането ми се забави и усетих пустота в душата си.

— Все повече се уверявам, че съдбата ни е събрала. И ако ни се е полагал само онзи съвършен ден, то аз с радост ще умра с него в сърцето си. — Поклатих глава. — *Неговият* живот не искам да жертвам. Толкова смърт съм посяла, че за мен ще е справедливо възмездие да умра. Но за него... та той е толкова... толкова...

Не се сецах за подходяща дума. „Мил“ говореше просто, че проявява необходимата човечност към околните. „Добродушен“ не покриваше дълбоката му сърдечност към тях, дори в тежки за него моменти. Даже „съвършен“ не го описваше точно, защото определено имаше своите недостатъци, а именно те, човешките му слабости, ме караха да го обичам още по-силно.

— Знаем. — Миака опря глава в моята, без да ми натезава.

Преглътнах.

— Не знам дали мога да говоря повече. Гласът ми се умори.

— Нищо чудно — отвърна гальовно Миака. — Раздаде го докрай. Единственият начин да...

Не.

— Но Ти каза, че...

Знам какво казах. Но имаме още време. Тялото ѝ е по-силно от неговото.

Елизабет внезапно се опомни.

— Защо изобщо го обсъждаме? Той може да спаси нея, а тя — него. Трябва да я пуснеш.

Възможно е да греша. Ами ако я направя човек и гласът ѝ не помогне? Тогава какво?

— Тогава ще прекара последните няколко дни или часове от живота си с човека, когото обича.

Тя няма да си го спомня. Възможно е само да им навредим.

Елизабет, видимо съкрушена, останала без нито една искра от обичайния си плам, закрещя яростно на водата:

— Колко по-лошо може да стане?

Ще е по-лошо за Мен!

Макар думите ѝ да бяха недоловими за човешко ухо, за нас проехтяха в глухото небе, разтърсвайки дървета и скали.

Тя нямаше очи, не можеше да пролее повече вода, отколкото вече имаше, но въпреки това усетихме плача ѝ.

Сама Съм. Няма други като Мен. Имам само вас, а вие Ме избягвате, когато ви се удаде възможност. И разбирам защо. Знам, че ненавиждате насилствената си служба за Мен. Но представяли ли сте си някога какво Ми е на Мен?

— Разбираме, че Ти е тежко! Наистина! — увери я пламенно Миака. — И ние носим същата тежест.

Не, вие само Ме храните. А аз робувам, без да усетя ничия благодарност. Рядко се случва някоя от сирените Ми да помисли за Мен, ако не Съм я призовала. Толкова ли е егоистично, че искам да задържа единствената, която мисли за Мен, възможно най-дълго? Когато всички вие Ме напуснете, от Мен не остава и помен. А не съм готова да потъна в забвение.

Преглътнах. Чувствах се едновременно обърквана и толкова обичана. Със спътника ми по душа отнемахме животите си заради

раздялата ни, а в същото време ми се струваше така жестоко да изоставя Океана.

Състраданието на Миака се вля в Нея и всички ние също го почувствахме.

— Помисли за болката, която изпита, докато Калён си спомняше за любимия си. Твоята по-силна ли би била? Може би. Но не забравяй, че Калён направи каквото трябва. Напусна го. Стори точно това, което искаме от Теб сега, и то единствено за Твое добро.

Океана застина, стана почти неподвижна. Не позволих на думите на Миака да извикат надежда у мен. Дори да беше права, нямаше начин да се върна при него.

Падма, която досега бе стояла настрана, избърса очите си, доближи ни тихо и пъхна колебливо ръка в кротко плискащите се вълни.

— Калён ми каза, че Ти може да бъдеш майката, която заслужавам.

Така е!

— Но Ти заплаши да ме убиеш. Дори това не надхвърля жестокостта на майка ми, но и не ме подтиква да Те обичам.

Но Аз те обичам! Всички сте безценни за Мен.

— Тогава моля те — обади се Елизабет, — спри да ни отблъскваш с гнева Си.

Как иначе да спечеля покорството ви? И бездруго виси на косъм.

Елизабет наведе глава.

— Винаги съм била малко непокорна. Не мога да се променя напълно. Но не всички сме като Ифама и другите момичета, които е трябвало да накажеш. Избрали сме да останем с Теб. Не сме избягали.

— И ако беше поговорила така с нас преди години, щеше да имаш няколко дъщери, готови на всичко да бъдат с Теб. — Докато говореше, Миака ме прегръщаше силно и цялата излъчваше надежда.

Само дето не можех да се съсредоточа върху нея, защото Океана ридаеше неутешимо, така изгубена в заблудението си за нас, собствените ѝ творения. Краката ми още бяха във водата, но потопих и ръката си.

— Не мисли, че няма да ми липсваш — обещах ѝ. — Че не бих Те обичала, ако доживея края на седемдесетгодишната си присъда или ако умра утре.

Ще страдам по теб. Всеки ден.

— Знам. Но когато аз си отида, ще имаш сестрите ми. Вече те разбират.

Но скоро и те ще си отидат.

— Не и докато не научат новите сирени да Те обичат като нас.

— Аз бих останала по-дълго — заяви Миака.

Надникнах към нея с усмивка.

Тя сви рамене, леко смутена от признанието си.

— Наистина. Щастлива съм тук. С Теб.

— Аз също бих останала по-дълго — обади се Елизабет. — Всяко семейство се нуждае от поне един бунтар. Да не се самозалъгваме, ще Ти е скучно без мен.

Сред тъгата ѝ проблесна малка искрица радост.

— Знаеш какъв беше животът ми преди Теб — намеси се и Падма. — Нямам никакво намерение да бягам от Теб.

— Готови сме да разпределим времето на Кален помежду си, ако Си съгласна — предложи Миака, поглеждайки към Елизабет и Падма за потвърждение. И двете кимнаха.

— Ще поемем нейната присъда — съгласи се Елизабет. — На драго сърце.

Впих пръсти в каменистото ѝ дъно, защото само така можех да си представя, че държа ръката ѝ. Трябваше да Я уверя, че никога не е била сама. Усещах странен покой около Нея, сякаш обгръщаше с него всички нас, докато се опитваше да приеме новата истина.

Обещах ти, че никога няма да го убиеш с гласа си, че няма да отнема живота му. Не така очаквах да се развият нещата, но единственият начин да ти покажа колко те обичам, е да спазя обещанието Си. Само това Ми остана.

Мислите ѝ затанцуваха, превръщайки се в действия.

Ще трябва заедно да планирате преобразуването. Предполагам, че е най-добре да го направим в близост до Мейн. Ще ви отведе там, когато сте готови.

— Ще се погрижа за всичко — зарече се Миака. — Ще се постарая нищо да не остане на случайността.

Вървете сега. Трябва да Се подготвя.

— Добре ли си? — попитах Я.

Ще бъда. Върви, скъпо момиче. Само това мога да ти дам. Най-сетне ще мога да ти покажа колко много те обичам.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Първото нещо, което усетих, беше глад. Имах чувството, че стомахът ми е хлътнал и липсата на храна ми причинява болка. Но дори тя ми се струваше някак чужда, сякаш се случваше само на другите хора, не на мен.

После усетих, че се поклащам. Движех се, но беше тъмно и не знаех нито къде се намирам, нито как ме пренасят. Със сигурност не използвах собствените си крака. Те, както и цялото ми тяло, бяха напълно изнемощели — имах чувството, че няма да ми се подчинят, дори ако се наложи.

— Ехо? — намерих сили да пророня.

Гърлото ми гореше, сякаш ожулено от солената вода. Едва успях да вдигна глава.

И видях как се движа. Три момичета ме носеха, две държаха тялото ми, а третото крепеше краката ми.

— Къде ме водите? — попитах със слаб, треперлив глас.

В същия момент осъзнах, че има и по-големи неизвестни. Не можех да си спомня как се казвам. Елън? Катлин? Никое от тези имена не звучеше правилно в главата ми. Не знаех къде е семейството ми, не знаех къде трябва да са. Дори не се сецах как се казват, нито как изглеждат, но имах чувството, че съм загубила нещо или някого.

Страхът ускори дишането ми. Инстинктите ме тласкаха да побягна, но едва държах главата си изправена.

— Моля ви, не ме наранявайте.

Никой не ми отговори.

Като приближихме една къща, започнах да се чудя дали това не е последната ми спирка. Прозорците светеха и гледката ме изпълваше с топло чувство, на което обаче нямах особено доверие. Простенах, докато ме качваха на верандата, макар че се движеха съвсем плавно, за да не ме друсат преКалено. Момичето от дясната ми страна, азиатска красавица с коса, черна като дрехите ѝ, кимна три пъти и всичките ме оставиха внимателно на земята.

Надигнах се на лакти и дори от това движение се задъхах.

— Къде сме? Какво искате от мен? — прошепнах дрезгаво.

Момичето до краката ми, още една богиня с екзотично лице, погледна тъжно останалите, после и мен, сякаш се бях провалила в някакво изпитание.

— Много съм объркана — простенах. — Моля ви, кажете ми какво става?

Последното момиче, прекрасно с буйната си коса, посочи към къщата.

— Това моят дом ли е?

Тя направи физиономия, очевидно несигурна какъв е отговорът. Азиатката докосна ръката ми, за да привлече вниманието ми. После кимна.

И докосна бузата ми, сякаш губеше нещо. Ръката ѝ беше влажна. Момичето в краката ми долепи дланите си една към друга и ми се поклони. Последното разроши косата ми с усмивка.

После, без да кажат и дума, трите се изправиха и изчезнаха зад ъгъла на къщата.

— Почакайте! — провикнах се колкото можах по-силно. — Кои сте вие? Коя съм аз?

Заплаках от ужас. Какво да правя сега?

Шумът явно привлече нечие внимание. Вратата се отвори широко и ярката светлина от къщата ме заслепи.

— Кален? — рече някакъв мъж. — Джули! Джули, бързо ела. Кален е тук!

— Помощ — промълвих аз. — Моля ви.

— О, слава богу! — извика жената, която се появи на прага. — Мислехме, че си мъртва.

— И почти сме били прави — каза тихо мъжът.

— Стига, Бен! Божичко. Да я вкараме вътре.

Той ме вдигна от земята, внесе ме в къщата и внимателно ме сложи на едно меко кресло.

— Миличка, къде изчезна, за бога? Акинли се поболя от тревога. Всички толкова те мислехме.

Жената — Джули — взе одеялото от облегалката на дивана и ме зави с него. После сложи пръсти на китката ми и загледа часовника.

— Кой? — прошепнах сипкаво, стиснала одеялото. Те се спогледаха мълчаливо и по лицата им се изписа смесица от шок и тъга.
— Извинете. Може ли малко вода?

Бен хукна към кухнята, а Джули клекна до мен и ме загърна отвсякъде с одеялото.

— Калён, помниш ли ме?

Поклатих глава.

— Момичетата ми казаха, че това е домът ми, но не те познавам.

— Какви момичета?

— Не се представиха. И избягаха, преди да отворите.

— Заповядай — върна се с чаша вода Бен.

Надигнах се и я изгълтах с прегоряло от жажда гърло.

— Така е по-добре.

Докоснах главата си, сякаш така можех да подредя мислите си.

— Не си спомня нищо.

Бен изсумтя.

— Е, поне този път говориш — рече жизнерадостно.

Присвих очи.

— Какво?

Джули долепи пръсти до устните си.

— Не знам как да ти обясня всичко това.

— Може би Акинли трябва да го направи — предложи Бен.

— Едва ли ще има достатъчно сили.

— Пфф — отрече шеговито Бен. — За нея ще намери.

Джули се съгласи с гримаса.

— Можеш ли да ходиш?

— Не мисля.

— Няма нищо. — Бен дойде и внимателно ме взе на ръце. — Станал съм много добър в носенето.

Джули изкачи стълбите пред нас, а коридорът след тях беше толкова тесен, че трябваше да долепя глава до рамото на Бен. Тя ни заведе до дъното му и почука тихо на последната врата. Светлината в стаята отвъд нея беше смътна и нещо жужеше монотонно.

— Ехо. Как се чувстваш? — попита ласкаво тя.

— Шегуваш ли се? — отвърна закачливо някой. Гласът му звучеше изтощен като моя. — Мога да пробягам цял маратон.

Нещо се раздвижи в гърдите ми. Сякаш досега бях държала дъха си под вода и дробовете ми едва осъзнаваха, че съм се показала на повърхността.

Тя се засмя.

— Водя ти гост. В състояние ли си за малко компания?

Човекът зад вратата си пое хриплива глътка въздух.

— Разбира се.

Джули кимна на Бен и той ме внесе в стаята, докато тя ми придърпваше стол.

— Благодаря.

Опитах се да не простена при сблъсъка със седалката. Бен загуби равновесие и не ме остави толкова внимателно, колкото искаше.

Най-накрая погледнах момчето в леглото. То лежеше настрани с тръбичка в носа и още една във вената на ръката му. Бузите му бяха хлътнали, а кожата му — призрачно бледа. Косата му навярно беше руса, но сега сивееше и не можех да определя точно цвета ѝ. Единствената част от него, съхранила малко живец, бяха очите му, които плувнаха в сълзи, като ме видя.

— Калѐн?

Седях неподвижно на мястото си. И тримата ме наричаха с еднакво име, което донякъде звучеше като комбинация от Катлин и Елън и ме накара да повярвам, че наистина ме познават.

— Къде се загуби? Къде беше толкова време? Реших, че си мъртва.

Гърдите му се движеха учестено, мъчейки се да догонят устата му, която преливаше от думи.

— Ще ѝ донесете ли химикалка? Моля? — Той вдигна немощно костеливата си ръка. — Трябва да знам.

— Химикалка ли? — попитах.

Очите му отново грейнаха.

— Ти говориш?

Вперих поглед в момчето, удивило се от една от най-основните човешки способности.

— Така изглежда — усмигнах му се аз.

Той се обърна по гръб и се разсмя от сърце, а ако съдех по сълзите на Джули, от доста време бе чакала да чуе смеха му отново.

— Колко си мечтаех за този звук. — Той ме загледа, безкрайно доволен, че бях в една стая с него. — Много се радвам, че си невредима.

Плъзнах поглед по хората, чиито имена току-що бях научила.

— Значи... значи наистина това е домът ми?

Акинли ме изгледа учудено, а после обърна поглед към Бен и Джули.

— Някакви момичета я оставили тук и й казали, че това е домът ѝ. Само това си спомня. Не познава дори теб. — Джули избърса сълзите си в опит да се успокои.

Той върна погледа си към мен колкото можа по-бързо.

— Кален? Спомняш си ме, нали?

Втренчих се в лицето му, издирвайки нещо познато в него. Нямах спомен за момче с такава брадичка и толкова дълги пръсти, с рамене и устни като неговите.

— Името ти е Акинли, нали? — попитах.

Горкото момче. Съчувствах му от дъното на сърцето си. Очевидно вече си имаше достатъчно грижи и усещях, че последното късче надежда умира с тези ми думи.

— Да.

— Не си спомням да съм те виждала някога. Съжалявам.

Той стисна устни, сякаш преглъщаше надигащите се в гърлото му сълзи.

— Но... — добавих аз — ... гласът ти ми е познат. Познавам го като своя собствен.

Акинли, това странно момче, чийто живот като че ли зависеше от тези ми думи, се надигна в леглото.

Джули ахна, гледайки как ръцете му треперят под тежестта на тялото му, макар и измършавяло. Той стисна очи, за да се съсредоточи и сякаш нареди на костите си да го вдигнат.

Чух Бен да повтаря под носа си:

— Хайде, хайде, хайде.

Когато Акинли, задъхан, все едно наистина беше пробягал цял маратон, почти се изправи на крака, той протегна ръка към мен.

Аз се опрях на нея безстрашно.

Облегнахме се един на друг, и двамата толкова слаби, че едва се крепяхме на краката си.

— Мислех, че повече никога няма да те видя изправен — проплака Джули.

С Акинли се обърнахме към нея, щастливи да видим сълзите от радост по лицето ѝ.

— Добре съм, като се имат предвид обстоятелствата — увери я Акинли.

— Хубаво, но да не избързваме. — Бен дойде и му помогна да легне отново.

Поолекна ми. Мислите още се блъскаха в главата ми, но тук се чувствах добре дошла, а и гласът на Акинли ме засищаше повече от всяка храна.

Подсмръкнах и избърсах с ръка няколкото търкулнали се по бузата ми сълзи. Тогава видях единствените следи, които онези момичета ми бяха оставили.

На едната ми китка беше написано *Ти си Кален*. На другата — *Той е Акинли*.

Обърнах ръцете си и ги заоглеждах с надеждата, че имаше и още.

— Вижте — казах, протягайки ръце.

— Хубав почерк — коментира Бен.

Джули го плесна игриво.

— Стига де.

— Само това ли е? — попита Акинли.

— Очевидно. Знаем само коя съм аз и кой си ти.

Вперих поглед в лазурните му очи и осъзнах, че нямам нужда от друго.

ЕПИЛОГ

Докторите го нарекоха чудо. Ден след ден болестта, осакатила Акинли, напускаше тялото му. На нейно място се зараждаше хъс за живот и желание да навакса загубеното време.

Когато всички се поуспокоихме след онази първа вечер, Джули намери една чанта на верандата, навярно оставена от трите момичета, които ме бяха довели до къщата им. Вече — освен надписите върху кожата ми — имах и две земни притежания. Първото беше пачка банкноти, която незабавно дадох на Бен и Джули като компенсация за това, че ме приютяваха в дома си. Повечето пари отидоха за медицинските сметки на Акинли и това ме устройваше. Не знаех дали съществува понятие, по-силно от „сродни души“, изразяващо връзка, в която е трудно да се разграничим. Ако наистина имаше такова, то беше създадено за двама ни с Акинли.

Второто нещо в торбата беше бутилка с вода. Много странна вода — със син цвят, който беше едновременно тъмен и ярък, и преКалèно гъста, за да се вижда през нея, но пропускаща светлината. Беше вечно студена, независимо от сезона, и в нея танцуваха ситни парченца от мидени черупки, които никога не се утаяваха на дъното.

Понякога спях с нея, макар че беше достатъчно ледена да ме събуди, ако я долепах до себе си нощем. Тя беше единствената ми връзка с живота, който бях водила, преди да се озова на верандата ни, и само Акинли обичах повече от нея.

Нещо ми нашепваше, че тази любов е важна, сякаш ако обичах водата, обичах себе си. И наистина беше така. Обичах укрепващото си тяло, обичах синеокия си другар по душа, обичах приемното си семейство.

Държах водата близо до сърцето си и обичах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.